

BERYL BAINBRIDGE

*Urmând-o pe
Harriet*

Traducerea și adaptarea în limba română de
ELENA MITU

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Harriet spuse:

– Nu, nu te opri.

Voiam să mă întorc, să mă uit încă o dată la casa întunecată, dar mă trăgea de braț fără milă. Mersem în continuare de-a lungul câmpului, ținându-ne de mână ca niște școlari speriați.

Nu știam cât e ceasul, deși părea destul de târziu. Știam doar că, de data asta, nu mai avea nici o importanță. Harriet se opri înainte să ajungem la drum. Îi puteam simți răsuflarea fierbinte, iar dincolo de ea zăream căsuțele cu lumini aprinse. Ridică mâna și, deși îmi era teamă că mă va lovi, se mulțumi să-mi atingă obrazul.

– Nu plânge, spuse ea.

– Nu vreau să plâng.

– Așteaptă să ajungi acasă.

Cuvântul "acasă" îmi provoca o durere ascuțită în piept. Era de mult un loc pierdut pentru mine.

– Tata mi-a cumpărat probabil deja biletul de tren pentru întoarcerea la școală. O să fie pe masa din hol.

– Sau în spatele ceasului, presupuse ea.

Rămaserăm o vreme privind-ne.

Mă întrebam dacă o să mă sărute. Nu o făcuse niciodată, în anii de când o iubeam.

– Ai încredere în mine, murmură ea, știu ce e mai bine. N-a fost decât vina lui. Noi suntem nevinovate.

– Am încredere în tine.

– Bine. Nu are rost să stăm aici. Când îți spun să alergi, începi să alergi. Când îți spun să ții, să ții. Nu te oprești, mergi în continuare.

– Da, o să fac așa cum spui, dacă este cel mai bine.

– Aleargă, spuse ea.

Așa că alergăram pe ultima porțiune de câmp. Nu-mi spuse să țin, sau poate că nu o auzisem, pentru că ea țipa cu adevărat, un țipăt lung, care străbătea întunericul, alergând parcă înaintea noastră. Nu aveam suflu să țin cu ea. Voiam doar să o ajung și să-i spun să nu mai facă atâta zgomot. Cineva ieși dintr-o casă și mă strigă, dar nu aveam curajul să mă opresc. Dacă nu puteam țipa pentru ea, măcar puteam alerga. Un câine lătra în apropiere. Curând, eram în fața casei mele, iar tata ne ieși în întâmpinare, prinzând-o și acoperindu-i gura. Acum, puteam să țin.

Chiar în aceste circumstanțe, nu putui să nu observ cât de ciudat se poartă oamenii. De exemplu mama, care ne ținu pe toți în bucătărie, chiar și pe părinții lui Harriet, deși vizitatorii erau întotdeauna primiți în salon. Apoi, tatăl lui Harriet nu avea cămașă, ceea ce era ciudat pentru el.

Harriet nu putea să vorbească. Mama ei o ținea în brațe, iar ea tremura. A trebuit să le spun eu ce se întâmplase. Apoi Harriet își regăsi deodată vocea și strigă:

– Mi-e teamă!

Într-adevăr, uitându-mă la fața ei udă de lacrimi, îmi spuneam în gând: "Biata de tine, ești speriată!". Tata, împreună cu tatăl ei, se duseră să dea telefon la poliție.

Mama continua să mă întrebe dacă eram sigur că fusese domnul Biggs.

Eram sigură, firește. Doar îl cunoșteam de atâția ani.

Când venisem acasă în vacanță, Harriet era plecată împreună cu familia în Wales. Îmi scrisese să-mi explice despre ce era vorba, că nu fusese vina ei și că ne vom simți minunat când se va întoarce. Îmi spusese că domnul Redman murise și că vorbise cu el cu puțin timp înainte.

Domnul Redman era una dintre primele persoane pe care le întâlnisem patrulând cărările spre mare. Era însoțit de Țarul, de Canon Dawson, numit "Ghiuleaua" și de Dodie, din Bumpy.

De fapt, domnul Redman nu se plimba prea des. Iarna rămânea în căsuța lui și ne făcea semne pe geam, iar vara se ocupa de grădină. Vorbeam deseori cu el, aplecați peste gard, despre frumusețea florilor sau despre obiceiurile rele ale buruienilor.

Ghiuleaua avea o bicicletă, una mare cu roți ajutătoare, ceea ce i se potrivea de minune, din punctul de vedere al lui Harriet, pentru că era foarte copilăros.

Dodie se plimba întotdeauna pe jos, încălțată în ciorapi portocalii și îmbrăcată în negru. Locuia împreună cu soțul ei, căruia îi spunea "Papa", într-o căsuță lângă azilul de bătrâni din Bumpy. De fiecare dată când trecea pe lângă gardul nostru, striga:

— Bună, inimioarelor! Ce mai faceți?

Țarul se plimba pe plajă în prima seară în care am coborât împreună cu Harriet să culegem mormoloci din lacurile de sub pini.

Un pic ametiț, dar întotdeauna elegant, clătinându-se ușor când mergea, fusese o prezență constantă în preajma noastră, de-a lungul copilăriei. Eram conștiente de prezența lui, așa cum eram conștiente de prezența Ghiulelei, pe care îl detestam, a domnului Redman sau al dragei Dodie.

Dar nu ne-a vorbit decât de două ori: o dată, când ne-a admirat mormolocii prinși, spunând că arată ca niște embrioni istorici, iar a doua oară când, privind spre mare, spusese:

– Cu ani în urmă, am vizitat Grecia... E minunat de frumoasă.

Harriet, care îi privise figura cu atenție și era sensibilă la starea lui de spirit, îl întrebase:

– Cum erau statuile? Toate acele frumoase statui...

Țarul se întorsese spre mine, fixându-mă cu privirea, deși îi răspunsese lui Harriet:

– Frumuseți rănite, Harriet. Figuri frumoase, cu nasuri nobile și membre robuste.

După plecarea lui, Harriet începuse să sară într-un picior și să mă arate cu degetul, învârtindu-se în jurul meu:

– Crede că nasul tău e nobil, cânta ea, nobil și robust, dar frumos, draga mea, foarte frumos.

Răspunsesem că nu-mi face plăcere să fiu comparată cu ruinele grecești, apoi alergasem spre copaci, încântată de mine.

Mai târziu, Harriet îmi spusese că numele lui era Peter Biggs, și că ar trebui să-i spunem Peter cel Mare. Dar mie numele Peter mi se păruse plictisitor, așa că-i spusese Țarul.

Fără Harriet, eram nervoasă și plictisită. Nu aveam alți prieteni, pe de o parte datorită înclinațiilor, iar pe de alta, pentru că nici una dintre familiile pe care le cunoșteam nu-și trimitea copiii la școli cu internat. Eram un caz special, după cum observase Harriet. Când eram mai mică, fusesem trimisă la o școală particulară din zonă, dar

avusesem necazuri datorită unor povestiri rușinoase găsite într-unul dintre caietele de școală. Se hotărâse că am nevoie de mai multă supraveghere. Știam, fără să-mi spună Harriet, că învățasem acele povestiri rușinoase la școala particulară, că nu aveam nici un fel de idee personală legată de acest subiect și că toată lumea se temea că suntem prea legate una de alta. Eram prea dificilă. Așadar, am fost trimisă la o școală cu internat, unde am aflat noi povestiri, dar pe care n-am mai făcut greșeala să le notez pe caiet, ci le-am învățat pe dinafară. Nu mă deranja să fiu plecată de acasă, dar era o risipă îngrozitoare de bani, iar părinții mei nu erau bogați. Oricum, vorbeam frumos și aveam un stil care mă diferenția de localnicii de aceeași vârstă.

A treia zi de la sosire, tata se oferi să mă conducă la mormântul domnului Redman. Era drăguț din partea lui să meargă cu mașina, chiar dacă Harriet spunea că e o insultă din partea lui să utilizeze benzină de pe piața neagră, în timp ce alții sufereau de lipsuri mari. Dar, profitând că nu era acasă, acceptai cu recunoștință propunerea tatei.

Când intrai în cimitir, îl zării pe Țar, care mă privea cu capul înclinat într-o parte. Briza ușoară care bătea dinspre mare îi răvășea părul rar. Tata stătea în mașina parcată pe drum, urmărindu-ne cum ne strângem mâinile.

- Ah, dragă copilă... Harriet a spus că urmează să te întorci.
- De ce mormântul domnului Redman nu are o piatră funerară?
- E scumpă, să știi.
- Mai degrabă, nimeni nu s-a obosit cu asta.
- Cam așa...

Mai târziu, când ne îndreptam din nou spre casă, tata izbucni, mânios:

- Ce i-ai spus? Ce ai avut să-i spui depravatului aceluia?

– Doar că nu l-am mai văzut de mult.

– E un nemernic... Nimic altceva decât un nenorocit de nemernic.

Pentru tata, aproape toți oamenii erau nemernici, dintr-un motiv sau altul. În general, era suficient să fie cunoscuți de-ai mei. Lăsându-mi obrazul pe pielea caldă a scaunului, murmurai pentru mine:

– Un țar nemernic de nenorocit.

Jocurile de cuvinte erau specialitatea mea și eram încântată de sonoritatea lui.

În acea seară, după ceai, ieșii să fac o plimbare prin ploaie. Erau două drumuri spre mare: unul care cobora între casa lui Harriet, la stânga și cea a Țarului, la dreapta, trecând apoi peste calea ferată. Al doilea drum era prin parcul înconjurat de gard viu, pe lângă terenurile de golf și de tenis, ducând la gară. Plăcerea noastră, de fiecare dată când mergeam pe acest drum, era să luăm un băț, pe care îl țărăm pe șine. Era un drum mai lung, dar mai plăcut.

Mă cățărai pe zidul de piatră, traversai cimitirul și ieșii în pădure. Începusem să cânt: "Toată noaptea, o pasăre mică, cântă pe câmpie..." Era singurul cântec pe care-l cunoșteam în întregime și era destul de melancolic pentru o seară de vară. Pământul era acoperit cu o pătură de ace de pin, dar, după câțiva pași, intrai deja în domeniul nisipului, adus de vânt din direcția dunelor, care se contopea cu cel de pe plajă. Se zăreau tranșee în pământ, lăsate de soldații care se antrenaseră aici, în timpul războiului. O dată, din greșală, nemții trimiseseră o bombă, dar nisipul umpluse repede craterul. De cealaltă parte a drumului, pădurile acopereau pământul. Pe partea pe care mă aflam, terenul cobora brusc, formând o adâncitură plină cu iarbă. Dincolo de ea, se ridica șirul de copaci, profilați pe galbenul dunelor.

Mă lăsai la pământ și mă rostogolii până la fundul adânciturii cu

iarbă. Când mă ridicai, aveam respirația tăiată. Nu de oboseală, ci pentru că Țarul stătea cu spatele la mine, în fața iazurilor cu mormoloci. Eram timidă.

Iazurile nu erau mai mult decât niște bălți cu apă de ploaie, care se formau în pământul ierbos. Iarna ploua mereu, iar iazurile de măreau și se forma nămol. Când cădea înghețul, pământul se întărea, iar marginile iazurilor se apropiau și se acopereau de gheață. O dată, am văzut împreună cu Harriet în centrul celui mai mare iaz două broaște moarte, umflate de apă, care pluteau cu burta în sus, ca două bucați de pâine. Acum, vara, apa era caldă la atingere. Mă lăsai pe vine în nisip, făcând cercuri cu degetul și așteptându-l pe el să vorbească primul.

— Ah, oftă el, întinzându-se pe iarbă, cu pălăria pe care n-o purta niciodată lângă el, din borul căreia curgea apă.

— Uite o rândunică, spusei eu, când o pasăre se lăsă spre pălăria lui, apoi se ridică din nou și zbură spre copaci.

El, întorcând leneș capul spre mine, răspunse:

— Prostii, copilă, e o vrabie. . .

Rămase din nou nemișcat.

Nu puteam să-l contrazic pentru că, deși petreceam foarte mult timp în pădure și mă credeam naturalistă, nu eram în stare să deosebesc o pasăre de alta. Harriet colecta cu pasiune pene și frunze, construia calendare de migrație și vorbea despre flori folosind cuvinte latinești, dar eu nu-mi aduceam aminte.

— Cum e la școală? mă întrebă el. Sper că nu e prea rău.

— Nu e. M-am obișnuit.

— Până la urmă, îți va face bine să fii departe de părinții tăi. O să-ți dezvolte sentimentul de identitate.

— E destul de scump.

— Într-adevăr.

Mă întrebă cât de mult durează vacanța, apoi vorbi platitudini despre cât de dor trebuie să-mi fie de Harriet a mea și de câte năzbâtii vom face la întoarcerea ei. Răspunsei că într-adevăr îmi era dor de ea și că probabil vom găsi ceva interesant de făcut la întoarcere. Eram nemulțumită de ce spuneam— nu de sentimentele mele, ci de faptul că mă simțeam nesigură și mă purtam prea copilărește. În timp ce vorbeam jenată, urmăream cum capul lui săpa o urmă pe nisip. Poate că va veni o vreme când voi avea curajul să întind mâna și să-i mângâi părul. Părul șaten se întindea pe nisip, atât de vulnerabil în fragilitatea lui. Mâna mea, care era în continuare în apă, se strânse singură, ca și cum ar fi vrut să ducă la capăt această mișcare.

După o oră, se ridică și spuse:

— Ar fi mai bine să plec.

Dar nu făcu nici o mișcare, ci rămase privind la cer.

— Cred că o să se întrebe unde sunt. Nu e ușor să păcălești pe cineva cu care ai trăit atât de mult. Uneori, îmi e greu să o fac.

Trebuia să-l întreb. Era o ocazie prea bună ca s-o ratez. Cred că Harriet va fi încântată când va afla.

— Cum adică s-o păcăliți?

— Oh, știi și tu... Nu mă dezamăgi, copilă. Chiar îți imaginezi că mă voi duce acasă și-i voi povesti soției mele că am fost în pădure cu tine? O să-i spui tatălui tău că ai vorbit cu mine? Nu, desigur...

Ridicai din umeri.

— Nu are rost să le spui prea multe...

— Exact.

Începu să se scuture de nisip și să agite pălăria în aer, ca să se usuce.

— Știi întotdeauna că e ceva în neregulă, continuai eu. Simt, mai precis, dar dacă nu le spui nimic, nu pot să fie siguri. Dar știi. Ce o să-i spunei?

– Oh, nu știu. Are o viață atât de plictisitoare! Dar nu-i place să vin aici și mă ceartă mereu. Spune că sunt prea bătrân pentru așa ceva. De fapt, nu știe nici ea despre ce vorbește. Nici eu nu știu. Știu doar că nu fac nimic rău. Pur și simplu mă plimb.

– Exact același lucru facem și noi, eu și Harriet, dădui eu din cap. Acum își aranja părul, trecându-și degetele prin el.

– O să stea pe întuneric, ascultând radioul. O să mă opresc întâi în hol, doar pentru o clipă, ca să-mi compun expresia potrivită, chiar dacă nu mă va putea vedea în întuneric. În clipa în care o să deschid ușa, o să-mi spună: "Ce invenție minunată! Uite, stau aici în întuneric și Max Jaffa cântă doar pentru mine..." Iar eu voi vedea cât de goală este camera, în afara ei, care stă pe canapea în halat și papuci. Dar își va da seama că am vorbit cu cineva. N-o să pot ascunde asta... O să simtă.

– Da, răspunsei neatentă, spunându-mi cât de slab e să-și facă probleme pentru ce va spune sau va crede soția lui.

Mi se pare firesc să ne punem astfel de probleme eu și Harriet, pentru că trebuie să ne ascultăm părinții, dar în cazul lui e de-a dreptul ridicol. Aș fi vrut să-l conving că este o slăbiciune inutilă, dar deja se ridicase, ținându-și pălăria în ambele mâini, gata de plecare, dacă nu nerăbdător, cel puțin neliniștit la gândul că se va întoarce la ea. Știam că trebuie să se întoarcă acasă singur. Era inevitabil. Poate că tata îmi va ieși în întâmpinare... Poate că ea va fi la poartă. Dar era înjositor pentru el că nu avea curajul s-o provoace.

Îi spusei "noapte bună", ne strânserăm mâinile, iar el începu să urce panta spre linia copacilor. În timp ce îl priveam, se împiedică și aproape căzu. Mă întrebai dacă e bătrân. Nu arăta diferit nici când eram copii. Oare e bătrân? Mă întinsei pe iarba, cu palmele acoperindu-mi fața, în cazul în care se întorcea să-mi facă semn cu mâna. Închisei ochii, încercând să-mi aduc în fața ochilor minții figura

lui. Dar nu-l puteam zări clar. Îi vedeam capul și pălăria, dar figura era ștearsă, ca o apă tulbure.

Nu mă mai dusei pe plajă câte zile. În schimb, rămăsei acasă, încercând să mă port drăguț cu sora mea Frances. E mai mică decât mine și e foarte certăreată, deoarece îmi reproșează că am trădat-o. Am iubit-o foarte mult când era mică, dar când a crescut, iar eu am plecat la internat, dragostea pentru ea a început să scadă. Încă țineam la ea, dar încântarea dispăruse. E roșcată, cu ochi mari albaștri, iar doi dinți din față îi lipsesc. Dacă o tachinez, plânge cu disperare. Dacă sunt blândă, se retrage, cu ochii plini de fericire neliniștită. A trebuit să o țin la distanță pentru binele ei, din cauza a ceea ce eram eu, împreună cu Harriet. Nu voiam să devină ca noi. Cu ajutorul lui Dumnezeu, va crește normal și va ajunge să aibă o viață ca a tuturor celorlalți. Dar îi citesc povești, îi laud desenele și o ajut să facă haine pentru păpuși.

În fiecare vineri, tata nu se ducea la serviciu, ca să ajute la curățenie. Purtând vechea lui uniformă militară, împreună cu bereta, se lăsa în genunchi, spălând podeaua de la bucătărie. Harriet spunea că e maniac și că arată ca o combinație între Mătușica Railey și Generalul Montgomery. Era foarte dedicat, iar eu și Frances furăm mutate din cameră în cameră până când termină de șters praful, de spălat și de lustruit. Mama se dusesese la cumpărături în sat, iar când tata termină curățenia, luă mașina și se duse s-o aducă acasă. Se întoarseră încărcăți cu varză și morcovi, mere și hârtie igienică, ouă proaspete de la fermă. Ea arăta palidă și epuizată, el înjura și căra

bagajele, strigând că nu e corect să facă atâta treabă cât aștepta de la el. Ceea ce nu era adevărat, pentru că ea nu aștepta nimic. Mama spuse că și-ar dori să-l vadă plecat odată pentru totdeauna, iar el tipă că trebuie să scape din iadul ăsta.

Dar, după masă, scoase mașina și ne duse la Southport, pentru ceai și prăjituri.

Pe drumul de întoarcere, închisei ochii și îmi imaginai că ieșeam la plimbare cu Charles Boyer. El îmi vorbea în franceza lui stălcită și îmi spunea cât sunt de frumoasă.

Mergeam de-a lungul coastei, din Birkdale spre Hillside. Când zării fâșia de plajă, îi rugai să oprească și să mă lase să mă întorc pe jos acasă.

– Vă rog, insistai eu. Nu știți cum mă simt la școală, atât de departe de mare.

Erau îngrijorați pentru mine, dar nu puteau să-mi reziste.

– Să nu întârzii! strigară după mine. Vino direct acasă, nu vorbi cu străinii și nu te uda.

Coborâi repede, în timp ce Frances plângea să i se dea voie să vină cu mine, și mă îndreptai spre mal.

Trebui să-mi dau jos pantofii, dar rămăsei în șosete. Picioarele mele erau mari și albe. Cel mai mult îmi place când vântul bate cu putere. Fluierai și alergai cu brațele întinse, ca o pasăre. Continuam să caut obiecte interesante, aduse de flux. Lucrurile pe care le găsisem împreună cu Harriet era nenumărate: lăzi întregi de fructe stricate: pepeni, portocale și grepfrut, umflate și pline de apă de mare, bucăți de carne învelite în pânză străpunsă de viermi și, dacă era cald, meduze. Harriet obișnuia să le înțepe cu ramuri ascuțite, dar erau deja moarte. De câteva ori am găsit lucruri neplăcute: jumătate de cal și doi cățeluși. Erau umflați de apă, înveliți în iarbă de mare, cu boturile pline de sare și cu dinții expuși.

În jurul gâtului, se vedeau legături de sârmă.

– Îi cumpără pentru copiii lor, spusese Harriet, apoi, când murdăresc lucrurile din casă și nu sunt ascultători, îi aduc aici și-i îneacă.

La Ainsdale plaja se îngusta, așa că ajunsei pe terenul de golf. Linia de copaci era mai deasă, dar îmi făcea plăcere să merg printre ei. În apropiere era Colegiul Catolic pentru Preoți. Speram că, într-o zi, o să întâlnesc pe cineva de aici și o să avem o discuție despre religie. Harriet întâlnise o dată un preot, dar spunea că fusese îngrozitor, cu degele pătate de nicotină până aproape de încheieturi și în mod clar nu avea vocație pentru această profesie, deoarece corpul este oglinda sufletului, iar corpul lui arăta groaznic.

Dar nu întâlnii pe nimeni.

La Freshfield, micul estuar era blocat cu nămol și resturi. Erau cutii, sticle și borcane, hârtii murdare și saci de plastic.

– Într-o zi, mă avertizase Harriet, o să găsim un copil zăcând mort aici.

Gândul ne înfiorase pe amândouă.

Fără ea, nu privii de aproape; nu eram sigură că presentimentul ei nu urma să se îndeplinească tocmai acum.

De la Freshfield, plaja se întindea în linie dreaptă spre Formy. Mersei cu pantofii în mână, gândindu-mă la Harriet, la Tar și un pic la Charles Boyer. Marea era nemișcată, parcă împietrită în așteptarea refluxului.

Când pornii la stânga de pe plajă spre dune, mă rugam. Trecui pe sub gardul de sârmă ghimpată al terenului de golf, apoi pornii spre drum. Nu sunt credincioasă, dar am un crucifix în cameră și vorbesc deseori cu Dumnezeu, mai ales când sunt departe de Harriet. Nu-mi doresc decât să se întâmple ceva.

În fața casei familiei Canon se afla un grup de bărbați.

Jimmy Demon, grădinarul familiei, se sprijinea de gard și râdea.

– E bătrânul Perjer, îmi explică el. După cum arată, a băut cam mult.

Perjer era cerșetorul satului, care trăia în apropierea dunelor împreună cu câinele lui. Locuia într-o casă improvizată din cartoane și cutii vechi.

Harriet spunea că este puțin nebun, dar nu eram sigură. Așa că mă aplecai spre el și îl privii cu atenție, spunându-i lui Demon:

– Cred că e bolnav, Jimmy, are o culoare ciudată.

– Murdărie, clătină el din cap, atingând corpul cu vârful pantofului. Bărbații mă priviră cu coada ochiului și începură să râdă.

Câinele lui Perjer stătea într-o parte, cu nasul în aer, așteptând ca stăpânul lui să se miște. Întoarse capul repede, cu urechile ciulite, când Ghiuleaua apărură din grădină împreună cu Țarul. Îl declarasem de ani întregi senil; acum nu mai părea așa, dar se bălbaia și împrósca salivă când vorbea.

– Jimmy, ce e aici? O întâlnire?

Țarul, cu pălăria în mână, se apropie și aruncă o privire spre Jimmy.

– Beat, spuse el.

– Cred că arată bolnav, intervenii eu, întorcându-mă spre Țar. Arată de parcă ar fi pe moarte.

– Prostii.

Câinele se așează pe nisip, pregătit să doarmă.

– Cred că e mai bine să-i dăm telefon inspectorului să-l dea de aici... nu poate sta în drum.

Ghiuleaua se îndrepta deja cu hotărâre spre casă. Avea picioarele foarte strâmbe. Harriet îi spunea mereu tatei, ca să-l enerveze: "Oh, Ghiuleaua, dragul de el, a călărit o viață întreagă". Dar tata n-a înțeles niciodată ce voia să spună.

Țarul rămase nehotărât în drum. Aruncă o privire spre oamenii din jur, apoi spre Ghiulea, care dispărea repede din câmpul vizual. Își trecu degetele prin păr. În cele din urmă, se întoarse spre Jimmy.

– Du-l în pădure, Jimmy. O să se trezească singur. La secția de poliție o să-i dea amendă.

– Cred că domnul Canon va fi nemulțumit, clătină din cap grădinarul.

Nerăbdătoare să-i arăt că nu-mi pasă ce crede Ghiulea, mă aplecai să-l prind pe Perjer de un picior. Câinele se întoarse spre mine și aproape mă prinse cu dinții de încheietură.

– Aaah! exclamai, speriată.

– Oh, doamne, spuse Țarul, cu dezgust în voce. Haide, băieți, duceți-l în pădure.

Bărbații adunați în jur îl priviră aprobator, se aplecară și, apucându-l de haine, îl traseră înspre pădure și dincolo de sârma ghimpată. Rămăsei împreună cu Țarul, privindu-i. Când se întoarseră, el le spuse din nou:

– Bine, băieți. Ar fi bine să plecați. Canon s-ar putea să fie nemulțumit.

În timp ce bărbații plecau, îmi spusei că ar fi mai bine să fiu văzută întorcându-mă singură acasă, dar voiam să rămân cu Țarul.

El părea incapabil să se miște. Rămase cu spatele spre mine, privind câinele lui Perjer care alerga agitat printre copaci.

Fără să mă privească, spuse:

– Să mergem să vedem cum se simte bătrânul.

Mă strecurai repede pe sub gard și îl așteptai, spunându-mi din nou că trebuie să fie bătrân. Se strădui să păsească peste gard, picioarele trădându-l când călcă pe nisip. Fu nevoit să facă o săritură laterală ca să nu cadă.

Perjer zăcea la poalele unui copac, cu capul în nisip, iar palmele lui mari i se mișcau încet peste gură. Înghenuncheai lângă el, întorcându-mi capul ușor, ca să mă asigur că Țarul îmi vede expresia blândă.

– Vă simțiți bine, domnule Perjer?

Nu primii nici un răspuns; fața murdară a bărbatului zăcea în nisip. Țarul privi spre mine.

– Vine poliția, mă avertiză el.

Dinspre drum se auzeau voci; puteam distinge vocea Ghiulelei, care povestea întâmplarea și o voce ridicată de femeie, ușor de recunoscut ca fiind a surorii lui. Ne lăsarăm pe vine.

– Sora lui ne-a zărit, șopti Țarul, privind cu grijă spre drum.

Elsie stătea cu o mână pe gardul de sârmă, privind spre pădure.

– O femeie grasă pe care nimeni n-o iubește, chicoti el, îngenunchind în nisip.

Perjer dădu din cap, deschizând ochii.

– Vrea ceva, spusei eu, întorcându-mă spre bărbatul întins în nisip, ca să-l pot auzi. Ce este, domnule Perjer? Ce doriți?

Vocile de pe drum încetaseră, iar Țarul se ridicase în picioare.

– Trebuie să fac pipi, declară bărbatul cu fermitate, luptându-se cu fermoarul de la pantaloni.

Voiam să izbucnesc în râs. Îmi dădui seama ce s-ar fi amuzat Harriet de această situație, dar mă prefăcui șocată și mă ridicai repede, întorcându-i spatele.

– Ei, pare să fie în regulă, observă Țarul, prinzându-mă de braț și conducându-mă printre copaci.

Câteodată, spre sfârșitul verii, Harriet și cu mine purtam niște bețe pe care le ridicam în fața noastră și dădeam la o parte pânzele de păianjen, care atârnavu în vizibilitate de crengi. Acum, Țarul era cel care dădea din mâini, ca și cum ar fi împărțit binecuvântări, păstrându-ne

calea liberă. Contactul mâinii lui cu brațul meu era atât de plăcut, încât mergeam foarte repede, fără să-mi dau seama în ce direcție, până când ajunserăm în tărâmul rododendronilor. Acestea erau grădini private și, dacă aș fi fost singură, aș fi mers pe marginea drumului, pregătită să dau ochii cu grădinarul sau cu proprietarul grădinii, nu pe centrul lui, așa cum o făceam acum. Arbuștii înalți, plini de flori, se înălțau în jurul nostru.

– Îmi amintesc... începui eu, oprindu-mă să ating petalele delicate ale unei flori.

Țarul se opri, apoi întinse mâna arătând spre grădină și spre cer, aducând-o apoi la piept.

– Nu-ți aminti, clătină el din cap. E prea plictisitor. Gândește-te la viitor și la locurile pe care le vei vizita. Atena, copilă... gândește-te la Atena. O să mă duc la Bordeaux la iarnă, ca să iau un butoi de vin, pentru îndulcirea zilelor întunecate.

Mă gândeam la Atena și îl privii. Urmării liniile din colțul gurii, uscăciunea pielii, de parcă se pergamentase odată cu trecerea timpului, pleocele căzute, parcă de oboseală. Încercai să privesc în interiorul lui, dar era prea dificil. Nu puteam zări cu claritate decât forma capului și mâna pusă pe piept. Mă așezai pe iarbă. Mersesem prea mult.

– O să termin școala curând.

– Și ce vei face?

– Poate mă duc la o școală de artă... dacă mă lasă tata.

Știam că nu mă va lăsa. Harriet era cea care desena bine, nu eu. Harriet era cea educată; îmi spunea ce să citesc, îmi explica înțelesul lucrurilor pe care le citeam, îmi spunea ce pictori să admir și de ce. O ascultam, făceam cum îmi spunea, dar nu eram prea interesată.

– De ce nu vii la Bordeaux cu mine?

Îmi venea să strig de fericire.

În gând, cântam o melodie nebunească, fără cuvinte. Era minunat să fii întrebată de un bărbat aproape bătrân dacă nu vrei să te duci la Bordeaux împreună cu el, ca să iei un butoi de vin.

– Oh, n-aș putea, răspunsei, n-am bani pentru o asemenea călătorie. Vă mulțumesc însă pentru întrebare.

Apoi nu mai puturăm să stăm de vorbă, pentru că lipseam de ore întregi, iar cei de acasă se îngrijorau probabil. Poate chiar se certau, stricând atmosfera de la cină.

Tot drumul spre casă, îmi repetai: "Oh, n-aș putea, desigur".

Dar simțeam că pot.

Capitolul 2

Duminică dimineata mă dusei la biserică. Mama aproape strică tot farmecul, obligându-mă să port o pălărie, dar o dădui jos pe drum și o luai în mână. Știam prea bine cum trebuie să arăt, pentru că Harriet îmi spusese data trecută când o purtasem: ca o fată bătrână la o expoziție de flori. Pe drum, îl întâlnii pe poștaşul care ieșise la pensie și care încercă să mă întârzie. Se balansa periculos pe bicicletă, cu picioarele întinse în lături, ca să se echilibreze.

— Bună, bună, bună, strigă el, ca un copil care a învățat un singur cuvânt. Bună, bună... îmi pare bine să te văd! Ce frumoasă te-ai făcut... ce-ai crescut!

— Bună, bună, răspunsei, mirată de propria îndrăzneală, dar Harriet nu era cu mine să observe.

— Am o problemă, continuă bărbatul. E vorba despre mama. Am auzit o bufnitură și am crezut că a scăpat ceva. Întotdeauna scapă câte ceva... Dar, când m-am dus să văd, n-am putut să deschid ușa. Era întinsă pe jos.

A trebuit să împing ușa, îți spun. E o femeie masivă și zăcea acolo, cu capul spart.

— Îngrozitor.

O femeie trecu pe lângă noi pe o bicicletă mică, părând caraghioasă pe șaua mult prea mică pentru silueta ei rotunjoară.

– Bună, bună! strigă poștașul, dar nu primi nici un răspuns. E doamna Biggs, spuse el, întorcându-se spre mine.

Abia după prânz, când mama mă întrebă dacă văzusem pe cineva în biserică, îmi amintii de doamna Biggs. Femeia pe bicicletă, pe care o salutase poștașul, era soția Țărului. Mă dusei în camera mea și mă întinsei pe pat, încercând să-mi aduc aminte cum arăta. Mare, mai înaltă decât mine și cu părul cenușiu— ceea ce însemna că era bătrână. Avea o haină de tweed, legată cu cordon. Doamna Biggs fusese cea care îi spusese mamei că eu și Harriet eram pe plajă cu prizonierii italieni.

– Mamă!

Deschisei ușa și strigai la ea. O auzeam vorbind cu Frances, în camera de la parter.

– Mamă!

Ușa de la bucătărie se deschise. O auzii scârțâind, când mama se lăsă cu toată greutatea pe ea. Îmi imaginai figura ei întrebătoare, îndreptată spre scări.

– Da, draga mea.

– Doamna Biggs de pe strada Timothy e cea care a spus că ne întâlnim cu prizonieri italieni?

Mă simțeam foarte curajoasă să aduc aminte despre această poveste. Desigur, Harriet mințise atât de convingător, încât tata spusese că doamna Biggs e o femeie periculoasă, dar mama se purtase foarte rece cu mine câteva săptămâni după această poveste.

– Da, așa cred. De ce?

Brusc, mama devenise curioasă. Dacă nu găsesc repede o explicație, o să urce în camera mea să stăm de vorbă.

– Oh, nimic. Am crezut că am văzut-o azi-dimineață, atâta tot.

Așteptai o clipă, apoi mă întorsei în dormitorul meu și închisei ușa. Așadar, ea era. O văzuse pe Harriet în urmă cu un an în brațele unui prizonier italian. Eu eram în spatele unei dune, cu altul. Nu mă văzuse, doar îmi auzise vocea. Îi spusese mamei că Harriet are o influență negativă asupra mea, dar nu se dusesse la părinții ei. Harriet o întâlnise pe stradă și-i spusese să-și vadă de treaba ei. Era atât de furioasă, încât femeia se speriasse. Dar, dacă mă va vedea împreună cu Țarul, va veni la mama și nu va mai fi Harriet de față, ca să mă apere.

Mă cuprinse disperarea. Nu suportam să o știu pe mama supărată. Când eram mică, era altfel.

Păcatele mici erau iertate după câteva cuvinte dure și poate o palmă, două peste fund. Nu eram speriată de mânia ei, ci doar deranjată de inutilitatea emoțiilor ei.

Așteptai nerăbdătoare să se termine ceaiul, apoi mă îndreptai spre biserică, știind că îl voi întâlni pe Țar. Ploua din nou și stăturăm în pridvorul bisericii, cu picioarele pe mormântul unui soldat, contrazicându-ne în privința importanței lucrurilor. Eu spusei că acest corp care data din timpul războiului trebuia privit cu reverență. La urma urmei, el făcuse o vizită în Grecia, la ruinele ei istorice. Dar singura lui replică fu:

— Prostii, e doar o grămadă de oase.

— E romantic.

El aruncă o privire întunecată spre pâraiașele de apă de ploaie.

— Chiar asta crezi?

Când aproape găsisem cuvintele să-i spun că o văzusem pe doamna Biggs la biserică și că ar fi mai bine să nu ne mai vedem, îl auzii spunând:

— M-am căsătorit aici. Am mâncat micul dejun chiar pe locul pe care stai acum.

Mi se părea ciudat să ascult amintirile acestui bătrân.

– Mi-am pus costumul negru, continuă el fumând încet, iar ea avea o rochie de culoarea cafelei, foarte scurtă. Am mers pe jos din strada Timothy, iar mama ei și Canon stăteau în spatele bisericii în timpul ceremoniei. Un prieten de-al meu, Arthur, a fost preotul care ne-a cununat. În acele zile nu erau morminte în jurul bisericii. În locul lor erau copaci, stejari înalți care făceau umbră. S-a protestat destul împotriva tăierii lor, dar protestele n-au fost luate în considerare. A trebuit tăiați, pentru că erau prea multe cadavre care trebuia îngropate. Abia îl puteam zări pe Arthur, în afara gulerului alb pe care îl purta. Era ca o molie în întuneric. Apoi am ieșit, iar mama ei a scos tortul pe care îl pregătise. Ea, Canon și soția mea l-au mâncat aici, unde stăm acum. Eu n-am vrut; nu-mi era foame.

Se opri. Nu puteam să mă mișc. Mă uitai fără un cuvânt la pământul din fața mea, așteptând parcă să văd firimituri căzute din tortul despre care vorbea, dar nu era nimic.

Mă simțeam obosită, copleșită de o greutate nevăzută. Era bătrân...

Toți acești ani, de când îl cunoșteam, fusese bătrân. Ne zâmbeam, ne făceam semn cu mâna, dădeam din cap... El ridica pălăria spre noi, făcându-ne semne, în timp ce colindam dunele spre mare. Tot acest timp, noi crescusem, dar el rămăsese neschimbat. Cu douăzeci de ani înainte de nașterea noastră, el se căsătorise cu doamna Biggs.

Țarul continuă:

– Era drăguță, să știi...

Așteptai fără să spun nimic. Vocea lui coborâse, de parcă se gândea cu voce tare.

– Nu, nu era frumoasă. Mare, solidă, iar gâtul ei era... părul îi mirosea a... și toate sărutările acelea...

Tușii. Eram jenată să-l ascult. El se întoarse spre mine:

– Aici ne întâlneam, chiar sub acel bec de lângă copaci.

– Da?

Dădui din picioare, deasupra mormântului soldatului, plecându-mi umerii.

– Multe seri în ploaie... îmbrățișările sub frunzele ude... discuțiile pe care le aveam... promisiunile... Întotdeauna faci promisiuni, sperând că le vei ține. Iar mirosul ierbii...

Trebuia să mă aplec înainte ca să-l aud. Nu voiam să aud, dar trebuia.

– Credeam că picioarele ei sunt făcute din perle, cum se desenau în umbra de sub copaci... Când auzeam zgomote în iarbă, știam că era o pasăre sau un animal, nu un om care ne privește și mă lăsam din nou pe iarbă, șoptind: "Keine mensch, iubito, keine mensch". Acum, dansul nostru a luat sfârșit.

Își drese vocea, privindu-mă lung, apoi se întoarse. Îmi dorii din toată inima să nu fi existat. Ochii mei păreau atât de mari sub ploaie; simțeam că nu voi mai fi niciodată fericită. Femeia care mergea pe bicicletă, transformată în imaginea obscenă a unor picioare desenate pe iarbă în urmă cu treizeci de ani, o marionetă cu capul plecat, cu ochii plini de lacrimi sentimentale.

Mă gândii că, dacă i-aș atinge buzele cu ale mele, ar avea gust de sare, după atâția ani de mers de-a lungul dunelor spre mare.

"Acum voi pleca, îmi spusei cu hotărâre. Acum voi pleca".

Țarul spuse, gânditor:

– Se face târziu. Trebuie să plecăm, pe drumurile noastre separate...

Îi spusei "noapte bună!". Vocea îmi suna netulburată, spre uimirea mea. Ne despărțirăm la intersecția de lângă casa familiei Canon, iar Țarul porni pe drumul mărginit de pini spre calea ferată, iar eu peste câmpuri, spre gară. Așteptai sub felinarul din stâlp până când se întoarse și-mi făcu semn de rămas-bun cu pălăria pe care n-o purta

niciodată, o siluetă întunecată al cărui dans luase sfârșit. Apoi alergai spre casă, strigând tare:

— Oh, Harriet, vino mai repede acasă!

Harriet veni acasă peste două zile. Fluieră în fața casei mele, apoi se așează pe banca din fața ei. Eram atât de fericită să o văd, că nu-mi dădui seama cât era de retrasă. Privii figura ei isteată cu bucurie și-i povestii despre Țar, iar ea mă ascultă dând din picioare și frecându-și brațele.

Erau arse de soare, iar pielea începuse să i se cojească. Așteptai strigătul ei de surpriză, imaginându-mi că va sări de pe bancă și va începe să sară într-un picior, dar rămase acolo, frecându-și brațele.

— Mi-a spus, continuai eu, sigură că acum mă va privi, că ar trebui să mă duc împreună cu el la Bordeaux, ca să ia un butoi de vin.

— Oh, murmură Harriet politicos, continuând să-și privească brațele.

Rămăsei tăcută.

Un bărbat se plimba pe drumul din fața noastră, mergând în sus și în jos. O adiere mai puternică de vânt smulse frunze din copacul sub care stăteam. O frunză ateriză pe gâtul lui Harriet, care se scutură repede.

— Am întâlnit un băiat în Wales, spuse ea. Are nouăsprezece ani.

Eram jenată, dar voiam să-i pun întrebări. Era corect așa, pentru că-i vorbisem despre Țar, chiar dacă nu era decât o poveste amuzantă. Trebuia să fie amuzant, așa că începui să râd.

Harriet se ridică de pe bancă și porni încet spre casa ei.

– Harriet, te rog, încercai să o prind de mână. Ce s-a întâmplat?

– Vreau doar să fie liniște... E atât de cald!

Mă oprii neajutorată, urmărind-o cum se îndepărtează, apoi mă așezai din nou pe bancă. Dacă o să privească înapoi, o să vadă cât sunt de rănită, așa că plecai privirea cu tristețe. Când o ridicai din nou, plecase. După ceai, urcai în camera mea și mă spălai pe față, apoi îmi dădui cu pudră. O luasem din camera mamei, dar mă făcea să arăt mai degrabă cenușie, așa că mă ștersei repede.

Arătam atât de diferit față de fragilitatea pe care o simțeam... Nas drept și buze palide, membre puternice și păr cârlionțat. Mama se străduia în fiecare an să mi-l întindă, dar pentru că alergam mereu și transpiram, se bucla din nou, atârând încâlcit pe frunte, făcându-mă să arăt mereu îmbufnată. Când ploua, începea să miroasă ciudat. Îmi spusei că arăt butucănoasă și de vârstă medie, dar îmi zâmbii încrezător în oglindă, spunând cu voce tare, în timp ce mă pieptănam cu grijă:

– Doamne, binecuvântează-mă și fă-mă frumoasă.

Harriet era în dormitorul ei; mă văzu de la fereastră și coborî să-mi deschidă ușa.

– Bună, zâmbi ea, arătându-și dinții neregulați.

Era numai dulceată.

– Să mergem la mine.

Mă conduse pe scări spre dormitorul ei mic și întunecat. Ne așezărăm pe podea, iar ea se sprijini de pat, frecându-și brațele arse de soare.

– Ce e cu povestea asta cu Țarul? mă întrebă.

Îi spusei din nou toată povestea, dar lăsaî deoparte invitația la Bordeaux.

Era un lucru prea important ca să-l stric spunându-i în starea de spirit în care se afla acum.

Acum înțelese în sfârșit importanța veștilor mele și se aruncă pe podea, dând înveselită din picioare. Eram atât de încântată de reacția ei, încât uitai starea ei ciudată de spirit și-i povestii despre pielea palidă, care se zărea sub guler.

Vocea ei se ridică:

– Cred că e alb ca varul. Ca un lucru ascuns sub o piatră. Mi se pare atât de ciudat să-i văd vara pe bărbați că-și deschid cămășile, iar pielea lor e cenușie.

Ne cutremurărăm amândouă, iar ea ridică brațele, triumfătoare:

– Asta e culoarea potrivită, a pielii arse de soare.

Se ridică, frecându-și din nou brațele. Mi-aș fi dorit să nu spună așa ceva, pentru că știa că nu sunt altfel decât foarte albă. Chiar dacă stăteam la soare, ea se bronza, dar eu rămâneam albă.

Ducându-se la dulapul din colț, scoase o cutie de sub el, o deschise și îmi întinse jurnalul.

– L-am neglijat, clătină ea din cap. Am multe de scris.

În timp ce căuta un creion, îl deschisei și citii ultima însemnare:

"Am citit amândouă cartea lui D. H. Lawrence "Fata pierdută". Am găsit-o foarte interesantă și am ajuns la concluzia că italienii sunt iubiți minunați."

Harriet îmi întinse creionul și se lăsă din nou pe podea.

– Scrie "Ea a fost plecată în Wales", îmi spuse ea.

Începui să scriu cu grijă, încercând să nu fac greșeli, dar să fiu și rapidă.

– Am scris. Mai departe?

– "Eu am fost aici singură.", continuă ea, întinzându-se pe burtă pe covor. Apoi scrie despre Țar, cu care ai devenit mai intimă.

Harriet era cea care dicta mereu ce trebuie scris în jurnal, dar scrisul era al meu, în cazul în care îl găsea mama ei. Îmi explicase că, dacă ar fi văzut că e scris de ea, poate ar fi citit, dar dacă era un scris

străin, nu s-ar fi apropiat. Nu scriam niciodată nume, iar toți care apăreau în jurnal aveau un pseudonim, ca să fim mai sigure.

– "Ea, continuă Harriet, a făcut o descoperire revelatoare. A întâlnit un băiat de nouăsprezece ani... Nu... Scrie "un bărbat" și nu spune vârsta. Are părul auriu și este total lipsit de umor, dar l-a găsit foarte interesant."

Se ridică și se duse spre masa de toaletă, începând să se pieptene. Apoi se privi în oglindă, sprijinindu-și coatele pe măsută, ca să se privească de aproape.

– Uite, îmi ceru ea, privește la buza mea. E vânătă.

Înainte să pot privi, îmi întoarse spatele și continuă să dicteze:

– "Buza ei e rănită. Are o culoare ciudată, vânătă și e umflată. E din cauză că a sărutat-o cu violență. I-a rănit și obrazul cu barba lui aspră."
"

Scrisei totul, uimită de aceste cuvinte. Nu că jurnalul n-ar fi conținut astfel de pasaje. Lui Harriet îi făcea plăcere să dicteze și, în același timp, să-mi povestească. Întotdeauna, vorbeam înainte despre ce vom scrie, analizăm propozițiile și căutam cuvintele în dicționar. Paragraf după paragraf, erau analizate cu grijă și aranjate și rearanjate.

"Trebuie să avem un vocabular științific", obișnuia să-mi spună. "Dacă nu, când o să recitim ce am scris, o să ni se pară vulgar."

– Continuă, spusei eu.

Eram nerăbdătoare să aflu mai multe.

– Într-o zi, ne-am așezat pe iarbă, în apropierea unei ferme...

Nu puteam să ridic privirea și țineam creionul atât de strâns, încât începuseră să mă doară degetele.

– Da...

– M-a sărutat cu violență și mi-a rănit buzele, apoi și-a pus mâna pe gâtul meu și... se întrerupse repede și se întoarse spre mine. Oh, dă-mi jurnalul, o să scriu eu.

Rămăsei tăcută, urmărind-o cum scrie, încruntată și concentrată, prinzându-și cu dinții buza ușor umflată. După ce termină de scris, puse jurnalul în cutie și-l ascunse sub dulap. Când îmi văzu expresia, spuse repede:

– Poți să-l citești data viitoare. Nu-ți face probleme, nu e nimic. Să mergem pe malul mării.

– Bine, răspunsei eu cu tristețe, apoi așteptai să se rujeze.

Harriet e cu un an mai mare decât mine, dar arată mai mică, în parte și datorită codițelor.

Eu am treisprezece ani, dar arăt mai mare, cu părul cârlionțat și cu corpul solid. Harriet nu poartă niciodată pălărie, decât în cazurile foarte rare când plouă.

Starea mea de spirit se îmbunătățește în timp ce străbăteam câmpurile. O prinsei de mână și râsei nervos:

– Să nu râzi, dar va fi aici. Întotdeauna e aici. Dar te rog să nu râzi...

Harriet ridică privirea spre cer, strâmbându-se la mine, apoi declară, pe un ton fals politicos:

– Draga mea, n-am nici cea mai mică idee despre ce vorbești.

În timp ce râdeam și săream într-un picior, îndreptându-ne spre mare, îl zărirăm pe Țar sprijinindu-se de gardul familiei Canon, cu pălăria în mână.

– Ei, comentă Harriet, clătinând din cap și apropiindu-se de el. Nu putem avea urmăritori, să știți.

– Oh, Harriet! protestai, văzându-l că o privește cu un zâmbet jumătate amuzat, jumătate disprețuitor.

Harriet și Țarul mergeau înainte printre copaci, iar eu îi urmam. Din când în când, îl auzeam spunând:

– Așa crezi?

Iar Harriet dădea din cap aprobator, cu vehemență.

Speram că vorbesc despre mine, dar brusc ea se abătu de la potecă, prinzându-se de o creangă pe care începu să se legene și strigă, roșie la față:

– Are nouăsprezece ani!

Mă oprii și o privii neîncrezătoare. Picioarele ei, care se mișcau în aer, amenințau să mă lovească.

– Dă-te la o parte, ordonă ea. Haide, mișcă!

Mă împinse cu picioarele în piept, iar eu mă împiedicai și alunecai pe spate. Harriet își dădu drumul și stătu lângă mine, privindu-mă sfidător. Rochia ei era mototolită, iar una dintre codițe începuse să se desfacă.

– Ți-am spus să te miști, te-am avertizat.

Îmi întinse mâna, dar rămăsei nemișcată, refuzând să o privesc.

– Bine, dacă vrei să fii bosumflată, n-ai decât, ridică ea din umeri, rămânând o clipă nehotărâtă. Când vei avea mai multă minte, o să mă găsești lângă iazuri.

Mă ridicai în șezut, scuturându-mi acele de pin din păr, simțindu-mă dezamăgită.

– E o fată temperamentală, observă Țarul, lăsându-se pe vine lângă mine, cu pălăria în mână.

Voiam să-i spun că nu știe despre ce vorbește; că ar trebui să afle mai multe despre oameni, înainte să spună despre ea că este temperamentală.

Însă mă ridicai, îndepărtând acele de pe picioare, privindu-l cum se balansează pe călcâie, ca un dansator. Poate că nu e chiar atât de bătrân, chiar dacă nu are nouăsprezece ani, ca băiatul din Wales.

– Haide, Țarule, spusei. Să mergem s-o găsim pe Harriet.

Dar el se clătină ușor, privindu-mă cu ochi limpezi.

– Vreau să-ți spun ceva.

– Ce? Aș vrea s-o găsim pe Harriet.

Țarul se ridică și se apropie de mine, iar eu mă întorsei în direcția în care dispăruse Harriet, văzând soarele care incendia pădurea cu razele lui roșietice, coborând spre apus.

Simții mâna lui pe umăr. Oh, dacă Harriet ar fi aici! Mă întorsei să înfrunt tigrul. Arăta ciudat, cu pielea lui palidă și părul pieptănat cu grijă pe spate. Cu toată eleganța lui, cu mersul plin de grație și felul delicat în care își mișca bărbia, era evident că nu mai e tânăr. Mai târziu, îmi voi aminti nemișcarea pădurii, razele de soare care se zăreau printre trunchiurile copacilor, și mâna Țarului pe umărul meu. Atunci nu știam că-l iubesc pentru că, așa cum va scrie Harriet în jurnal într-o zi, mai avem mult de mers până când vom găsi dragostea.

Țarul făcu un pas grăbit spre mine, prinzându-mi degetele în mâna lui delicată.

– Nu, nu, clătină el din cap, ca și cum mi-ar fi citit gândurile, nu, copilă.

Cu o mișcare bruscă, mă trase aproape, punându-mi capul pe umărul lui. Rămăsei acolo, simțindu-mă stângace, fără să îndrăznesc să mă îndepărtez, dar întorcând încet capul să privesc râul roșietic de lumină.

El se îndreptă atât de brusc, încât aproape îmi pierdui echilibrul, și făcu câțiva pași, strigând cu vocea lui amuzată:

– Harriet, unde ești?

După aceea, Harriet mi-a povestit că văzuse tot și că părusem foarte stângaci, dar când ajunserăm la marginea pădurii, stătea pe nisip, în apropierea iazurilor. Codițele ei erau desfăcute, era desculță, cu picioarele strânse sub ea și părea înfrigurată.

Mă așezai lângă ea și-i atinsei brațul, dar refuză să mă privească. Țarul rămase în picioare; îi puteam auzi respirația grăbită, cauzată de efortul urcării. Voiam să strig, să râd, să mă rostogolesc în nisip; orice m-ar fi ajutat să arunc de pe umeri imensa responsabilitate pe care o

simțeam. Întotdeauna, acest sentiment fusese provocat de Harriet, de ceva ce mă obligase să fac.

De exemplu, când împrumutase căruciorul de la domnul Redman și mă împinsese în el de-a lungul drumului, strigând: "Aduceți-vă morții!", rămăsesem nemișcată, copleșită de jenă și rușinată până la lacrimi. Zâmbisem și-mi arătasem dinții splendizi, ținându-mă strâns de marginea metalică a căruciorului, dar îmi doream să fiu moartă. Dar și asta luase sfârșit, apoi dusesem căruciorul înapoi. Țarul nu va fi atât de ușor de lăsat în urmă, iar când va veni timpul, eu voi fi cea care va trebui să o facă, nu Harriet.

Când scriserăm mai târziu în jurnal, Harriet îmi spuse să scriu pe o pagină nouă, ca să nu văd ce scrisese ea despre acel băiat. Când începu să vorbească despre Țar, cuvintele păreau nepotrivite. Dar era foarte greu...

Scrisei ce dictă, fără nici un cuvânt.

Povestii că Țarul încercase să mă sărute, dar că nu se întâmplase nimic. Ea se ascunsese după dune și crezuse că arătam ciudat. Dacă aș fi stat mai aproape, poate ar fi fost mai bine.

Apoi, Harriet îmi spuse să scriu ceva despre dragoste și despre cât de puțin știm despre ea. Când mă conduse afară, rămăsei o clipă la ușă, murmurându-i la ureche, ca să nu audă mama ei:

— Ce anume nu știm despre dragoste?

— Oh, multe. O să vezi.

Mama ei se apropie de noi, spunând câteva cuvinte plăcute, dar goale. Harriet o prinse de talie și o privi cu drag, dar era neconvingătoare. Amândouă încercam să le dăm părinților dragoste și siguranță, dar cereau prea multe de la noi.

Îmi luai rămas-bun și mă îndreptai spre casă, privind cerul înstelat.

Capitolul 3

— Te întreb, draga mea, spuse Harriet, rostogolindu-se pe burtă, ți se pare firesc să auzi o femeie mărturisind că e geloasă pe o fată de treisprezece ani?

— Presupun că nu, ridicai eu din umeri, neconvinsă. Dar, presupunând că recunoaște și vine acasă la noi, să stea de vorbă cu mama. Îți dai seama ce scandal ar ieși?

Ea rămase gânditoare.

— Poți să spui că doamna Biggs e perversă. La urma urmei, e ciudat să presupui astfel de lucruri.

— Dar mama? insistai eu.

Nici acum n-a uitat povestea cu italienii.

— Oh, doamne! exclamă ea, ridicându-se, dar a fost cu ani în urmă. Poate că am fost precoce, dar era destul de inocent, nu-i așa?

Încercai să mă gândesc ce înseamnă inocent, dar nu-mi spunea mare lucru.

— Nu știi dacă eram inocente, clătinai eu din cap.

Voiam să sune firesc, pentru cazul în care ne simțeam jenate.

— Ei bine, ne simțeam îndrăznețe atunci când i-am întâlnit, replică ea deranjată, dar ne era foarte teamă. Asta este inocență. Ai spus că nu

vrei să mai mergi a doua oară, iar eu a trebuit să mă duc singură și să spun că ești bolnavă. Ce s-a întâmplat cu tine?

Mă uitai la macii de lângă gard. Când erau îmbobociți, păreau fermi și neclintii sub bătaia vântului, dar când înfloreau, se clătinau la orice adiere ușoară. Aproape îi spusei lui Harriet că mă simțeam ca ei, dar părea o declarație vagă și sentimentală.

– M-am dus la o plimbare pe malul mării, răspunsei, întinzându-mă în iarbă.

– Ar fi trebuit să vii. A fost interesant.

Citiseam jurnalul, așa că știam foarte bine că fusese interesant. În loc să fiu acolo, mă plimbam tristă pe mal, adunând scoici.

Prima dată când i-am întâlnit pe prizonieri, mă simțeam neliniștită, dar nu speriată. Harriet le pusese întrebări despre familia și țara lor, iar ei ne arătaseră fotografii. Imagini ale fraților, surorilor și părinților, precum și o fotografie a unei tinere care purta la gât o cruce mare.

– Ana-Maria, zâmbise cel mai tânăr. O fată frumoasă... cam ca tine.

O privise pe Harriet. Bărbatul mai în vârstă era solid și scund, cu nas drept și urechi mici. Ultima oară când ne dusesem să-i vedem, atunci când ne zărise doamna Biggs, Harriet îmi spusese să mă duc împreună cu bărbatul solid în spatele dunei.

Am mers împreună pe malul mării, el cu cămașa deschisă, cu brațele întinse. Am alunecat pe pietrele ude, acoperite cu iarbă. Când am ajuns la dunele de nisip, m-am așezat împreună pe jos, cu picioarele murdare întinse spre el. Mi-a spus "îngerăș murdar" și m-a strâns în brațe. Fiori de adolescență, nervi întinși... Durerea clipei, bucuria necontrolată— asta era inocență.

Mă ridicai în șezut, spunând cu voce tare:

– Îți aduci aminte, Harriet, mi-a spus "îngerăș murdar"

– Mmm...

Cu fața în jos, ea se cufundase în propriile vise.

Eram pe câmpul din spatele casei mele, ascunse de privirile mamei care citea o carte în grădină, de un șir înalt de ploi, aflați aproape de gard. Când frunzele se mișcau în vânt, îi zăream spatele scaunului, iar problemele cu doamna Biggs îmi reveneau în minte.

– Harriet? Harriet, mă ascuți?

– Ce?

– Va trebui să fim foarte grijulii, șoptii încet, întinzându-mă lângă ea.

Întoarse capul și răsuflarea ei îmi atinse obraji.

– O să trebuiască să spunem din când în când că l-am văzut, astfel încât, dacă doamna Biggs are ceva de spus, minciunile să pară mai ușor de crezut.

– Bine, spuse ea. Dar cu discreție, în timpul conversației. "Oh, l-am văzut pe domnul Biggs aseară. Pare bolnav" ... sau ceva de genul ăsta.

– Iar tu o să-i ceri să nu mai stea de vorbă cu noi când ne întâlnim pe drum, o avertizai eu.

– Mi se pare inutil, declară ea, întorcându-se cu fața în sus și acoperindu-și ochii cu brațul. N-ai obținut nimic de la el, până acum.

Mă simțeam supărată pe ea. Țarul mi-a povestit istoria lui, mi-a vorbit despre ziua nunții și despre tort. ... m-a luat în brațe, aproape de iazurile cu mormoloci. Ar trebui să știe că fusesem fericită în acele clipe; nu puteam să uit că avusese încredere în mine.

– Cred că e mai bine să închei aici totul.

Dar știam că nu pot să fac așa ceva, chiar dacă Harriet mi-ar da voie. În urmă cu un an, expresia "îngerăș murdar" ne ajunsese luni întregi. Acum, nu mai era suficient. Aveam nevoie de lucruri mai complicate, de aventuri mai elaborate, care să ne satisfacă goana după senzații.

La început, nu eram în căutarea experiențelor. Într-adevăr, nu urmam drumurile firești pentru copiii de vârsta noastră. Nu ne jucam niciodată, nici nu ne purtam ca niște tovarăși de joacă. Ne spuneam cuvinte dure, cu mici excepții, când trebuia să-i liniștim pe părinții noștri. Dodie fusese cea care ne dăduse idei, povestindu-ne vremurile frumoase din copilăria ei. Ne plăceau poveștile ei, mai ales că le ascundea de Papa. Am început lungile plimbări pe plajă, căutând oamenii care, prin singurătatea lor, păreau să aibă ceva de ascuns. Destul de repede, am descoperit că persoanele resemnate aveau cele mai multe de povestit. Cei volubili și agitați nu aveau de spus nimic interesant. Aceștia rareori trec dincolo de autocompătimire, mulțumindu-se să murmure obscenități. La început, Harriet era cea care întreba, iar eu eram doar spectator. Când îi lua la întrebări pe adulți, scotocind în viețile lor, mă mulțumeam să ascult. Spunea că nu trebuie să ne implicăm, pentru că suntem prea tinere. Trebuie doar să ascultăm. Aceste informații trebuia să ne servească de antrenament pentru viață; să trăim "la mâna a doua" era scopul nostru până când vom fi destul de mature. Dar mai târziu, la internat, departe de influența lui Harriet, procesul de analiză continua. Devenise un obicei: încercarea de a descoperi adevărata viață a profesorilor, interogarea fetelor mai mari, care poate au de adăugat ceva ce nu știu deja.

Încetul cu încetul, devenise mai dificil, mai ales când cineva spunea, cum îmi spusese una dintre fete: "Acum e greu să fii cumințe, nu-i așa? Mami spune că o să fie mai ușor când vom crește."

Mă gândeam la păcatele copilăriei mele: la mânușile lăsate la biserică, la pălăriile uitate în tren, la refuzul să ascult. Mă gândeam la lucrurile pe care le făcusem de atunci, lucruri pe care eu și Harriet le consideram firești, dar care ar fi șocat-o pe această fată. Ca și pe mama... Harriet îmi spunea că în alte țări, în alte culturi, în alte

timpuri, și în trecut, dar și în viitor, lucrurile pe care le făceam noi nu ar părea anormale, dar nu mă ajuta prea mult. Eram separată de mama printr-un zid invizibil, un zid care nu mai era doar ipotetic. Nu mai puteam să ne bucurăm împreună de glume nevinovate, sau să stăm în grădină în liniște și pace, așteptând merele să se coacă.

Harriet se ridică, întinzându-se cu mâinile deasupra capului.

– Mama ta strigă... cred că ne cheamă la ceai.

– Vin, mamă, răspunsei eu.

Ne cățăraram peste gard și ne îndreptarăm spre mama, care ne zâmbea. Îmi spuse să aduc niște scaune din seră. Prin geam, le urmării cu privirea, văzând zâmbetul cuceritor al lui Harriet. Mirosul roșiilor coapte mă învălui, amestecat cu cel al mentei uscate, agățată deasupra ușii. Îmi era prea cald și prea lene ca să-mi mai fac probleme gândindu-mă la doamna Biggs. Dacă o să vină să-i spună mamei tot felul de povești, nu va fi vina mea. Dar când ridicai privirea spre ea, văzând-o zâmbind în soare fericită, cu cartea pe genunchi, îmi spusei că este cea mai dragă ființă din lume și că nu vreau să sufere din cauza mea.

– Grăbește-te! strigă ea.

Îmi ceru să mă așez pe scaun, dar refuzai și mă așezai în iarbă, bându-mi ceaiul în tăcere. Harriet se așeză pe scaun și începu să povestească istorioare vesele, ca să acopere tăcerea mea.

– Acum mă specializez în matematică, spuse ea la un moment dat, privind-o pe mama. De fapt, este doar un ajutor pentru preocuparea mea de bază, științele naturii.

O viespe bâzâi prin apropiere, iar eu îi urmării zborul pe deasupra florilor.

Harriet tocmai spunea:

– L-am văzut pe domnul Biggs seara trecută. Ni s-a părut bolnav. Nu-i așa?

– Oh, nu știu... Poate puțin cam palid. Oricum, abia îl cunosc.
– Credeam că sunteți prieteni buni, ridică mama din umeri, turnând din nou ceai. Știu că ai primit o carte poștală de la el.

– Da?

O privii uimită pe Harriet, dar ea îmi evită privirea.

Uneori, când eram mulțumită și mă simțeam copleșită de afecțiune, îi povesteam mamei diverse lucruri. De obicei ajungeam să regret aceste momente.

Harriet își puna cu grijă zahăr în ceașca de ceai. În cele din urmă, ridică privirea și spuse:

– Nu mi-ai spus... Cred că ai deja o colecție.

– O colecție de ce?

– De cărți poștale, draga mea.

– De la domnul Biggs? Întrebă mama, nedumerită.

– Oh, Harriet, nu fi nesuferită, mă încruntați eu, scoțând limba la ea.

– Îmi aduc aminte de cele pe care le-ai primit de la Roma și de la Napole...

Mama se uita de la una la alta.

– Cred că e cazul să taci.

– Poate am înțeles greșit, ridică Harriet din umeri. Poate era altcineva.

După o scurtă pauză, continuă:

– Îmi amintesc foarte bine că ai primit una de la doamna Biggs.

Aproape izbucnii în râs, la auzul unei minciuni atât de absurde.

– Am întâlnit-o la poștă, în ziua în care ți-a trimis-o. M-a întrebat dacă se scrie Berks sau Barks.

– Nu știam că doamna Biggs ți-a trimis cărți poștale.

Totul depășea acum puterile mele. Mă relaxai și o lăsați pe Harriet să mă scoată cum știe mai bine din încurcătura în care mă vârâse.

Imaginile se șterseră încet din fața ochilor mei, acoperite de un nor gros, care înăbușea și sunetele. Era modul meu de a mă separa de restul lumii, imaginându-mi totul copleșit de nori.

Poarta din spatele grădinii se trânti cu putere; silueta micuță a lui Frances se zări printre rondurile cu flori.

– Nu, strigă mama, ocolește-le, draga mea.

Dar Frances traversase deja rondurile de flori, târându-și haina în urmă.

– Bună, Harriet, spuse ea politicos, apoi se sprijini de genunchiul mamei.

Îl puteam zări pe vecinul uitându-se la noi pe fereastra de la bucătărie. Eram un grup fermecător: mama înconjurată de copii, luând ceaiul în grădină. Cel puțin, păream reali. Chiar dacă eu și Harriet eram altfel, nu era vizibil.

– Să facem o fotografie, propuse mama. Am un film nou în sertarul din sufragerie.

– Îl aduc eu, strigă Frances, alergând spre casă.

Se îndreptă în goană spre rondurile de flori, dar le ocoli și continuă să alerge pe alee. Fața ei apărură la fereastra bucătăriei:

– Mami, credeai că o să alerg prin flori, nu-i așa?

Mama zâmbi indulgent, iar eu și Harriet zâmbirăm ușurate.

Ne așezară pe iarbă, cu Frances între noi, sperând pentru câteva secunde că aparatul nu mergea.

– Privește spre mine, Frances.

După câteva secunde, răsună un clic.

Dacă filmul nu va înregistra trei copii, ci doar unul, încadrat de două spectre care poartă zâmbete copilărești? Dacă fețele lor se vor dezintegra ca bucățile de gheață purtate de ape? Harriet voia să-mi facă o fotografie cu mama, dar refuzai, așa că o așeză pe Frances pe genunchii mamei și le privi cu ochi de profesionist.

– Pune-i o mână în jurul gâtului, o instrui ea pe Frances.

Această fotografie va fi în sfârșit o immortalizare a ceea ce e frumos, bun și adevărat.

După ce se termină ședința de fotografiat, Frances înghenunche lângă mine, prinzându-mă de gât și lipindu-și fața de a mea.

– E un târg la Bumpy mâine, nu-i așa? O să fie călușei și o menajerie...

Vrei să mă duci acolo, te rog?

Mama ne privi rugător pe mine și pe Harriet.

– Luați-o cu voi, își dorește atât de mult să meargă. Nu va dura decât o jumătate de oră.

– Și presupun că va trebui să plec de acolo și s-o aduc acasă, nu?

Mă înfuriasem prea repede. Iritarea mă făcu să o împing pe Frances de lângă mine.

– E o prostie. Pentru că voi nu vreți s-o luați, trebuie să am eu grijă de ea. De ce nu poate să se ducă singură? Eu nu mă rog tot timpul să fiu cu cineva.

– Dar tu o ai pe Harriet! strigă Frances, începând să plângă cu suspine și aruncându-se în iarbă.

Harriet interveni:

– Vă mulțumesc pentru ceai, acum trebuie să plec. Nu mai plânge, Frances, o să te luăm la târg.

Mama o privi recunoscătoare, dar nu-mi adresă nici un reproș.

La poartă, Harriet mă privi nemulțumită:

– De ce trebuie să faci lucruri atât de lipsite de logică? E atât de neplăcut când le permiți să te tulbure.

Probabil că arătam aproape disperată la această replică a ei, pentru că adăugă, cu vocea ei tânără cultivată:

– Înalță-te deasupra acestor probleme, draga mea.

– Mergem pe plajă în seara asta? întrebai.

Trei femei înalte, călare pe trei cai mari apărură la o cotitură a drumului.

Trecură încet prin fața noastră, calme și maiestuoase.

Harriet privi în urma grupului, cu o expresie gânditoare.

– Nu, am ceva special de făcut în această seară. O să-ți povestesc mâine.

Se îndepărtă încet pe drum, iar sandalele ei nu făcură nici un zgomot. Undeva în spate, uitând de accesul de plâns, Frances râdea înveselită.

Harriet se duse acasă, la tatăl ei.

Era un bărbat înalt, foarte posomorât, cu un simț al umorului ciudat, și foarte sentimental. Vorbea deseori lui Harriet cu nostalgie despre întâmplări din tinerețe și despre fratele lui William. Se părea că avusese o copilărie dificilă. "Cruzimea acelor vremuri, obișnuia să spună, ignoranța..." De aceea, era surprinzător pentru noi că orice purtare necuviincioasă a lui Harriet, chiar minoră, era imediat pedepsită fizic.

Cu toate acestea, îi făcea plăcere să facă lucruri pentru el. Să-i umple stropitoarea când era prost dispus și lucra în grădină, să-i găsească țigările când nu știa unde le-a lăsat. Probabil că era satisfăcută când reușea să-l calmeze.

Chiar dacă era foarte strict în legătură cu activitatea ei școlară și se înfuria dacă afla că luase o notă mică, în alte privințe era foarte relaxat. Vara, putea sta afară până se întuneca, să se ducă să înoate în mare la Point, unde soldații le stropeau în fiecare dimineață pe călugărițele

din mănăstirea ascunsă între sălcii și chiar îi dădea voie să plece afară fără să ia micul dejun, dacă așa voia.

Harriet făcu ceai pentru tatăl ei, pentru că mama ei era plecată la cumpărături, și îi povesti despre dorința lui Frances să meargă la târg. Spuse că ridicasem vocea la mama și că-mi pierdusem controlul. Tatăl ei spuse, dând din cap cu înțelepciune:

– Și eu eram la fel; se datorează dorinței de a scăpa de control și îndrumare. Îmi aduc aminte că, la un moment dat, i-am spus mamei—care era o femeie foarte iritabilă—că nu se poate baza pe mine să ai grijă de William. I-am spus: "William trebuie să înțeleagă că sunt aproape un bărbat și că trebuie să stea cu tine." Aveam optsprezece ani și lucram de patru ani, dar mama mi-a dat o lovitură peste cap cu palma, încât am strigat de durere. Pot să o simt și acum. Dar avea dreptate, să știi.

Harriet pretinse că-i dă dreptate, apoi așteptă sfârșitul confesiunilor și, pe un ton firesc de conversație, spuse că a auzit că domnul Biggs este bolnav.

Tatăl ei fu imediat alarmat, temându-se că ieșirea de duminică la golf era în pericol.

– Fugi și vezi dacă nu e ceva serios, îi ceru bărbatul. Și află dacă va fi destul de bine pentru duminică.

Harriet, încântată că strategia ei dăduse roade, scoase bicicleta mamei din garaj și se îndreptă spre strada Timothy.

Casa Țarului era o clădire victoriană masivă, cu grădini în față și în spate. Poarta de la intrare era mare și solidă, vopsită în negru și atât de înaltă, încât era imposibil să vezi peste ea. Cu toate că era vară și nici nu se făcuse șase după-amiază, camera din față era luminată, iar draperia era trasă pe jumătate. Era o casă neglijată, întunecată, dar bine construită, spre deosebire de casele în care locuiam. Harriet aproape se aștepta ca poarta să se deschidă singură, atât de

misterioasă părea. În timp ce aștepta să se întâmple acest lucru, auzi voci ridicate de undeva din casă. Pentru o clipă, crezu că minciuna ei devenise realitate, iar doamna Biggs se certa cu soțul ei, întors bolnav de la muncă. Apoi își dădu seama că era radioul și bătu repede în ușa.

Doamna Biggs, în halat și papuci, deschise ușa, privid-o cu uimire pe tânăra din fața ei.

O conduse apoi în salon, ridicând degetele spre buze:

– Liniște, șopti ea. E o piesă excelentă.

Ca niște actori de pantomimă, intrară în vârful picioarelor în camera din față.

Harriet se așeză pe canapea cu genunchii lipiți, iar doamna Biggs pe un fotoliu de lângă șemineu, aplecându-se în față, acordând întreaga ei atenție radioului. Ceasul de deasupra arăta cinci și jumătate și, ascultând cu atenție, Harriet își dădu seama că la radio era "Ora copiilor".

Camera, așa cum o va descrie mai târziu, era mare și plină de mobilă masivă. Un dulap mare, cu vitrină imensă, era încărcat cu farfurii cu margini aurii și albastre. Aproape de fereastră era un bufet, pe care se afla o statuie mare a unei zeițe, ridicând o sabie spre cer, cu un sân expus. Ceea ce atrăgea atenția asupra statuii nu era, din punctul de vedere al lui Harriet, mărimea ei, ci faptul că sânul era pictat cu roșu. Restul camerei era întunecat. În interior era foarte cald. Harriet își imaginea încetul cu încetul că între ea și gazda ei crește un zid de iederă, iar femeia se zărește printre frunze, ascultând cu buzele întredeschise povestirea pentru copii.

Fața doamnei Biggs era lată și inexpresivă; ochii erau apoși, fără viață, iar părul cărunț îi cădea până la nivelul umerilor.

– Ai băut ceai, draga mea? întrebă ea, când programul luă sfârșit.

– Da, mulțumesc.

Doamna Biggs se ridică și aranjă butucii din șemineu.

Chiar dacă era foarte cald, în șemineu ardea un foc mocnit. Când se aplecă în față, Harriet îi zări pulpele, acoperite de păr negru. Femeia o urmărea prin oglindă.

Harriet, care se amuza jucând rolurile pe care le presupuneau vizitele în diverse case, își compuse o expresie inocentă, cu ochi mari și zâmbet lătit pe toată fața.

– Tata m-a trimis să întreb dacă domnul Biggs va merge duminică la partida de golf. A auzit că nu se simte bine.

Doamna Biggs primi aceste cuvinte cu calm, fără să pară surprinsă.

– Oh, o să fie în stare să joace golf. Din câte știu, nu e nimic în neregulă cu el.

Privirea gazdei se îndreptă spre o măsuță pe care se zăreau câteva sticle de băutură și una de sifon.

– Puțin autocontrol i-ar face bine.

Harriet își spuse că o urăște pe această femeie care, așezată pe canapea în halatul ei pătat, neîngrijită și ascultând emisiuni pentru copii la radio, își permitea să vorbească despre autocontrol.

– E slab, continuă femeia, ca și cum s-ar fi scuzat. Mama lui mi-a spus de la început, dar când ești tânăr, nu prea dai atenție celor în vârstă.

Se întinse și luă o fotografie de pe marginea șemineului, pe care i-o întinse:

– Uite!

Era o figură tânără, cu față rotundă și atrăgătoare, și cu părul pieptănat cu grijă pe spate.

– E domnul Biggs, murmură Harriet, uimită. Nu știam că poartă ochelari.

– Odată cu vârsta, a devenit mândru. Chiar dacă își obosește ochii, refuză să poarte ochelari.

Figura femeii devenise nerăbdătoare.

Era clar că voia să o vadă pe Harriet plecată și, văzând foarte bine acest lucru, tânăra nu voia să o facă. Încăpățânată, privea cu atenție fotografia, ca și cum ar fi încercat să descopere trăsăturile Țarului pe care îl cunoșteam. Era conștientă că doamna Biggs se mișca neliniștită în fotoliu. De afară răsunau vocile trecătorilor, dând camerei un aer retras și izolat.

Ridicând brusc privirea spre fața gazdei, Harriet deveni conștientă de expresia ei, ceva între ironie și tristețe, de care probabil că nu-și dădea nici ea seama.

– Ce mai face prietena ta? întrebă doamna Biggs. Cea solidă. Se descurcă bine la școală?

– Da, mulțumesc... cred că da.

Harriet se ridică, puse fotografia de unde fusese luată și se întoarse spre ieșire. În hol era răcoare, iar ușa deschisă dădea spre grădina în care frunzele tremurau ușor sub adierea brizei. Doamna Biggs așteptă până când Harriet scoase bicicleta pe drum, îi zâmbi cu căldură, oarecum prietenește, apoi se întoarse și intră în casă, închizând ușa după ea.

Seara următoare, împreună cu Frances, care mergea mândră între noi, ne îndreptară spre târgul din Bumpy. Harriet îmi povesti ce se întâmplase seara trecută. Trebuia să avem grijă, pentru că Frances avea obiceiul să repete acasă ceea ce auzea de la noi, dar sora mea era prea fericită ca să ne asculte și alergă înainte.

– Mi-aș fi dorit să văd și eu fotografia, îi spusei lui Harriet.

Nu voiam cu adevărat pentru că, deși o consideram pe prietena mea curajoasă și isteată, nu eram deloc încântată de felul în care o cântărea pe doamna Biggs. Aveam impresia că inima femeii fusese studiată cu răceală și cu un interes aproape obscen. În ceea ce privește fotografia, era la fel de departe de Țarul pe care îl cunoșteam, pe cât eram eu de copila blondă și subțire care visam să fiu.

Harriet râse brusc:

– Ți-a spus "solidă", să știi. M-a întrebat ce face prietena mea solidă.

Brusc, mi se făcu teamă că doamna Biggs mă va descrie astfel soțului ei. Poate că Țarul nu observase încă. Îmi imaginam că se întoarce la un moment dat spre mine și mă întreabă: "Ești solidă, nu-i așa?"

Frances alergă spre noi, sărind într-un picior, și mă prinse de un braț cu ambele mâini.

– Pot să aud muzica, spuse ea.

Dincolo de librărie și de șirul de căsuțe, se întindea terenul pe care avea loc târgul de la Bumpy.

Deasupra muzicii zgomotoase și a țipetelelor lui Frances, o auzii pe Harriet spunând:

– Mă tot gândeam la Wales, cât timp stăteam acolo cu ea. Nu la băiatul cu păr auriu, ci la ținut. Îl vedeam în fața ochilor.

– Poate că va fi aici, răspunsei eu, gândindu-mă la Țar.

Un bărbat în cămașă și cu mânecile suflecate stătea la o masă așezată pe iarbă. Fără să ridice privirea din ziarul pe care-l citea, ne dădu bilete, tresărind când Harriet se sprijini de masă, făcând-o să alunece.

– Hei, nu face asta! o certai, sperând că bărbatul va ridica privirea și o să-mi dau seama din expresia lui dacă mă crede solidă.

Adierea vântului purta spre noi țipetele încântate ale copiilor și mirosurile de mâncare. Copii de toate vârstele se învârtteau prin târg, făceau cozi nesfârșite în fața caruselului și a diverselor jocuri.

Terenul părea mic, îngrădit de copaci și mărginit de case; o bucată de pământ acoperit cu iarbă, întins sub cerul umed.

Pentru că era lumină, nu părea chiar atât de frumos. Până și Frances era conștientă de acest lucru. Se cățără pe un cal, așteptând

să se miște, dar când caruselul își începu rotațiile, aruncând-o în față, nu strigă de plăcere, ci exclamă doar ușor:

— Oh!

Harriet și cu mine nu voiam să facem încă nimic. Ne păstram banii pentru seară, după ce o vom duce pe Frances acasă. Era destul de enervant să nu faci nimic, doar să stai sub ploia care începuse deja să cadă.

Am încercat să-i explic mamei că e teribil să ne ducem atât de devreme, că vom arăta caraghios pe câmpul plin de copii mici. Nu puteam să-i explic de fapt că întunericul dădea câmpului o demnitate nouă, transformându-l într-un loc încântător și misterios, populat de soldați și de fete vesele. Că grupurile de fete și de băieți se învârtesc prin întuneric sfidător, fără să-și spună nimic, cu ochi strălucitori sub lumina stelelor. Că, la un moment dat, aceste grupuri se unesc și formează perechi care se îndepărtează apoi spre porțiunile cele mai întunecate, acoperite cu rugi de mure.

Abia atunci, eu și Harriet ne vom apropia de carusel, amestecându-ne glasurile cu cele ale restului tinerilor.

Frances coborî de pe cal și se îndreptă spre noi cu pași nesiguri. Dădu din brațe ca o moară de vânt:

— Mă simt atât de amețită.

— Ce vrei să mai faci acum? o întrebă Harriet. Același lucru, sau mergem mai departe?

Frances privi următoarea coadă în fața unor bărci mari, vopsite în galben, care se ridicau încet în înălțime, apoi cădeau spre pământ cu viteză, ridicându-se din nou.

— Nu cred, clătină ea din cap.

Plecă privirea spre pământ, învârtind tocul pantofului în pământul moale.

— Vin cu tine, spusei, întinzându-i mâna.

Eram întristată de dezamăgirea ei, de incapacitatea de a se bucura. Încântarea pe care și-o imaginase nu se materializase, iar acum părea atât de tristă.

O strânsei tare de braț în barcă, prefăcându-mă speriată, țipând când plonjam spre pământ.

Începu să râdă și, după ce se termină prima tură, mă rugă să stăm și la următoarea, sărind agitată în scaun.

– Să o mai facem o dată, te rog! A fost atât de frumos!

Barca tremură, ridicându-ne din nou spre cer. Nu eram sigură că Frances era încântată și că nu se preface, la fel cum făcusem și eu de dragul ei. Poate că-i stricasem bucuria cu o zi înainte, în grădină, când refuzasem să merg cu ea.

În cele din urmă ne strânseserăm în brațe, țipărăm și râserăm, poate încercând să ne păcălim una pe alta. Coborârăm din barcă fără răsuflare, ametește și împleticindu-ne puțin.

Seara se lăsa încet, coborând deasupra copacilor. Lumini multicolore începură să se aprindă.

Mi-ar fi plăcut ca Frances să se ducă acasă încărcată de cadouri: premii tradiționale, cum ar fi păpușile cu păr auriu, căței de pluș sau cutii de ciocolată. Dar nu câștigăram nimic și, dacă am fi făcut-o, premiile oferite erau atât de comune, încât ne-ar fi fost jenă să le ducem acasă. În cele din urmă, îi cumpăraserăm o vată de zahăr și o duserăm acasă.

Mama deschise larg brațele, clătinând dezaprobat din cap când îi simți părul ud, alergând repede în baie și aducând un prosop să o usuce.

În camera din față era cald, draperiile fiind trase și florile aruncând umbre pe fața de masă. Tata se lăsă pe spate în scaun, privindu-ne prin ochelarii lipiți cu bandă izolatoare.

Aproape că-mi doream să rămân cu ei, nu să mă întorc la târg cu Harriet.

Mă aplecai să-l sărut pe tata pe frunte. Voiam să o îmbrățișez și pe mama, dar o ținea în brațe pe Frances cu atâta dragoste, încât îmi fu jenă să mă apropiu.

– N-o să întârzi, promisei eu, deschizând ușa și ieșind pe hol.

– Pune-ți asta.

Tata apăruse în spatele meu cu o eșarfă în mână. Mi-o puse la gât, legând-o cu grijă, privindu-mă cu ochi neliniștiți. Ar fi vrut să-mi dea un sfat, să spună ceva, dar nu știa cum să mă îndrume. Îi lipseau cuvintele potrivite. Alergai repede s-o ajung pe Harriet, care era deja la poartă.

Se făcuse frig; vântul care bătea cu putere dinspre mare înăbușea sunetele târgului, astfel încât uneori se auzea cu claritate, alteori era doar un murmur.

Câmpul era aglomerat; se formaseră deja grupurile de fete și cele de soldați. Fetele, prinse braț la braț, cu buze roșii și zâmbete ademenitoare, se plimbau încet. Muzica se schimbase, vorbea despre dragoste și despre dorință.

Ne bucuram de călușei și de bărcuțe, strigând și cântând, așteptându-l pe Țar să vină. Când apăru în sfârșit, Harriet strigă tare, ca să acopere sunetele din jur:

– E aici, soră Ann!

Obişnuia să folosească replici din filme, mai ales ca să nu fim înțelese de cei din jur.

Mă întorsei să-l privesc, fără să-l recunosc la prima vedere. Figura lui era ciudată sub lumina artificială, iar zâmbetul distorsionat, părând diferit și zeflemitor. Părea mai scund, oarecum cocoșat, amintindu-mi de un pitic dintr-un film pentru copii.

Se apropie încet de noi:

– Bună, spuse el, ochii lui reci fixându-mă cu atenție.

Harriet se îndepărta, lăsându-mă singură cu el.

Ne simțeam ciudat, mergând împreună într-un loc atât de populat, riscând să întâlnim atât de mulți cunoscuți. Dar nu voiam să ratăm nimic. Țarul câștigă la un joc o farfurie pentru unt, pe care o puse cu grijă în buzunar, zâmbindu-mi satisfăcut.

Ne plimbarăm pe câmp, intrând în zona întunecată; la picioarele noastre, iarba udă era presărată de confeti și bucați colorate de sticlă.

Un grup de fete trecu grăbit pe lângă noi, cu capetele plecate sub ploaie. Nimeni în afara noastră nu se mai îndepărta de zona luminată. Pășirăm pe iarbă, fără ca nimeni să ne cheme înapoi, fără o voce care să strige: "Opriți-vă! Veniți înapoi!". Nici o suflare puternică de vânt nu ne despărți. În liniștea întreruptă doar de cântecele aduse de vânt, bărbatul mă sărută, cuprinzându-mă în brațe și lipindu-și buzele reci de ale mele.

Apoi ne întorserăm spre mulțime, aproape jenați.

Nu știam ce să spun despre această experiență. Nu fusesem sărutată de prea multe ori, dar Paul Riccoti aproape mă înghițise cu lăcomie, iar șoferul pe care îl întâlnisem mai de mult cu Harriet aproape mă doborâse cu entuziasmul lui. Ambele experiențe fuseseră amuzante, dar îmbrățișarea rece a Țarului ar fi putut fi a tatălui meu, cu excepția tristeții ei copleșitoare.

O căutam pe Harriet în mulțime și o găsii în fața unuia dintre jocuri, clătinându-se ușor pe picioare, cu brațul în jurul taliei unui soldat.

– Harriet, e îngrozitor de târziu, te rog să mergem acasă.

Mi se făcuse foarte frig și mă simțeam obosită. Expresia ei, când întoarse capul spre mine, era atât de sălbatică, încât nu îndrăznii să o privesc din nou.

În urmă cu foarte mult timp, întâlnisem un grădinar pe târâmul rododendronilor; ne spusese că ne aflăm pe o proprietate particulară

și ne ceruse numele și adresele. Harriet, cu figura luminată de un zâmbet aproape diabolic, îl jignise, retrăgându-se doi pași, ca și cum n-ar fi vrut să se atingă de el, cu fața palidă. Bărbatul, copleșit de starea ei de spirit, se întorsese spre mine, privindu-mă rugător:

– Nu-mi fac decât datoria, domnișoară. Asta se așteaptă de la mine.

Harriet își strânsese pumnii și strigase la mine:

– Nu vorbi cu el! Nu vorbi cu porcul ăsta!

Pe drumul spre casă, păruse calmă și liniștită, de parcă ar fi uitat acest incident.

Așadar, o privii nesigură, temându-mă să o rog. Chiar dacă părea mai tânără decât mine, nu fusesem niciodată responsabilă pentru acțiunile și deciziile ei. Ea era cea care hotăra ce să facem, după cum hotăra ce să scriem în jurnal.

Mă întorsei pe călcăie, îndepărtându-mă, sperând că mă va urma.

Țarul nu se zărea nicăieri și deși rămăsei o vreme în fața librăriei, nici unul dintre ei nu apărui.

Toată încântarea mă părăsire; pășeam încet pe câmp, copleșită de un sentiment de vinovăție. Nu știam să fi făcut ceva greșit, nici un păcat pe care nu-l mai comisesem de nenumărate ori. Nici măcar nu-mi mințisem părinții. Plecasem de acasă cu voia lor; eșarfa acum udă din jurul gâtului era o dovadă clară. Cu toate acestea, sentimentul de jenă persista. Grăbii pașii, așteptându-mă să-l văd pe tata la colțul străzii, copleșit de îngrijorare și supărat că venisem târziu.

Dar nu se zărea nicăieri și când intrai în casă, mama și tata mă primiră cu blândețe, neatenți, încruntându-se un pic când observară hainele ude și cearcănele de oboseală.

Rămăsei în bucătărie, bând ciocolată fierbinte și gândindu-mă la Harriet și la Țar, care erau încă afară, în întuneric.

Capitolul 4

A doua zi dimineța, aproape imediat după ce-mi terminasem micul dejun, o auzii pe Harriet fluierându-mă.

Mama spuse cu fermitate, în timp ce ștergeam farfuriile:

– Nu ieși până când nu mă ajuți puțin. E o pacoste... Mereu vine să te strige, abia dacă am stat câteva ore împreună, toată vacanța asta.

Mă simțeam ca și cum le-aș fi trădat pe amândouă.

Imediat ce fu posibil, alergai spre ușă și privii în grădină. Harriet mă aștepta cu răbdare, sprijinindu-se de poartă.

– Harriet, strigai eu, ne vedem la bibliotecă într-o oră. Poți să pleci, acum.

Ziua era caldă și senină, fără urmă de norii din seara trecută. Harriet se îndepărtă încet, fluierând, îmbrăcată în rochie și o haină lungă.

Pe drumul spre bibliotecă, oamenii mă opreau să mă întrebe ce mai fac, exprimându-și părerile asupra înălțimii și greutateii mele. Eram foarte politicoasă, încercând să-mi păstrez calmul, dar abia așteptând să ajung la Harriet.

Ea mă aștepta și observă cu surprindere:

– Ești îngrozitor de drăguță și de manierată.

Mi se pare ciudat să te văd vorbind cu nesuferita doamnă Heatherlee, după ce a spus despre evrei.

– E în regulă, răspunsei eu, jenată. Ușurează lucrurile pe termen lung. E diplomație...

Nu era adevărat. Chiar dacă vorbeam cu politețe cu toată lumea, singura persoană pe care o plăceau cu adevărat era Harriet. Chiar nesuferita doamnă Heatherlee care spusese într-o conversație despre ea "copila aceea îngrozitoare", îi dăduse ciocolată când o întâlnise în magazin.

Harriet spusese o dată portarului de la gară, Disraeli, că de Ziua Victoriei, doamna Heatherlee avea șapte femei nebune în curte, care dansau în jurul focului și cântau. Cu acea ocazie, Margaret, fiica doamnei în discuție, se afla la trei pași de ea. Cu toate acestea, doamna Heatherlee îi dăduse cu împrumut o carte lui Harriet, numită "Dimsie Omnibus".

– Oare ce s-a întâmplat cu "Dimsie Omnibus"? mă întrebă ea, șirul gândurilor purtând-o în aceeași direcție ca pe mine.

– Ai ars-o, ridicai din umeri, intrând în librărie.

– Să văd dacă ghicești pe cine am întâlnit seara trecută?

– Pe Charlie Chester.

– Serios, se încruntă ea. Am plecat de pe câmp împreună cu soldatul puțin după plecarea ta, iar doamna Biggs stătea pe marginea drumului. Udă până la piele, fără pălărie și cu părul atârându-i ud pe frunte. Îl aștepta pe Țar.

– Ce a spus? întrebai eu, amintindu-mi că Harriet încă nu știa că Țarul mă sărutase seara trecută.

– Oh, a spus: "Bună", de parcă eram la cursele de cai. Încercând să pretindă că stă tot timpul pe marginea drumului, mai ales în serile cu ploaie. Mi s-a făcut milă de ea și i-am spus că l-am zărit pe Țar pe câmp. Iar ea a spus: "Da, știu, dar a uitat ceva." Eram pe punctul să-i

spun: "Pe dumneavoastră", dar m-am abținut și am plecat mai departe cu soldatul meu. Știi că voia să-mi dea salariul de pe ultima lună dacă aș fi acceptat să mă duc cu el în tufișuri? În ploaia aceea îngrozitoare. Sunt ciudați.

— Harriet! Te rog...

Un sentiment de disperare mă copleșise.

Mă privi cu mirare, neînțelegând în prima clipă.

— Nu, șopti ea, punându-mi o carte în mână și acoperindu-mă de privirile celorlați oameni din librărie.

Lacrimile îmi curgeau pe obraji; simțeam nevoia să urlu ca un animal rănit. Rămăsei însă tăcută, plângând cu lacrimi mari, fără să știu de ce.

Ea privi neliniștită în jur.

— Încearcă să te abții. Poate te vede cineva.

Nu-mi păsa, dar încercai să mă abțin de dragul ei, frecându-mi ochii cu palmele.

Ieșirăm din librărie, ea mergând în față ca să-mi ascundă fața răvășită de plâns, vorbind repede și tare. Nu ne oprirăm până când nu ajunserăm la parcul părăsit; până nu ne așezară pe iarbă.

— Ce ai pățit? mă întrebă ea. Ce s-a întâmplat seara trecută?

— M-a sărutat.

Vocea mea era înăbușită și suna foarte grav și impresionant, dar ceea ce spuseseam era banal.

— Bine!

— M-am simțit brusc tristă, asta e tot. Ea stând în ploaie... tu cu soldatul... eu în pat... iar Țarul singur și pierdut, fără nici una dintre noi.

— Oh!

Harriet păru nemulțumită, smulgând iarba cu degete nervoase și bătând din picior.

– Nu văd de ce ai plânge, clătină ea din cap. Poate doar dacă te simți emoționată...

Cu toate că nu era adevărat, avusei impresia că, de data asta, nu înțelesese. Că experiențele noastre erau prea diferite.

– E trist, continuă ea, dar nu chiar atât de trist. Dacă lui îi face plăcere să se amuze cu tine, iar ei îi place să-l urmărească și să se simtă nefericită, e prostia lor. E și trist, desigur, dar e mai bine decât nimic.

Cuvântul "amuze" mă lovi ca o palmă. Lacrimi de autocompătimire mi se scurseră pe obraji. Începui să plâng din nou.

– Nu fi ilogică, mă certă ea. Nu e niciodată ușor, ar trebui să știi deja. În Wales...

Se întrerupse brusc, rămânând tăcută.

– Dacă l-ai fi iubit cu adevărat, mă revoltai eu, amintindu-mi de pagina din jurnal pe care nu-mi dăduse voie să o citesc, n-ai fi putut să ieși cu altcineva. Și asta este trist.

Harriet se întoarse spre mine, privindu-mă cu uimire și neîncredere.

– Nu l-am iubit. N-am susținut asta niciodată. Ești nebună... Cred că ăsta este cel mai trist lucru pe care l-am descoperit.

Mă privi cu dispreț, cuprinzându-și genunchii cu brațele.

Începusem să mă simt mai bine. Mânia lui Harriet era întotdeauna mai utilă decât simpatia; iar faptul că nu fusese îndrăgostită de băiatul din Wales era o fericire în sine. Îmi ștersei fața cu marginea rochiei și spusei cu veselie:

– Ai dreptate, m-am emoționat pe moment. Acum mă simt mai bine.

Pe drumul spre casă, fu gânditoare. Vorbi puțin, încruntată și concentrată. După cum se încrunta, aș fi crezut că o deranjează soarele, dar o cunoșteam prea bine încât să fac o asemenea greșală. Se opri în fața porții mele, sprijinindu-se de ea.

– Poți să fii în fața casei mele puțin după ora nouă? Am un plan. Credeam că e cam târziu pentru o aventură și îi spusese acest lucru.

– Cum vrei, ridică ea din umeri, părând oarecum indiferentă.

Seara, puțin după ora nouă, eram în fața ușii ei, așteptând-o. Stăteam pe o piatră, simțindu-mă bine, fără să mă întreb ce plănuise. Mă mulțumeam să o aștept. Drumul care se întindea în fața noastră era calm și liniștit. Casele stăteau în rânduri ordonate, cu acoperișurile lor roșii, înconjurate de copaci. Părea un tărâm al liniștii. În spatele draperiilor de mătase, familiile erau adunate în siguranța caselor lor.

Când Harriet apărură, pacea păru distrusă. Pășea cu energie, aproape dansând pe pavaj, cu o privire neliniștită și iscoditoare, dând impresia că vine din altă lume.

– Nu e destul de întuneric, observă ea, ridicând privirea spre cer.

Rămase o clipă nehotărâtă, apoi mă trase de mână, zgâlțâindu-mă cu violență, până protestai:

– Harriet, încetează! Mă doare!

Mă ținu aproape de ea, privindu-mă în ochi, cu ochi strălucitori și dinți înțelești, descoperiți într-un rictus amenințător. Brusc, îmi dădu drumul și se îndepărtă pe trotuar. Trebuia să alerg ca să țin pasul cu ea, pentru că pășea cu hotărâre, cu pași mari, depășind porțile vopsite și gardurile vii.

Când intrarăm pe strada Timothy, încetini. Mergeam încet, pe lângă gardurile caselor. Treceam pe lângă ferestrele luminate, zăbind siluetele proiectate pe draperii.

În fața porții vopsite în negru, Harriet se opri, gândindu-se o clipă, apoi se îndreptă spre drumul care trecea pe lângă casă. În dreapta era un șanț, în stânga gardul de lemn al casei Țarului, iar în față, un câmp pustiu. Ajunse pe câmp, ocolirăm casa, ajungând în spatele grădinii, iar Harriet se opri în fața porții. O împinse ușor, deschizând-o cu grijă,

apoi se întoarse să mă privească, fără să zâmbească. Nu puteam să mă mișc; totul era tăcut în jur, iar strada era întunecată. Zidurile cenușii păreau să mă privească acuzator, iar casele îndreptau ochii orbi ai ferestrelor în direcția noastră. Mă înfiorai.

Se făcea din ce în ce mai întuneric, când mă strecurai înăuntru, lăsând poarta deschisă ca să ne putem retrage repede, în caz de pericol. Grădina era îngustă și lungă, plină de flori și copaci. În stânga se zăreau straturi plantate cu varză. Nu se auzea nici un zgomot dinspre casă, iar fereastra de la bucătărie era întunecată.

Dacă suntem prinse, îmi spusei repede în gând, o să spunem că am venit să ne luăm mingea care a trecut peste poartă. Dacă suntem prinse...

Începuseră să se aprindă luminile la casele de pe stradă. Umbrele noastre se lungeau pe iarbă, mișcându-se din ce în ce mai aproape de casa Țarului. Umbra lui Harriet era cea mai aproape, aplecată și aproape dizolvată de întunericul zidului. Ajunseserăm la ușa din spate a casei, dar totul era în continuare tăcut.

— Când se va întuneca, vom merge pe alee până la grădina din față, îmi șopti Harriet.

Rămaserăm lipite de zid, respirând ușor. Gâtul mi se strânsese și îmi era teamă că voi începe să râd. Așteptaram în continuare. Întunericul se lăsă peste câmp și peste grădină, întinzându-se spre aleea mărginită de copaci. Așteptaram la capătul ei, cu mâinile întinse pe zid.

Harriet făcu un pas înainte, atingându-mi brațul.

— Acum, murmură ea.

În vârful picioarelor, ne târâram de-a lungul zidului, până în fața casei. Lumina se răspândea de la fereastră, iar din camera din față răsunau voci. Așteptaram sub fereastră. Ar trebui să tragă draperiile, îmi spusei. Măcar dacă ar trage draperiile, repetam, speriată.

Auzirăm vocea Țarului spunând:

– Nu, mulțumesc.

Răsună apoi clinchetul farfuriilor.

Apoi draperiile fură trase, rămânând o fâșie îngustă de lumină, care se zărea pe iarbă. Harriet se îndreptă spre fereastra cea mai îndepărtată, trecând peste fâșia de lumină.

Rămăsei unde eram, sperând că Harriet se va întoarce și-mi va spune că putem să mergem acasă. Auzii un șuiert scăzut, care umplu grădina și mă grăbii spre ea, îngrozită.

– O să fii auzită.

Se ridicase pe vârfuri, privind prin deschizătura dintre cele două draperii. Privii și eu, curioasă. Exact în față, privind spre fereastră, se afla doamna Biggs, care tocmai spunea ceva. Mă lăsaî repede în jos, trăgând-o și pe Harriet de mână.

– M-a văzut... m-a văzut.

– N-avea cum.

Harriet se îndepărtă de mine și se ridică, privind din nou. Îmi lipii fruntea de zid, zguduită de imaginea doamnei Biggs, cu corpul masiv drept în scaun, sprâncenele ridicate întrebător, privind direct spre mine. Oh, doamne, Harriet, grăbește-te! Ea se aplecă spre mine:

– Vino să te uiți. E sigur.

– Te rog, Harriet, hai să plecăm!

– Nebuno! Uită-te la ei!

Ezitănd, mă ridicai și privii în cameră. Doamna Biggs era aproape de radio, aplecându-se spre șemineu. Țarul stătea pe canapea, fața lui fiind ascunsă de ziarul pe care-l citea, cu picioarele încrucișate elegant. Puse jos ziarul și clătină din cap. Fața lui era obosită și cenușie, cu cearcăne adânci.

Simții respirația fierbinte a lui Harriet pe gât. Se sprijinea de mine cu toată greutatea, ținându-mă de braț. Doamna Biggs traversă camera

și se așează pe canapea, lângă el. Rămaseră o vreme tăcuți, privind grădina; Țarul clătina un picior în sus și-n jos, cu mâinile sprijinite pe solduri. Eram uimită de seninătatea lor, de relația ciudată care-i ținea la distanță, în mijlocul mobilelor pe care le aleseseră împreună. Doamna Biggs se apropie mai mult, privind focul din șemineu, sprijinindu-și capul pe umărul lui. El păru să se cutremure, ridicând privirea spre tavan și încleștând aproape invizibil maxilarul. Ea începu să-i mângâie genunchiul, în ritmul muzicii, lăsându-se mai jos pe umărul lui, cu ochii închiși. Deschise gura și spuse ceva, dar eram prea departe ca să auzim. Țarul se mișcă, răspunzându-i. Femeia se ridică brusc, iar Harriet mă trase repede jos, în stratul cu flori de sub fereastră. Respiram grăbit, speriate, înghenunchind în pământul umed.

Când ne ridicarăm din nou, camera nu mai era luminată decât de flăcările focului. Flăcările se proiectau pe peretele opus, dar canapeaua era în întuneric.

– Ce s-a întâmplat? murmură Harriet. Tu îi vezi?

În acea clipă, o formă întunecată se desena în lumina flăcărilor. Un cap cărunt se plecă pe brațul canapelei, iar o pereche de picioare țâșni în aer. O mână albă se prinse de marginea canapelei, lucind stins și roșietic.

Inima mi se opri în piept și începui să transpir, speriată și curioasă în același timp.

Focul străluci brusc, luminând canapeaua și formele îmbrățișate. Priveam fascinată, fără să mă pot mișca. În cele din urmă, genunchii îmi cedară și mă lăsaî încet lângă fereastră, cu inima bătând atât de tare încât mă durea, amenințând să-mi sară din piept, iar lacrimile începură să-mi curgă pe obraji.

După câteva minute care mi se părură nesfârșite, lumina fu aprinsă din nou în cameră. Țarul își turnă ceva de băut, cu spatele la fereastră.

Doamna Biggs, așezată pe fotoliu în fața focului, citea o revistă, cu buzele mișcându-se încet. Totul era la fel; focul ardea în șemineu, lumina se revărsa asupra canapelei și a mesei. Figura femeii era neschimbată, fără să fie transfigurată de bucurie sau de împlinire, iar ochii pe care Țarul îi întoarse spre fereastră, când se îndreptă spre canapea, erau reci și goi.

– Nu se poate, spuse Harriet.

Vocea ei era prea ridicată, în grădina tăcută.

– Să plecăm, Harriet.

Chiar în clipa în care spuneam aceste cuvinte, ea ridică mâna și bătu în geam. Alergai repede pe alee spre spatele casei. Eram copleșită de invidie. Chiar dacă eram la fel de dezgustată ca ea, nu avusesem curajul să fac nimic. Oricât de disperată aș fi fost, n-aș fi putut niciodată să fac un astfel de gest. Puteam să-mi imaginez că lupt împotriva prostiei și a răului, dar Harriet era cea care o făcea.

În spatele meu răsunară voci, în timp ce Harriet se aruncă spre mine. Se aprinseră lumini. În timp ce alerga, Harriet scotea niște sunete înăbușite: erau hohote de râs. Era ca un coșmar: fuga speriată peste câmpuri, vocea doamnei Biggs din spatele nostru, aerul rece al nopții, copacii înalți care se ridicau în fața mea și râsul lui Harriet, râsându-l liber. În timp ce alergam, mă rugam: oh, doamne, scapă-mă măcar de data asta! Te rog!

Nu avea rost să scap alergând de pe străduța laterală pe cea principală. Probabil că Țarul aștepta deja acolo. Trebuia să alerg în continuare peste câmp. N-o mai auzeam pe Harriet, dar presupuneam că alergase spre strada principală, ca să-l înfrunte pe Țar.

Picioarele mă purtau mai departe, adrenalina dându-mi puteri. Fiecare pas mă arunca înainte, iar inima îmi bătea cu putere. Epuizată, mă arunca pe iarbă, cu fața în jos.

Încetul cu încetul, mi se păru că liniștea se lasă peste câmpuri.

De fapt, începusem să respir normal, iar urechile nu-mi mai vuiiau. Începui să aud șuieratul vântului, murmurul apei și cântecul unei păsări de noapte. Mă ridicai în genunchi și privii spre casa de pe strada Timothy. Se zărea printre doi copaci, care împărțeau geamurile luminate în mai multe pătrate de lumină. Deși era foarte târziu și știam sigur că mama și tata vor fi îngrijorați și mă vor certa, nu puteam să mă simt îngrijorată. Dacă nu m-aș mai duce acasă, ci aș rămâne aici în iarbă, să mor de foame, aș rezolva toate problemele. Chiar dacă mă gândeam cu toată seriozitatea la acest lucru, tot îmi venea să râd. Situația era din ce în ce mai amuzantă. Îmi imaginam o discuție purtată cu un medic:

– Draga mea, dar ai fost foarte aproape de moarte. De ce ai rămas acolo, întinsă pe jos?

– Pentru că i-am văzut pe doamna Biggs și pe Țar pe canapea.

Medicul întoarce capul spre mama, care suferă la căpătâiul meu.

– Încă delirează. E vorba despre șoc, înțelegeți.

Continuai să-mi imaginez scene la fel de absurde, zăcând nemișcată.

Când Harriet fu pe punctul să mă calce, tresării, țipând speriată.

– Eu sunt, spuse ea. E teribil de târziu.

– Cred c-ar fi mai bine să nu mă mai duc deloc acasă, răspunsei eu, fără să-i pot vedea fața în întuneric.

Ea rămase o vreme pe gânduri.

– Ar fi foarte plăcut în pădure. Destul de cald. Dar tot va trebui să ne întoarcem acasă mâine dimineață... Ce vom spune?

Îmi imaginai că dorm pe frunze, că simt briza care suflă dinspre mare mângâindu-mi fața, iar murmurul valurilor mării mă leagănă.

– Nu, trebuie să plecăm, declară Harriet.

Cu cât ne apropiam mai mult de drum, cu atât încetineam pasul. Chiar și Harriet era alarmată de ora târzie, îngrijorată de reacția tatălui

ei, atât de predictibil. La poarta casei mele, mama ne aștepta, cuprinsă de furie. Când ajunsei înăutru, frica mi se evaporă, deși ea se răsti:

– Ce înseamnă lucrul ăsta? De ce ai stat atât de târziu? Cum îndrăznești să ne provoci atâtea griji și probleme? Unde ai fost?

Fiecare întrebare îi micșora mânia. Cu capul plecat umil, rămăsei tăcută. Nici nu se aștepta un răspuns de la mine. Tata se dusesse la culcare foarte îngrijorat. Mama abia reușise să-l împiedice să dea telefon la poliție, spunând că am dispărut. Tatăl lui Harriet dăduse telefon de două ori, întrebând dacă nu au aflat ceva despre noi. Era aproape unsprezece și jumătate... Știam asta?

– Îmi pare rău... murmurai eu.

Acum puteam să mă duc la culcare. Dimineață, mama va fi rece și distantă, dar până la prânz va începe să se poarte cu afecțiunea obișnuită. Tata o să mă privească mohorât, dar când se va întoarce de la serviciu va aduce dulciuri. Măine, totul va fi bine.

Capitolul 5

Îmi e imposibil să-mi găsesc agenda.

Aveam amândouă câte o agendă, în care scriam impresiile lăsate de oamenii pe care-i întâlneam. O avusesem în buzunarul hainei, când fusesem pe strada Timothy. Rămăsei întinsă în pat, copleșită de consecințele posibile ale acestei greșeli. Dacă l-am scăpat în grădină și doamna Biggs o să-l găsească, nimic n-o să mă mai poată salva. Nu era nimic compromițător în el, pentru că rupeam fiecare pagină care se umplea, ascunzând-o în aceeași cutie cu jurnalul. Dar adresa mea era pe copertă, în văzul tuturor: Sea Lane, numărul 4, Formy, Lancs, Europa, Pământ.

Harriet mă privi cu îngrijorare când îi spusei acest lucru, dar, pentru prima oară, nu știa ce sfat să-mi dea. Stătea în pat prost dispusă, pentru că fusese pedepsită și i se interzisese să iasă din casă. Seara trecută, tatăl ei o lovise. Îmi povesti că o lovise peste față, înjurând.

— Nu m-ar mira să am mai târziu un complex patern, clătina-se ea din cap.

Coborâi pe scări spre ușa de la intrare, reușind cu succes să-i evit pe părinții ei.

Nu-mi dădusem seama că pierdusem agenda decât în jurul prânzului. Ceea ce însemna că doamna Biggs, dacă își cercetase grădina după întâmplarea din seara trecută, avusese nouă ore la dispoziție să o găsească. Acum era aproape șase, iar Țarul probabil că se întorsese de la serviciu. Ori mă duc pe țărm, sperând că ne vom întâlni din întâmplare, ca să-i cer să o caute el, ori mă duc singură să caut în grădina lor. După seara petrecută în țarg, nu ne mai văzusem. Sau, cel puțin, el nu mă mai văzuse. Îmi spuneam că va ieși, în speranța că ne vom întâlni. Aș putea să-i spun că nu era decât o glumă, că Harriet și cu mine ajunseserăm în grădină doar ca să vedem dacă avem curaj. Nu trebuie să știe că ne uitasem pe fereastră.

Teama care mă cuprinsese la gândul că doamna Biggs o să-i spună mamei, nu mai lăsa loc pentru jena pe care ar trebui s-o simt în fața lui. În plus, scena de pe canapea îmi lăsase o impresie ciudată, de funcție lipsită de importanță și de demnitate, ca spălatul pe dinți. Întunericul mărise misterul, dar doamna Biggs fusese cea care stinsese luminile. Pe ea o uram, nu pe Țar. Așadar, puteam foarte bine să mă las sărutată de el, amintindu-mi că o iubise pe doamna Biggs cu mult înainte de nașterea mea.

Mama spusese că nu am voie să stau afară mai mult de o oră. Mă gândeam că, dacă fusesem crezute hoți, doamna Biggs ar putea să fie speriată și să-i spună soțului să rămână acasă, ca să o apere. Cu toate acestea, mă plimbai nehotărâtă prin fața casei lui Harriet, fără să știu ce să fac.

O siluetă apărui pe drumul de lângă spital, mergând aproape de zid, cu mâinile în buzunare și cu capul plecat. Chiar dacă nu-i puteam zări fața, recunoscui mersul elegant și măsurat. Alergai agitată în grădină și fluierai sub fereastra lui Harriet.

– Harriet... Harriet!

E aici, l-am văzut pe drum.

Harriet dispăru de la fereastră, iar eu alergai înainte și înapoi pe drum, fără să îndrăznesc să arunc o privire spre drum, ca să nu mă zărească, dar fără să mă pot calma. Când Harriet deschise ușa, aproape o trântii la pământ de nerăbdare, împingând-o în hol.

— Harriet, ce o să facem? E pe drum, vine încoace!

— Închide ușa.

Se apropie de fereastră, ridicând draperia și privind afară. O pasăre zbură pe deasupra ierbii, aterizând în apropiere, căutând cu ciocul în pământul umed.

— Ești sigură că l-ai văzut? mă întrebă Harriet, întorcându-se spre mine, cu draperia în cap. Ești sigură că nu ești emoționată din nou? adăugă ea, atingându-mi brațul.

Pasărea zbură speriată, când Țarul împinse poarta. Harriet mă prinse de mână cu fermitate, conducându-mă în camera din spate, unde se găseau părinții ei.

— Tată, spuse ea, domnul Biggs vine la noi.

O expresie caldă se întipări pe figura lui de obicei severă. Își dresе vocea, zâmbind:

— Oh, bine. Mă așteptam să vrea să mă vadă. Mamă, mai bine ai pune ibricul pentru ceai.

Mama lui Harriet se ridică, aranjându-și repede părul. Nu flirta niciodată cu deliberare, era mai degrabă ceva inconștient. Soțul ei îi spunea "femeiușca mea", iar față de toți bărbații era veselă și cochetă. Acum, se pregătea repede pentru primirea unui bărbat în casă, îndreptând pernele și ascunzând hainele și ziarul de pe masă. Înainte să intre în bucătărie, i se adresă lui Harriet cu îngrijorare:

— Stai liniștită pe canapea și nu-l întrerupe pe tatăl tău mai mult decât e cazul.

Vocile bărbaților răsunară pe hol. Țarul răsе, iar sunetul jos al vocii lui mă înfioră.

Simțeam că în viața lui erau prea puține motive de veselie și mă crispai pe canapea, cu mâinile la spate. Mama lui Harriet ieși din bucătărie, întâmpinându-l pe Țar cu căldură. El rămase în cadrul ușii, ușor aplecat, acoperit de corpul ei, înconjurat cu prietenie. Apoi se îndreptă și ne zări pe canapeaua de lângă fereastră. După o clipă de nehotărâre, privi de la una la alta, apoi se îndreptă cu hotărâre spre noi. Harriet îmi presă mâna cu putere, iar respirația ei îmi încălzi obrazul, când zâmbi larg. Presiunea brațului ei se accentuă, când simți nepăsarea mea și starea de relaxare care mă copleșise. Nu-mi păsa de avertismentul ei, nici de tabloul care mi se înfățișa în fața ochilor. Tatăl ei rămăsese lângă ușă, iar mama ei tocmai aducea ceaiul. Imaginea lor părea să se rotească în fața ochilor mei. Mă uitai uimită la Țar. Mă simțeam sigură pe mine. Mă aflu aici pentru că așa dorisem, nu era un accident. Mama ei îmi spusese să mă așez pe canapea, lângă Harriet. Nimeni nu mă putea împiedica să mă uit la el, nici măcar Harriet.

– Bună ziua, domnule Biggs, spuse ea.

El se așează pe un scaun lângă masă. Purta un costum întunecat și o cămașă albă, iar în picioare pantofi eleganți. O mână cu degete fine era întinsă pe genunchi, o batistă în buzunarul de la piept. Ochii lui străluceau pe figura palidă. Nu mai era Țarul din întunericul târgului, care mă ținuse în brațe și mă sărutase, nici marioneta de pe canapeau din propria casă. Era o altă persoană, pe care n-o cunoscusem: bărbatul care se duce la serviciu, discută afaceri și probleme serioase. Urmărindu-i discutând, mă simțeam exilată pe canapea împreună cu Harriet. De parcă eram într-adevăr doar un copil.

Oare de ce nu făcuse copii?

Țarul tocmai spunea:

– Așa că, din nefericire, nu voi fi în stare să vin la partida de golf de duminică.

– Oh, îmi pare rău, murmură tatăl lui Harriet, dezamăgit că rutina fusese încălcată.

Plăcerea pe care o simțise la vederea vizitatorului lui începuse să se diminueze. Bătu nerăbdător din degete pe marginea mesei. Soția lui turnă ceaiul, ținând ceainicul cu un deget ridicat.

– Ce păcat, dragule, spuse ea, dar va mai fi o altă zi.

O altă zi. Agenda pierdută în grădina răzbunătoarei doamne Biggs... o vizită pe neașteptate făcută mamei, cu figura crispată și vocea gravă, povestind ce se întâmplase. Orice urmă de copilărie mă părăsi. Mă îndreptai pe canapea, privind ceasul. O să trebuiască să plec destul de curând; mama o să mă aștepte.

Harriet se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi și privindu-l cu interes pe Țar.

– Domnule Biggs, de ce ați încetat să purtați ochelari? Întrebă ea.

Mama ei o privi, apoi aruncă o privire spre oaspete, sperând că întrebarea nu era nepoliticoasă.

Țarul ridică din umeri:

– Am spart atâtea perechi, încât m-am săturat să-i pierd.

Simțea că se rușinează de această mărturisire făcută de față cu mine. Îmi doream să știu dacă numai îmi imaginam că ține la mine, pentru că aveam tendința să-i atribui tot felul de lucruri ciudate. Nu mai știam ce e vis și ce e realitate... Nu mai știam nimic.

– S-ar putea să fiu nevoită să port și eu ochelari, minții eu.

Oare de ce o făcusem? Ce voiam să înțeleagă din această declarație a mea? Era șapte și nu mai îndrăzneam să întârzii. Mă deranja silueta mea masivă când mă ridicai cu stângăcie și mă îndreptai spre ușă, luându-mi rămas-bun, evitându-i privirea. Se ridicase în același timp cu mine, iar pentru o clipă crezui că voia să plece, dar apoi îmi dădui seama că era un gest de politete. Oare se ridicase pentru că mă credea o femeie?

Îi făcui un semn lui Harriet să mă însoțească la ușă, dar ea se așează mai bine pe canapea, spunându-mi:

– Noapte bună, draga mea.

Până la urmă, mama ei fu cea care mă conduse la ușă.

Două seri și două zile o așteptai pe doamna Biggs să se prezinte la ușă, cu agenda în mână. Toate orele se scurseră cu greutate, în așteptarea acestei nenorociri. Nu puteam să dorm, nu puteam să mănânc. Chiar dacă aveam impresia că e o exagerare și un exces de dramatism din partea mea, nu mă puteam împiedica.

A treia zi, când doamna Biggs tot nu apărui, începui să sper. Găsise agenda, desigur, dar credea că e o prostie să-i vorbească mamei. Așa că nu-i va spune... Harriet fu de acord cu mine și-mi spuse să nu-mi mai fac probleme.

– E un incident închis, draga mea. E mai bine să uiți.

Pentru că nu ne puteam duce la plimbare, eu având voie să ies doar o oră, petreceam serile scriind în jurnal. Un pasaj mă uimise. Harriet îmi dictase: "Dacă două persoane comit un păcat împreună, e greșit. Dacă o persoană păcătuiește cu alta, e și mai rău. Persoana pasivă este cea mai vinovată, pentru că trebuie pedepsită că s-a trădat..."

Apoi, îmi ceruse să adaug: "Evenimentele trebuie să aibă un final logic. Trebuie să fim ordonați."

Când o întrebai despre ce era vorba, fu evazivă:

– Am dreptate, fu singurul ei răspuns. Chiar am, ai încredere în mine.

– Dar, Harriet, mă simt ciudat în legătură cu el...

Nu primii nici un răspuns. Ea se întinsese pe pat, refuzând să mă privească.

– Harriet, îți aduci aminte că nu mi-ai dat voie să citesc lucrurile pe care le-ai scris despre băiatul din Wales?

Încercai să par relaxată, dar era o rugămintă.

– Da, răspunse ea, privindu-mă.

– Ei bine, simt același lucru pentru Țar.

– Ce fel? Despre ce vorbești?

Oare să îndrăznesc să spun? Simțeam că relația dintre noi se schimbase. Înainte, n-ar fi trebuit să explic.

– Nu te înțeleg, ce vrei să spui?

Stând o vreme pe gânduri, recitai două strofe dintr-o poezie pe care o scrisese chiar ea.

– Ce legătură are? se răsti ea, privindu-mă încruntată. Am scris poezia după ce ne-am întâlnit cu acei băieți veniți în excursie, când m-am dezbrăcat, dar tu n-ai vrut pentru că aveai lenjeria murdară.

– Nu era murdară! protestai repede. Ți-am mai spus, o promisem de la mama și era roz cu niște panglici îngrozitoare.

– Ce voiai să spui, de fapt?

– Îl iubesc pe domnul Biggs.

Rostisem cuvintele repede, întrebându-mă imediat de ce îi spuseseam așa. Mi se părea ciudat să fac o astfel de declarație, spunându-i pe numele de familie.

Harriet se ridică.

– În acest caz, e mai bine să ne grăbim. N-a mai rămas foarte mult din vacanță.

Nu eram de acord cu cuvintele ei. Era problema mea, nu era a noastră.

– Dar nu cred că vreau să fie o experiență, continuai cu tristețe. Nu cred că e ceva ce să vreau să scriu în jurnal.

Ea mă privi o clipă, apoi îmi explică răbdătoare, pe același ton pe care îl folosisese cu mama ei.

– La treisprezece ani, nu poți să aștepti de la o dragoste mai mult decât să capeți ceva experiență de viață. O să te întorci la școală și mai

ai atâția ani înaintea ta. La ce te aștepti? Nimeni nu-ți va da voie să iubești la această vârstă. Nu este ceea ce se așteaptă de la tine. Nici măcar ei, adulții, nu știu prea bine ce înseamnă iubirea. În plus, el nu poate simți pentru tine mai mult decât o ușoară nostalgie, plină de blândețe. Nu, trebuie să o duci la finalul așteptat. Dacă nu, o să fii copleșită ani întregi de emoție în legătură cu un fapt banal.

– Dar dacă vom descoperi că nu este banal?

Era prima oară când mă șoca înțelepciunea noastră. Părea nefirească, pentru o vârstă atât de fragedă. De ce nu observasem mai de mult?

– Să nu plecăm de la aceste presupuneri, ridică ea din umeri. Acum, te rog să scrii în jurnal "Acest bărbat este foarte complex. Pare să-i facă plăcere să sufere. E o slăbiciune foarte mare pe care ea–soția– se pare că a cultivat-o de-a lungul anilor. L-am zărit pe canapea într-o atitudine resemnată și am crezut că e vina soției. Dar acum nu mai suntelm sigure de acest lucru. Am înțeles câte ceva despre viața lor și am găsit-o dezagustătoare și înjositoare. N-ar trebui să se supună astfel unei femei. Cu siguranță, îi place să fie victimă și vrea să fie pedepsit. "

– Harriet, dar nu putem fi sigure.

Dar ea continuă cu fermitate:

– Trebuie să ne grăbim și să-l pedepsim într-un mod care nu-i va face plăcere.

Scrisei aceste lucruri, simțindu-mă nesigură.

Voci mândioase răsunau de la parter. Mă oprii și ascultai cu atenție.

– Se ceartă?

– Da, răspunse ea.

Eram interesată. Harriet îmi povestise că se ceartă deseori și că e teribil, pentru că mama ei începe să plângă, iar soțul ei e din ce în ce mai violent, retras în defensivă.

– Deschide ușa, mă îndemnă ea, sprijinindu-se de podea, ca și cum s-ar fi pregătit pentru un șoc.

Făcui întocmai cum îmi ceruse. Ambele voci erau ridicate și mânioase, iar eu o privii mirată pe Harriet, pentru că de obicei mama ei nu răspundea în același mod la cuvintele soțului ei. Ea clătină din cap:

– Nu pot să se certe... dacă nu sunt cumva mânioși din același motiv.

Încercărăm să auzim despre ce vorbeau, dar cuvintele erau neclare. La un moment dat, răsună vocea bărbatului, care deschisese ușa:

– Harriet, coboară imediat!

Harriet rămase nemișcată. Se uită la mine cu ochi mari și cu gura deschisă.

– Harriet, ai auzit?

Ea se ridică repede și se duse spre fereastră. Își puse mâinile în fața gurii, apoi strigă:

– Da, ce este?

Motivul pentru care își acoperise gura era clar: voia să dea impresia că ușa era închisă și că nu auzise prea bine. Îmi făcu semne disperate să închid ușa. Tatăl ei strigă din nou:

– Coboară!

Se lăsă tăcerea; părinții o așteptau să coboare. Harriet se aplecă spre fereastră, presându-și nasul de sticlă.

– Trebuie să te duci, îmi spusei eu.

Eram înspăimântată că tatăl ei va urca să o ia.

– Bine, bine, dădu ea din cap, morocănoasă.

Dădu un picior în ușă și își plecă umerii. Îndreptându-se spre ușă, trecu pe lângă mine, părând umilită. Înainte să ajungă la scările care coborau spre parter, vocea tatălui ei răsună din nou:

– Veniți amândouă.

Harriet ridică privirea spre mine, fixându-mă nedumerită. Nu eram sigură dacă vrea să o urmez, sau să cobor împreună cu ea și să mă îndrept spre ieșire, sfidându-l pe tatăl ei, să ies trântind ușa și fluierând nepăsătoare. Mă mulțumii să o urmez spre scări, apoi în sufragerie.

Tatăl ei stătea încruntat pe un scaun în fața șemineului, întinzând spre foc picioarele încălțate în papuci maro. Mama ei, cu o privire disperată, stătea cu spatele la foc, sprijinându-și obrazul într-o mână.

– Acum, începu tatăl ei, zâmbindu-mi cu politețe, am să pun o întrebare simplă și vreau un răspuns la fel de simplu. Nu vreau să aud cuvintele tale întortocheate, ai înțeles, Harriet?

Bărbatul făcu un semn sugestiv din cap, întorcându-se spre ea. Dacă Harriet înțelesese, nu dădu nici un semn, ci rămase privind pe fereastră la grădina cufundată în întuneric. Mama ei se aplecă în față, aranjând focul cu un vătrai mare. Un tăciune aprins căzu în fața căminului. Stăpânul casei își privi soția nemulțumit, făcând o grimasă disprețuitoare. Zgomotul îi iritase nervii deja întinși.

– Ce faceați în grădina casei domnului Biggs în urmă cu câteva seri?

Imediat, în mintea mea începură să se formuleze răspunsuri la această întrebare, admirabile invenții și produse ale imaginației: mi se făcuse rău, iar Harriet mă trăsese în curte, pe iarbă. Am bătut la fereastră ca să cerem ajutor... pentru că aveam nevoie de ajutor. Întotdeauna mi se face rău; sunt bolnavă. Nu mă simt bine de destul de mult timp, iar doctorul crede că e din cauză că am crescut prea repede.

Harriet răspunse repede:

– Am plecat la plimbare. Am avut poftă să mâncăm mere și am intrat în grădină.

Se aplecă peste marginea balansoarului, clătînându-se încet, iar codițele ei se loveau ritmic de perna verde de catifea. Mama ei continua să se ocupe de foc, îmbujorată de căldură. Mâna i se încheștase pe vâtrai, așteptând cu teamă continuarea acestei discuții.

– Am înțeles. Ați mers să culegeți mere.

Tatăl ei se lăsă pe spate, zâmbind și atingându-și încet degetele.

– Și ce altceva ați mai făcut, în afară de cules mere? continuă el.

– La ce te referi? Le-am mâncat, firește.

– Poate îți amintești tu ce altceva ați mai făcut, se întoarce bărbatul spre mine.

– Ei bine, noi... Ne-am uitat pe fereastră. Dar n-am văzut nimic, sincer.

Ne trădasem. Din aceeași mișcare, mă trădasem pe mine și o trădasem pe Harriet. Încercasem să mă apăr folosind cuvântul "sincer". Harriet se opri din mișcare, rămânând imobilă, cu capul plecat.

– Nu voi tolera așa ceva, ați înțeles? Nu voi tolera...

Se îmbujorase, cuprins de mânie.

– Mama ta a primit azi o vizită de la doamna Biggs, care a spus că i-ați spionat, uitându-vă pe fereastră. Nu i-a făcut nici o plăcere, ați înțeles?

Harriet își privi tatăl.

– De unde știe că ne-am uitat pe fereastră?

– Pur și simplu știe. Eu sunt cel care întrebă.

Vocea lui se ridică. Părea să se umfle, gata să distrugă toată camera, într-o explozie de furie.

Începu să o certe pe fiica lui. Striga cu putere, cu ochii întunecați de mânie. Mama ei și cu mine eram doar spectatori, dar ne mulțumeam cu această poziție. Pentru că Harriet nu spuse nimic, tatăl ei începu s-o amenințe. Cu cât striga mai tare și pierdea controlul, cu

atât mai dificilă devenea poziția lui, neputând să spună de ce era greșit să primim pe fereastră. Poate că era o năzbâtie de-a noastră, dar nu era ceva periculos.

Era speriat de ceea ce va răspunde fiica lui. Chiar în această clipă, era speriat că o va face, iar motivul pentru care țipa atât de tare era mai degrabă să o împiedice să spună ceva, decât pentru că avea toate motivele să fie supărat. Începu să mi se facă milă de el. Harriet era atât de puternică într-o bătaie; chiar și eu eram puternică. Nu avea curajul să spună ce îl îngrijora: că suntem tinere, că Țarul este un personaj ciudat, care se plimbă singur pe țărm, sau că în trecut existaseră incidente neelucidate, care o implicau pe fiica lui și pe câțiva bărbați. În loc să spună aceste lucruri, el declară că nu mai trebuie să trecem pe lângă acea casă, că trebuie să ne întoarcem acasă devreme și că nu ne dăm seama că ne maturizăm. La aceste cuvinte, Harriet își permise să zâmbească, privind covorul cu un amuzament prefăcut. În cele din urmă, răspunse:

– Dar de ce este atât de rău că ne-am uitat pe fereastră, tată?

Era o cruzime din partea ei. El se aplecă în față, privind-o cu ochi mari. Măinile lui masive prinseseră brațele scaunului cu furie neputincioasă. Se îneca, copleșit de mânie și teamă, iar ochii lui rotunzi și albaștri o priviră pe Harriet ca și cum ar fi fost o ciudățenie.

Într-un final, exclamă:

– Oh, doamne, copilă!

Se ridică și o privi de sus, dominând-o cu înălțimea lui, așteptând să o copleșească și să o sperie, dar ea îl privi întrebător, fără milă.

– Vorbește tu cu ea, se întoarse bărbatul spre soția lui. Eu am terminat, fir-ar să fie! N-are decât să se ducă direct în iad!

Se îndreptă apoi spre ușă, iar în timp ce mergea unul dintre papuci îi ieși din picior și, decât să se întoarcă să-l recupereze, preferă să-l arunce și pe celălalt cu violență. Ieși apoi, trântind ușa cu putere.

Pe drum spre scări, continuă să strige tare, repetând că el a terminat. Ușa de la dormitorul lor se închise cu un zgomet sec.

Cât timp tatăl ei fusese în încăpere, Harriet păruse cea victorioasă. Acum, când bărbatul se lungise în pat, murmurând în continuare că el a terminat, ne simțirăm vinovate și dezamăgite. Cu capul plecat, Harriet se sprijini de marginea șemineului. Se întoarse spre mama ei, care era palidă și părea obosită:

– Mamă, unde am greșit? De ce e atât de supărat?

Știam că Harriet era supărată că mama ei fusese nevoită să asiste la o asemenea scenă și că dorea să o consoleze.

– Cred că ești foarte nepoliticoasă, Harriet.

Mama ei vorbea foarte formal, pentru că mă aflam de față.

– Știi foarte bine de ce nu trebuie să te duci lângă casa domnului Biggs, în special în grădină, privind pe fereastră. Nu este un comportament politic. Pur și simplu nu vrea să faci un lucru pe care să-l regreți apoi. E atât de mândru de tine, dar tu faci tot ce-ți stă în putință să-l contrazici.

– Ei bine, n-ar fi trebuit să-i spui. Știi foarte bine cum reacționează.

Murmurul care venea dinspre dormitor se înteeți din nou.

– Deschide radioul, draga mea.

Mama ei era atât de resemnată și de bună, încât ne făcea să ne simțim îngrozitor. Harriet deschise radioul ca să acopere vocea tatălui ei, în cazul în care asculta vreunul dintre vecini. Știam acest lucru pentru că Harriet îmi povestise că, dacă venea acasă și auzea radioul, știa că tatăl ei este într-o stare proastă de spirit. Mă întrebai dacă vecinii nu înțeleseră și ei același lucru. Mama ei detesta radioul, refuzând să-l asculte în orice altă împrejurare. Muzica veselă de dans umplu încăperea. Părea o atmosferă de vacanță.

– Pentru numele lui Dumnezeu, draga mea, încearcă să vezi lucrurile și din punctul lui de vedere, continuă mama ei. Dacă nu-ți

pasă de el, gândește-te măcar puțin la mine. Nu ești tu cea care îndură toate consecințele. O să fie prost dispus zile întregi. Nu mai pot suporta. Știi foarte bine cum mă face să mă simt.

– Bine, bine, spuse Harriet, părând disperată.

După o vreme, femeia reluă conversația.

– I-am spus doamnei Biggs că doar nu se așteaptă să accepte o poveste atât de extraordinară fără dovezi. . . Chiar i-am spus.

Era ciudat. Mama lui Harriet părea că vrea să se justifice în fața noastră.

– Ce poveste extraordinară? întrebă Harriet cu blândețe, de parcă ar sta de vorbă cu un copil incapabil să distingă binele și răul. Ce ți-a spus?

– Spunea că erați în grădină cu câteva seri în urmă, în grădina din față. Că ați bătut la geam și că i-ați insultat, apoi ați fugit. Erați într-adevăr acolo?

Așteptai ca Harriet să vină cu răspunsul. Desigur, aș fi putut nega, dar răspunsul ei era ceea ce bănuiam că va spune:

– Da, eram acolo, dădu ea din cap. Am bătut în geam. Am spus ceva, dar nu voiam să-i insult.

Mama ei stătea în fotoliu, fără să știe ce să spună.

– Dar de ce? întrebă ea în cele din urmă. Ce v-a împins să faceți un lucru atât de rău?

Harriet zâmbi cu indulgență.

– Nu era rău, era doar o glumă.

Eram cuprinsă de admirație, urmărind modul în care răspundea, refuzul calm de a fi șantajată să se supună, prin intermediul suferinței părinților. Dacă eu aș fi cedat și aș fi început să-mi cer scuze, ea părea sigură pe ea și rezonabilă.

– Cine i-a spus doamnei Biggs că am fost noi? întrebă ea. Mi-a recunoscut vocea?

– Domnul Biggs ți-a zărit fața, apoi a convins-o pe soția lui să nu cheme poliția. Tot el a găsit acest lucru a doua zi dimineață.

Agenda zăcea pe masă cu fața în jos.

– Înțeleg, spuse Harriet, luând-o de pe masă și întinzând-o spre mine.

O luai și o strânsei la piept, copleșită de un sentiment de vinovăție.

Mama ei mă privi:

– Presupun că mama ta n-ar fi foarte mândră de acțiunile tale, declară ea cu cruzime.

Numai faptul că Harriet se afla în cameră mă opri să nu cad în genunchi și să o rog să păstreze secretul pentru ea.

– Nu, mă bâlbâii eu neputincioasă, îmi pare rău. . .

Dezgustată, Harriet îmi întoarse spatele și probabil aș fi rămas pentru vecie înțepenită, incapabilă să mă mișc, pironită de privirea mamei ei, dacă nu mi-ar fi spus:

– Cred că e cazul să te duci acasă, draga mea.

Ezită o clipă, apoi continuă:

– Dragă mea, mi-ar face plăcere dacă nu ai pomeni despre acest incident părinților tăi. El. . . nu s-a simțit foarte bine seara asta, cred că are probleme cu stomacul.

Harriet strigă, nerăbdătoare:

– Oh, încetează să mai inventezi scuze. N-o să îndrăznească să spună nimic, iar dacă ar face-o, care ar fi problema? E atât de absurd.

– Nu crezi că va veni la mine acasă? întrebai eu.

Nu mă putusem abține.

Harriet ridică mâinile deasupra capului, într-un gest disperat.

– Voi două faceți perechea perfectă! "Nu s-a simțit foarte bine. . . are probleme cu stomacul" și "Nu crezi că va veni la mine acasă?"

Ne imitase vocile cu cruzime, privindu-ne cu dezgust.

Aveam atâtea în comun cu mama ei; dar ea va fi consolată de Harriet, după ce voi pleca. O să se așeze la picioarele ei, o s-o îmbrățișeze și o să-i spună să nu mai pună totul la inimă. Mă simțeam dezgustată de egoismul meu. Biata femeie! Cum o să se ducă la culcare? Cum poate să intre în dormitorul întunecat și să se întindă lângă un bărbat care mormăie încontinuu, cu fața umflată de mânie? Poate o să rămână toată noaptea lângă foc împreună cu Harriet, discutând despre mine, spunând cât sunt de lașă și de slabă, cât de masivă, și că nu pot să spun niciodată adevărul. Mă hotărâi să plec, nu doar pentru câteva săptămâni la școală, ci pentru totdeauna, astfel încât lui Harriet să-i pară rău.

– Noapte bună.

– Noapte bună, răspunse ea, cu o voce mohorâtă. E mai bine să lași acest lucru o vreme, să se liniștească. Ne vedem din când în când pe plajă.

– Bine.

Mă dusei înapoi în camera din spate și apoi alergai pe potecă în întuneric, aproape plângând. Mă oprii în fața cireșului care creștea lângă garaj, sprijinindu-mă de el, ascultându-mi bătăile puternice ale inimii. Îmi frecai obrazul de scoarța copacului, murmurând la nesfârșit:

– Nu pot îndura... nu pot îndura...

Voiam să o mai văd o dată pe Harriet înainte de plecare. Mersei în vârul picioarelor înapoi pe alee, oprindu-mă sub fereastra ei. Îmi amintii seara în care îl spionasem pe Țar: era un alt lucru pe care mi-l voi aminti din această vară aproape nesfârșită.

Mama lui Harriet stătea în fotoliu lângă foc, citind ziarul de seară. Radioul se auzea destul de tare, iar focul fusese întesit. Figura ei era concentrată, cu ochii larg deschiși. Buzele i se mișcau încet. Harriet nu se vedea nicăieri.

Mă sprijinii de zid, gândindu-mă la ce voiam să fac. Eram sigură că o persoană nefericită nu ar fi stat să citească ziarul, iar dacă Harriet o iubea cu adevărat ar fi rămas cu ea, dacă ar fi avut nevoie de ceva.

Ocolii casa, îndreptându-mă spre fereastra lui Harriet, cea care dădea spre fața casei. Lumina era aprinsă, dar draperiile erau trase. Trei oameni din aceeași familie, separați în camerele lor: unul stând în fața focului și citind ziarul de seară, altul întins în dormitor, continuând să mormăie și să protesteze, iar cel de-al treilea zăcând probabil în pat, fixând tavanul cu ochi reci.

Începu să plouă în timp ce o pândeam pe Harriet. Dacă este cazul, voi rămâne aici toată noaptea, fără să mă mișc.

Harriet trase draperiile și deschise fereastra. Se sprijini apoi de pervaz, privind grădina. Nu știam ce să fac. Voia să fie singură și probabil că-i păruse bine că plecasem acasă. Îmi dădeam seama din înclinarea capului că își imagina că este singură.

Cu mare îndrăzneală, șoptii:

— Harriet... eu sunt.

— Ce faci?

— O să plec, Harriet.

— Sper că o vei face. Poți să te îmbolnăvești de moarte acolo, în ploaie.

Eram atât de nefericită, încât uitasem de ploaie. Cum poate să fie atât de crudă și să nu înțeleagă?

— Voiam să spun că voi pleca pentru totdeauna, Harriet.

În dorința necontrolabilă să o fac să înțeleagă, pașii pe stratul de flori și ridicaî privirea spre ea.

— Oh, nebuno! spuse ea, aproape strigând. Și ai grijă la flori. O să fie furios. Le-ai călcat în picioare.

Se retrase în interiorul camerei, închizând fereastra. Draperiile fură trase cu fermitate.

Rămăsei o vreme în ploaie, dorindu-mi s-o văd în iad.

Muzica veselă continua să răsunе dinspre sufragerie. Plecând capul, întinsei brațele și mă sprijinii de perete, ieșind de sub fereastră. Mă așezai în genunchi și afânai pământul, ascunzând urma picioarelor, în cazul în care tatăl ei va fi furios. Îmi vorbii singură, hotărâtă să fiu mai matură și să nu mă mai las copleșită de emoții. Mă simțeam epuizată, de parcă aș fi alergat mile întregi, în timpul unui vânt puternic.

Capitolul 6

Duminică seara o întâlnii pe Harriet lângă clădirea spitalului. Nu le pusei nimic părinților mei, care, lucrând în grădină, abia păruă să observe că-mi luasem haina și ieșisem pe poartă. Harriet îmi dăduse telefon după ceai, spunându-mi că s-a gândit la un plan foarte bun ca să scap de dragostea pentru Țar. Simțeam că nu vreau să scap de ea, îmi producea o senzație amestecată de durere și plăcere, dar nu îi puteam spune "nu".

În timp ce ne îndreptam spre pădure, îmi spuse la ce se gândise. În primul rând, trebuie să mă întâlnesc mai des cu el. Nu mai este cazul să ne ducem pe malul mării, în speranța că ne vom întâlni. Trebuie să stabilesc împreună cu el orele și locurile în care să ne întâlnim.

– Dar, Harriet, protestai eu slab, poate că nu vrea. . .

În jurul nostru era pustiu, iar vântul clătina încet crengile copacilor.

– De asemenea, trebuie să-l faci să te sărute din nou, continuă ea, pășind cu fermitate, fără să dea vreo importanță întreruperii mele.

Părea foarte simplu. Nu-mi mai era teamă de Țar, dar e o diferență între a nu te teme și a avea încredere în el. Clătinai din cap,

întrebându-mă ce este în neregulă. Pădurea părea mai mică și mai întunecată, iar turnul bisericii se zărea printre copaci, mic și cenușiu. În alte vremuri, aveam impresia că lumea se ascunde sub copacii albaștri, iar turnul se înalță cu semeție, străpungând cerurile ca un pumn de fier.

– De obicei, doamna Biggs pleacă vara câteva zile în vizită la sora ei, spuse Harriet. Trebuie să afli când va pleca, apoi îl vom vizita pe Țar acasă.

Îmi povestise cu altă ocazie că sora doamnei Biggs avea un copil retardat. Luase medicamente ca să-l împiedice să crească în ea și aproape o ucisese la naștere, din cauza capului lui monstruos. Oare doamna Biggs asculta "Ora copiilor" cu acel biet retardat în brațe?

Dar Harriet era prea gravă. Era foarte diferită de prima seară când venise din Wales, când sărea într-un picior, grăbindu-se să-l vadă pe Țar care ne aștepta sub felinar.

Drumul era pustiu, iar noi depășirăm casa familiei Canon. Zidul înalt de stejari se înalța spre cer, lumina felinarelor sclipind printre frunzele verzi. Trecurăm peste zid în cimitir, afundându-ne până la gleznă în tufișurile de iederă și rugii de mure. Trunchiuri palide de plop se înălțau din loc în loc, cu frunzele tremurând ușor în bătaia vântului.

– Și dacă nu vine? o întrebai pe Harriet, mergând prin iarba înaltă spre biserică.

Ea clătină din cap, aruncându-și codițele în toate părțile, apoi îmi strigă:

– O să vină, draga mea. Trebuie să vină.

Era foarte sigură.

Ca și cum s-ar fi întors din Wales încărcată de putere și știință, zilele acestea se avânta ca o forță copleșitoare, trăgându-mă după ea, incapabilă să protestez.

Ghiuleaua păstra cheile de la biserică într-o adâncitură a pridvorului. Le foloseam de câte ori aveam nevoie, uneori organizam picnicuri când ploua, alteori ne refugiam acolo de căldurile de copii care alergau și strigau. Ghiuleaua ne-a surprins o dată cu o predică îndelungă și ceremonioasă pe care ne-a ținut-o din amvon, dar Harriet îl fermecase cu dorința ei, nou descoperită, de a deveni misionară, care să poarte cuvântul lui Dumnezeu popoarelor sălbatice. El o numise "înger de pace", murmurând cuvintele cu vocea lui de copil, plină de sentimentalism.

Harriet se aplecă și căută sub una dintre scândurile pridvorului. Un nor de praf alb se ridică din scândurile vechi, când o lăsa să cadă. Întoarse cheia în broască și împinse cu putere ușa masivă, pășind înăuntru. Praful se ridica în spirale luminate de razele de soare care se strecurau prin ferestrele murdare. Harriet se îndreptă spre cazanul de botez, începând să dea din mâini ca și cum ar ține o slujbă, prefăcându-se că are un copil în brațe.

– Te botez în numele Tatălui, Mamei și al Țărului, incantă ea, privind spre pragul ușii în care stăteam, urmărindu-mi figura cu curiozitate.

Zâmbii neliniștită, simțindu-mă copleșită de căldură.

– Harriet, o să așteptăm aici? E atât de cald!

Mi se alătură în pragul ușii, încrucișându-și brațele pe piept, privind lung spre drum. Un bărbat se apropia pe drum pe bicicletă, pălăria lui lăsând o umbră caraghioasă pe zidul bisericii.

– Bună ziua! strigă el cuiva de pe drum.

– E el, murmură Harriet, prinzându-mi brațul cu putere. Sunt sigură că e el.

Mă gândeam cum Thomas Becket a intrat într-o biserică, aruncându-se de-a curmejișul altarului ca să scape de ucigașii plătiți, dorindu-mi să fac la fel. Dar Harriet mă ținea strâns de braț și nu

puteam să mă mișc. Era îngrozitor să stau nemișcată, zâmbind cu gura până la urechi în timp ce el continua drumul spre biserică. Ne zări și ne zâmbi de la poartă, conducând bicicleta cu mâna și privind cu o intensitate ciudată mormintele din jur. Trebui să ne zâmbească de două ori, apoi să privească în altă parte, înainte să ajungă la noi.

– Bună.

– Bună, Țarule.

Își învârti pălăria între degete, evitându-ne ochii. Credeam că se simte rușinat să se strecoare pe drum și spre biserică, pentru a întâlni niște prietene atât de crude. Era foarte dificil să-mi dau seama ce trebuie să facem acum. Harriet stătea liniștită pe pridvor, privind la cer, ignorându-ne pe amândoi.

– Îmi pare rău pentru seara trecută, spusei eu. N-a fost decât o glumă.

Îmi dorii apoi să nu fi spus nimic. Probabil că se întreba câtă vreme stătusem la fereastră, privindu-i.

– A fost cam dificilă, murmură el, privind-o pe Harriet aproape cu umilință. A trebuit să-i spun că ați fost voi. Ar fi chemat poliția.

Pentru o clipă, mă întrebai dacă nu era Harriet cea pe care o iubea, după cum se uita la ea peste capul meu.

– Harriet, vreau să stăm de vorbă, declară el brusc.

Ea se întoarse să-l privească, făcând o grimasă.

– Bine, ridică ea din umeri, apoi se întoarse spre mine, vorbind poruncitor: lasă-ne! O să te anunț când am terminat.

Speram că el va spune că pot să rămân, dar abia aruncă o privire spre mine, continuând să răsucescă pălăria între degete.

Mă îndepărtai de pridvor, pășind printre morminte, apoi mă așezai la poalele unui copac, cu spatele spre ei. În jur, totul era tăcut. Îmi imaginam că-i spune că sunt solidă și grasă. Că vrea să-i spună că scena de pe canapea pe care o văzusem nu avea nici un sens. Că

spune: "Ea nu e inteligentă, dar tu poți să înțelegi", punându-i mâna pe umeri.

Disperată, mă ridicai, încercând să fiu curajoasă. O să stau în spatele lor, fără să spun nimic. De această dată, nu-mi va mai fi teamă. Privirile mele nu trebuie să trădeze disperare sau durere, numai o tristete blândă care, măcar de data asta, va depăși masivitatea corpului meu.

Brusc, Harriet alergă pe cărarea din fața mea, încât tresării de surprindere. Apoi mă înspăimântai, de parcă aș fi aprins un chibrit pe care l-am scăpat în iarbă, zărind în mica flacăară întreaga lume arzând, înainte să-l pot stinge cu piciorul. Se ghicea atâta furie în mișcarea avântată a corpului ei, încât nu îndrăznii să o strig. Ajunsă la perete, se întoarse spre mine, privindu-mă acuzator, apoi se îndreptă spre drum. Nu puteam fi sigură dacă era dornică să plece sau nu. Poate că era un plan elaborat să mă lase singură cu Țarul, iar acum, după ce ieșise din câmpul nostru vizual, mergea calmă și plină de satisfacție spre casă.

Pridvorul era gol, iar ușa masivă era pe jumătate deschisă. Strigai încet:

— Domnule Biggs? Sunteți aici?

Trebuia să-l strig așa, deși mi se părea ciudat. Îmi adusei aminte o rimă copilărească făcută de Harriet în legătură cu numele lui, care continuă să-mi răsună în minte. Intrai în biserică, temătoare. Țarul stătea în fața altarului, cocoșat, cu capul în piept. Ar fi fost atât de ușor să mă retrag în tăcere spre cimitir, apoi să alerg spre casă, de-a lungul câmpurilor. Numai că gândul mâniei lui Harriet mă făcea să ezit. Era ca o piesă de teatru pe care o văzusem, despre un bărbat care eșuase lamentabil din punct de vedere profesional. Fiica lui, care se întorsese acasă în vacanță de la o școală foarte scumpă, stătea neajutorată lângă el, dorind să-i atingă brațul și să-i spună că nu-i pasă că va trebui să

plece de la acea școală, dar speriată de figura lipsită de orice speranță care se întorsese spre ea.

– Domnule Biggs.

Când se întoarse spre mine, Țarul avea o figură calmă, atât de firească și de obișnuită, încât îl privii fără să-mi cred ochilor. Împotrivindu-mă dorinței iraționale să-i spun "tată", îl întrebai cu nervozitate:

– Ce s-a întâmplat cu Harriet?

– Nu sunt sigur, copilă. Cred că i-am spus adevărul.

– Ce vreți să spuneți?

– I-am spus că are o minte diabolică.

Eram copleșită. Aș fi vrut să strig: "O iubesc pe Harriet. E curajoasă, sinceră și frumoasă", dar cuvintele îmi rămaseră în gât.

– Nu vă înțeleg, clătinai eu din cap, nedumerită.

– Știu. Tu nu ai o minte diabolică.

Totul era foarte deosebit de ceea ce-mi imaginasem. Îmi spunea că eu sunt cea bună, cea minunată. Harriet, atât de subțire, de elegantă și de frumoasă, atât de asemănătoare idealului meu, era cea rea. Dacă o ura pe Harriet, nu puteam să-l iubesc. Dacă îl iubeam, iar el credea că Harriet e diabolică, însemna că n-o iubesc pe ea. Cum ar putea să fie diabolică o persoană care se ducea în fiecare zi pe malul mării, respirând aerul înmiresmat de rășină? Iar dacă Harriet era într-adevăr rea, atunci eram la fel. . . Atunci și el era la fel.

– De ce este diabolică?

– Poate că o să-ți spună ea.

Soarele coborâse dincolo de copaci, lăsând biserica în întuneric. Se făcuse răcoare. Aveam impresia că rândurile de bănci din biserică seamănă cu pietrele funerare din cimitirul de afară. Țarul nu făcu nici o mișcare, ci rămase în fața altarului, frecându-și palmele ca să și le încălzească.

Începui să mă satur de această scenă.

– Ar fi mai bine să plec acum, spusei eu, privind altarul bisericii cufundat acum în umbră.

El nu se mișcă, doar dădu din cap ca și cum ar fi fost de acord, apoi spuse brusc:

– Nu pleca.

Mă mișcai neliniștită, mângâind lemnul cu degetele, nesigură de ce ar trebui să fac.

– De ce? îl întrebai.

Aș fi vrut să sune poznaș, ca un flirt, așa cum obișnuia să spună mama lui Harriet, dar sună copilărește, un strigăt în întuneric.

– De ce? repetă el, imitându-mă cu cruzime.

Ochii mi se umplură de lacrimi. Înghiții repede, întrebându-mă dacă îi displac. Nu de aceea plângeam; era din cauza întunericului și a ecoului pierdut al cuvintelor în întuneric, din cauza umbrelor întunecate de afară. Acestea mă făceau să plâng. Dacă aș fi ridicat privirea, cu un zâmbet dureros, probabil că aș fi început să plâng tare, cu suspine. Dar așa, răămăsei tăcută, cu privirea în podea, cu lacrimile pe obraz, uscându-se singure. Dacă voia să rămân, de ce nu vorbea cu mine? Sau cel puțin să mă fi privit. În penumbră, umbrele ar face minuni cu fața mea rotundă și plină. Îmi imaginam că arăt palidă și eterică, cu părul dat pe spate și cu lacrimile strălucind în ochi.

Când ridică privirea spre mine și șopti ușor, cu vocea lui rece și amuzată "Ce muză mică și tragică" mă simții ca și cum aș fi fost din nou pe plajă, cu italianul care îmi spusese "îngerăș murdar".

Ce e o muză? O persoană gânditoare, sau o zeiță greacă, cântând cântece de sirenă pe pietrele de lângă mare? Era un cuvânt frumos, minunat.

"Ce muză mică și tragică", îi spusei în minte lui Harriet, cu tandrețe.

Când se apropie de mine și mă prinse în brațe, era atât de stângaci, încât nu putui decât să închid ochii și să mă agăț de frumusețea cuvintelor.

– Te rog, murmurai nefericită, nesuportând senzația pielii lipită de obrazul meu, te rog să mă lași să plec.

El îmi dădu imediat drumul, retrăgându-se și aranjându-și părul cu un gest obosit. Era atât de întuneric, încât nu-i puteam zări figura cu claritate, numai conturul mâinii delicate, care trecea prin păr. Începui să mă simt ușurată și sigură de mine, spunând:

– Sunt sigură că e foarte târziu. Trebuie să fie teribil de târziu.

Neliniștită și nerăbdătoare să plec, trăsei de ușa masivă, acum închisă. Nu putui să o deschid.

– Ușa nu se deschide, domnule Biggs.

Eram speriată, conștientă că, de această dată, era într-adevăr foarte târziu.

El prinse inelul de oțel de sub încuietoare, îl răsuci și trase cu putere, apoi își puse umărul sub o margine a lui, ridicându-l ușor. Dar nu se mișcă nici măcar un centimetru. Gândul că Harriet se întorsese încet și încuiase ușa, deveni din ce în ce mai puternic în mintea mea.

– E încuiată, strigai eu, sunt sigură că e încuiată.

Mă prinsei de el speriată, ridicându-i palma ca să-mi pun obrazul în ea, încercând să domolesc groaza care mă cuprinsese. Mi se părea că întreaga vară am trăit între două extreme, de bucurie și de teamă, ambele ajungând de neîndurat.

Nu eram supărată pe Harriet pentru că poate, într-o situație asemănătoare, pentru motive explicabile, aș fi putut să mă port la fel. Dar eram mândră, stăpânită de teamă, de circumstanțele care transformau un act firesc— de exemplu o ușă care se închide— într-un șir de evenimente îngrijorătoare. Nu-mi puteam imagina cum trebuie să se fi simțit Țarul, care nu trebuie să se gândească mereu la ora sau

locul în care se află, care nu trebuie să fie responsabil în fața nimănui. Până în clipa în care nu vorbi, uitasem că, pentru el, doamna Biggs avea aceeași poziție ca mama pentru mine.

– O să-mi mai lase o jumătate de oră, cel mult— presupunând că e ora zece— apoi o să vină să mă caute.

– Ferestrele sunt închise? întrebai eu încet, fără să-i pot zări expresia, dar bănuind că pe fața lui se putea citi disperarea.

Cel puțin, teama mea era reală, aveam motive să mă îngrijorez; la treisprezece ani este firesc să fii așteptată de părinții mei cu supărare și îngrijorare, dacă mă întorc târziu acasă. Nu erau un bărbat adult, căsătorit de treizeci de ani, care luase pentru prima oară inițiativa sub frunzele tremurătoare ale plopilor. Mă simțeam superioară și disprețuitoare față de frica lui și mă întrebai dacă nu cumva acest lucru făcea parte din planul lui Harriet.

– Sunt prea înalte, răspunse el, ridicând privirile în întuneric. În plus, nu se deschid decât în partea superioară.

Atinse cu mâna peretele de lângă ușă, unghiile lui producând un sunet metalic.

– Întrerupătoarele pentru lumină sunt toate pe pridvor, observai eu, părând aproape mulțumită de acest lucru.

Era un plan foarte bun al lui Harriet și eram deja convinsă că fusese pus la punct de ceva vreme.

Numai ea s-ar fi putut gândi la ceva atât de subtil, atât de calculat, să-l arate pe Țar ca o creatură fragilă, limitat de propriile temeri. Era suficient ca eu să spun adevărul acasă, iar mânia părinților mei va trece. "Cineva m-a închis în biserică.", aș putea spune. Sau: "O fantomă a închis ușa. Am fost îngrozită."

Țarul străbătea biserica, aprinzând chibrituri ca să poată vedea mai bine. Îl urmau, întinzând mâinile ca să mă sprijin de perete, călcând cu fermitate, ca să știe că sunt lângă el. Deschise o ușă și lumina căzu pe

treptele altarului, venind dinspre sacristie. Un șir de robe albe erau atârinate într-un cuier, mișcându-se slab sub adierea aerului.

– Bine, murmură el mulțumit, căutând în jur o altă cheie de la intrare, ferindu-și ochii de lumina care părea acum foarte puternică, după întunericul din biserică.

Străbăturăm camera, sperând să găsim o soluție de salvare, căutând printre robe, bucurându-ne ca niște copii să aruncăm hainele pe jos, în dezordine. Singurul dulap din încăpăre era gol, în afara pălăriei Ghiulelei și a unor ghete de fotbal. Sertarul de sub fereastră conținea doar niște cărți și o mănușă tricotată din lână verde. Totul îmi aducea aminte de zilele de duminică, de atmosfera din biserică din timpul slujbelor, toate amestecate cu încântarea lucrului nepermis. Situația mi se părea amuzantă, în ciuda faptului că era foarte târziu și că vom avea, fără îndoială, necazuri.

– La naiba! exclamă Țarul, stând în mijlocul camerei.

Nu găsisem nici o cheie.

Încercai să-mi imaginez ce-ar face Harriet într-o astfel de situație. Oare ar sparge ferestrele înalte, sau ar da foc la ușa masivă de lemn, folosind chibriturile Țarului? Ambele soluții păreau la fel de inutile.

– Domnule Biggs, observai eu cu politete, am putea să spargem o fereastră.

Țarul era prea îngrijorat ca să răspundă. Stătea nemișcat, cu expresia unui bărbat care era hăituit de zile întregi, iar acum era încolțit, cu spatele la zid. Îmi spusei că orice urmă de dragoste tandră care ar fi putut înflori între noi, acum era călcată în picioare cu cruzime. Probabil că era obosit și sătul de toate necazurile pe care i le cauzasem, eu și Harriet. Nu credeam că ea intenționase să se întâmple așa ceva.

El se sprijini de perete și studie cu atenție cămăruța lipsită de ferestre. Ușa sacristiei, chiar dacă era mai mică decât cea de la intrare,

era la fel de groasă și de solidă, iar el nu avea nici o șansă să reușească s-o forțeze. Ridică privirea spre tavanul arcuit, clătînând din cap dezamăgit.

– Îmi pare rău, copilă. Dumnezeu știe cât e de târziu.

Îmi întipări pe față o expresie tragică și supărată.

– Nu-ți face probleme, mă bătu el pe umăr cu curaj. O să găsim o soluție să ieșim.

Simțeam că nu mai pot rămâne multă vreme copila neajutorată. Dacă îl las pe el să găsească o soluție, putem să și murim aici și să fim găsiți pe podea într-una dintre zilele în care Ghiuleaua deschide biserica.

– Domnule Biggs, o să încerc să sparg una dintre ferestre, dacă este posibil.

– Nu, clătină el din cap, e imposibil. Nu poți face așa ceva.

Amintindu-mi că doamna Biggs spusese despre el că este slab, continuai cu voce hotărâtă, îndreptându-mă spre ușa deschisă:

– Ar fi mai bine să mă ajutați, pentru că intenționez să o fac.

Biserica era imensă și întunecată. Trebui să-mi aduc aminte că este doar o problemă de iluminare și că nu s-a schimbat în nici un fel. Nu aveam de ce să mă tem.

Întinsei mâinile în fața mea, încercând să ajung la perete, pășind cu grijă, ca un matador. Îmi adusei aminte că undeva în stânga altarului se afla o prăjină pe care Ghiuleaua o folosea ca să deschidă și să închidă ferestrele. Era suficient să înaintez în continuare pe lângă zid, pentru că o voi găsi. Parcă îl și vedeam pe preot deschizând fereastra cu ajutorul prăjinii, declarând că "Dumnezeu este aer curat, copii."

Cu un strigăt triumfător, pusei mâna pe ea.

– E aici, domnule Biggs. Veniți să mă ajutați.

Vocea lui care răsună din întuneric era joasă și supărată.

Mi se făcu milă de el.

– Ce vrei să fac?

De câte ori nu mă făcuse Harriet să-i ascult ordinele, simțindu-mă dominată și inutilă. Vocea mea cu aceste ocazii semăna cu a lui, plină de autocompătimire și suferință.

– Aici este prăjina cu care se deschide fereastra, spusei repede, încercând să-mi ascund amuzamentul din voce. Trebuie să prindeți cârligul de cercul metalic de la fereastră, apoi să urcăm pe pervaz. Nu putem sparge decât o singură fereastră, cea de-a treia. O să vă dați seama când o veți atinge. E singura care a fost distrusă în timpul războiului, apoi a fost înlocuită cu geam colorat. Trebuie să o spargem în partea de jos, apoi să sărim în iarbă. O să alergăm spre poartă și apoi în pădure. Dacă ne va auzi cineva, vom putea să ne ascundem în pădure. Apoi, dumneavoastră străbateți dunele de deasupra iazurilor, iar eu tai câmpurile spre Barracks. O să fim în siguranță după ce ne despărțim.

Simțeam că Harriet ar fi mândră de mine.

– Da, răspunse Țarul liniștit și aprinse un chibrit, ținând o mână peste el până când arse mai puternic, apoi ridicându-l să lumineze fereastra.

Ochii lui erau strălucitori în lumina chibritului, observând rapid fereastra și prăjina din mâna mea. Expresia de surpriză se stinse încet, odată cu flăcăriua fragilă a chibritului.

– Dă-mi-o mie, spuse el. Fugi să stingi lumina din sacristie.

Când îmi cuprinse mâna, degetele lui erau reci și uscate. Dădui drumul prăjinii și pășii repede înapoi.

Îmi luă destul de mult să ajung la sacristie, pentru că raza subțire de lumină care se zărea din interior nu putea să risipească întunericul. Mă uitam fix la ea, propunându-mi să ajung cât mai repede, dar corpul mi se mișca greoi în întuneric. Când ajunsei la ușă și pusei

degetul pe întrerupător, mă oprii și mă gândii că poate Harriet ar vrea să fac altceva. Deschisei sertarul și privii imaginile. Îngeri cu ochi de un albastru clar mă priveau din ele. Dacă aş avea un creion, îmi spusei, le-aş desena mustăți... Poate că ar fi ceva care s-o mulțumească pe Harriet. Era mai bine că nu aveam un creion. Stinsei repede lumina, apoi închisei ușa și mă întorsei cu spatele la ea.

– Unde sunteți? strigai.

– Aici.

Începui să mă îndrept cu grijă spre locul din care venea vocea lui. Respirația grăbită, cauzată de efort, părea să umple biserica.

– Aici, strigă din nou, ghidându-mă.

Când ajunsei la fereastră, îmi spuse să aprind pe rând câte un chibrit, ca să aibă destulă lumină să fixeze prăjina. Parcă la nesfârșit, făcui ce îmi ceru. Aveam impresia că suntem de o eternitate prinși în biserică. Dincolo de copacii care înconjurau clădirea, îmi imaginam că se nașteau generații fără număr, în timp ce noi ne străduiam să fixăm cârligul prăjinii în suportul metalic.

Reușise. Țarul nu spuse nimic, ci scoase un mormăit de satisfacție. Încetă să se mai agite, rămânând nemișcat, cu brațele întinse.

– Foarte bine, îl lăudai eu, deși nu mai conta.

Așteptai câteva secunde înainte să-i spun care era ideea mea, pentru că nu voiam să-l grăbesc.

El începu să râdă brusc:

– Ce situație imposibilă!

Râse din nou, mai tare.

– Când vă simțiți în stare, ar fi bine să vă urcați pe spătarul scaunului și să săriți spre fereastră, cu ambele picioare înainte. Să vă puneți mâinile pe prăjină cât mai sus, ca să nu se desprindă când veți sări.

Curajos, făcu întocmai, urcându-se pe spătarul scaunului cel mai apropiat. Aprinse un chibrit ca să-și poată estima săritura, dar se stinse aproape imediat. Se aruncă spre perete, aproape imediat răsunând un strigăt de durere în imensitatea bisericii.

– Ce s-a întâmplat?

Nu primii nici un răspuns, doar zgomotul unei respirații gâfâite și al unor picioare alunecând pe zid. Un sunet târșăit, de târătoare, înaintă pe perețele din fața mea. Apoi putui zări silueta întunecată a Țarului, profilându-se în cadrul ferestrei.

– Nu am de ce să mă țin, exclamă el, cu voce ascuțită și oarecum disperată. Nu pot să-mi dau drumul.

– E în regulă. Continuă să vă țineți de prăjină cu mâna stângă și mergeți pe pervaz. O să găsiți o coardă atașată de un cârlig. Întindeți mâna spre el, dar nu dați drumul prăjinii.

Era destul de ușor să-i dau indicații, dar el părea să nu se miște. Mânioasă, strigai:

– Haideți, veți fi în siguranță.

Probabil că se simțea abandonat și furios, obligat să se miște pe marginea îngustă a pervazului, văzând umbrele neclare ale copacilor din fața ferestrei.

Eram conștientă că mă simt foarte obosită. Efortul de a-i da indicații, de a-l face să mă asculte pas cu pas, mă făcea să înțeleg puterea și hotărârea de care avea nevoie Harriet pentru a mă manipula și domina de fiecare dată, împingându-mă pe drumul ales.

– L-am găsit.

Țarul părea o stea de mare, cu mâinile și picioarele întinse. Prăjina făcea o umbră ciudată, ca și cum steaua de mare ar fi căpătat un alt membru, mai lung și subțire. Mă îndreptai spre scaunul de lângă fereastră, căutând marginea prăjinii.

– Lăsați-o, îi ordonai. Vă țineți de cârlig și mergeți mai departe.

Fu pe punctul să se prăbușească. Se clătină, întinzând mâna liberă spre geam, apoi își regăsi echilibrul, respirând greu. Voiam să râd de toată agitația lui. Era teribil de nepriceput în ceea ce făcea, deși era atât de bătrân.

– Vă simțiți bine?

– Da. Când o să sari, ai grijă să nu te lovești peste față.

Zâmbii larg, arătându-mi dinții în întuneric, apoi mă ridicai spre vârfuri, prinzându-mă de prăjină și începând să mă cațăr pe perete. Fixam cu privirea fereastra, al cărei cenușiu închis era vizibil, chiar dacă nu răspândea nici un pic de lumină în interior.

– Domnule Biggs, murmurai grăbită, domnule Biggs, nu mai pot să urc.

El începu să se apropie de mine, ținându-se cu o mână de cârlig și pe cealaltă întinzându-o spre mine.

– Poți să mă prinzi de braț?

Vocea lui era mai puternică, acum că se simțea în poziția să mă ajute.

Era foarte dificil: el se balansa pe marginea îngustă a pervazului, ținându-se de o prăjină care putea în orice moment să scape din suportul metalic, iar eu trăgeam agitată de haina lui, încercând să mă ridic.

Când, în cele din urmă, ajunsei în spatele lui, întinsă ca unul dintre sfinții crucificați de pe fereastra de care se sprijinea obrazul lui, rămaserăm amândoi nemișcați, incapabili să facem vreo mișcare. Dacă Harriet ar fi venit și ar fi deschis ușa bisericii, nu cred că ne-am fi mișcat.

– Ești foarte grea, spuse el.

Simții că îl urăsc în acea secundă. Nu-mi amintisem că sunt solidă, mă crezusem fragilă și ușoară ca un copil, întinzându-mă spre el, dornică să mă ajute cu puterea lui superioară. Încercai să mă

îndepărtez de el dar mă dezechilibrai, prinzându-mă de el în ultimul moment cu atâta putere, încât gemu de durere.

– Îmi pare rău. Aproape mi-am pierdut echilibrul.

Nu-mi răspunse nimic. Aveam chiar impresia că a încetat să mai respire.

În cele din urmă, mă întrebă:

– Acum, ce ar trebui să fac?

Poate că voia să întrebe mai mult, o interogație legată de viitor. Poate că voia să știe ce mai voiam eu și Harriet de la el.

– Domnule Biggs, prăjina este foarte grea?

– Are o lungime ciudată, atâta tot. E prea scurtă ca să se sprijine de podea și prea lungă ca să o poți ține cu ușurință.

– În acest caz, împingeți-o cu putere spre înainte, lovind-o de geam. Dacă nu cedează, dați-i drumul imediat.

În gând, mă temeam că geamul se va crăpa măcar un pic, pentru că îl simțeam dur și gros. Așteptai o vreme, apoi Țarul spuse:

– O să încerc acum. Ești gata?

– Da, răspunsei cu curaj, deși vocea îmi răsună subțire în întuneric.

Auzii un sunet ca pârâitul gheții, un sunet înalt și limpede, apoi geamul din fața mea dispăru. În spate, prăjina căzu pe podeaua bisericii, în timp ce aerul rece îmi mângâia fața. Aterizai pe iarbă, împleticindu-mă și căzând. Iarba era atât de rece și pământul atât de ferm, încât îmi dorii să rămân acolo. Nu era însă posibil, așa că mă ridicai și alergai pe potecă, spre poarta care dădea spre pădure. Poarta era greu de deschis, blocată de ierburile înalte și de mormanul de flori uscate care fuseseră depuse acolo. Harriet avea o colecție de cărți de vizită mărginite cu negru pe care le salvase din acea grămadă de resturi. Obişnuia să le lipească într-un album, după ce scria pe ele citate care o impresionau.

– Domnule Biggs! strigai eu. Domnule Biggs!

Evadarea fusese spectaculoasă, iar eu fusesem cea care gândise totul. Dinspre copaci se răspândea mirosul de rășină și de pământ ud. Gândul că reușisem atât de multe, fără Harriet care să mă îndrume, mă umplea de satisfacție. Ce mai conta că am doar treisprezece ani și că părinții mei vor să fiu în pat la ora zece? Nu-mi păsa dacă vor chema poliția și mă vor încuia în casă.

Rana rotundă și întunecată din zidul bisericii, fereastra spartă, care zăcea printre morminte, poate fi remediată destul de repede, dacă Țarul va trimite o sumă de bani preotului, fără să semneze, desigur.

Mă grăbeam pe câmpul din fața unității militare, îndreptându-mă spre gară. Când trecui peste gard ca să ajung la drum, zării silueta unui bărbat chircit sub felinarul de la poalele dealului. Avea o batistă în mână, cu care își ștergea fața însângerată.

– Ce s-a întâmplat, v-ați tăiat?

Părea atât de palid și de suferind, cu sângele curgându-i pe bărbie.

– M-am lovit la nas când am căzut, răspunse el cu greutate, străduindu-se să oprească sângerarea.

Ce rană lipsită de glorie! Spărsese o fereastră, sărise în iarbă de la înălțime și tot ce reușise era să se lovească la nas.

– Cum ați reușit acest lucru? Eu am aterizat în picioare pe iarbă.

– Ai avut noroc. Exact lângă perete se află o bordură de ciment.

– Trebuie să plec. Părinții mei probabil au trimis deja poliția să mă caute.

Alergai în susul dealului, lăsându-l ghemuit sub lampă. O mașină apărui pe drum, orbindu-mă cu luminile ei strălucitoare. Când ajunsei în raza farurilor, încetini și se opri.

– Tată, mă bucur atât de tare să te văd!

Deschisei portiera, urcai în mașină și izbucnii în plâns.

– A fost îngrozitor, sunt atât de speriată!

El mă privea fără să spună nimic, dar privirea lui era plină de reproșuri.

– Am fost în pădure și am zărit o femeie care alerga printre copaci, purtând o pelerină. Avea fața acoperită de sânge.

Tata pornise mașina și întorsese, îndreptându-se spre casă.

– Chiar înainte să o văd, am auzit un zgomot venind dinspre biserică, ca și cum s-ar fi spart un geam. Am crezut că mor de frică!

Mă lăsa cuprinsă de valurile tristeții, copleșită de tăcerea lui, convinsă că știe că mint. Opri mașina în fața casei și mă ajută să cobor, fără să spună nimic. În hol era aprinsă lumina, ușa era deschisă, iar mama stătea în cadrul ei, mică și lipsită de apărare.

– Ce s-a întâmplat, George? E bine?

– Dumnezeu știe ce s-a întâmplat. Eu nu mai înțeleg nimic.

Mă conduseră în bucătărie. Lumina era atât de puternică, încât închisei ochii.

– Mamă, nu m-am putut abține... pur și simplu n-am putut. Era femeia aceea din pădure...

O prinsei în brațe, incapabilă să suport privirea ei încrezătoare.

– N-ar trebui să bântuie prin pădure, când toți stricații aceia de la unitatea militară își fac de cap pe acolo.

În timp ce povestii din nou ceea ce pretindeam că se întâmplase, tata părea aproape să zâmbească. Simțeam că absurditatea poveștii îl irită, chiar dacă nu putea dovedi că mint. Mama îmi puse întrebări pe un ton rece și ferm, dar când începui să plâng mă luă în brațe, legănându-mă încet, cât eram de mare.

În cele din urmă, mi se dădu voie să mă duc la culcare. Mă întinsei în pat, privind tavanul. Reușisem să evit un dezastru. Fusesem sărutată, explicasem chiar și misterul ferestrei sparte. Nu-și vor da seama că era vorba despre mine, mai ales că Harriet era acasă de multă vreme. Mințisem foarte bine și plânsesem fără efort. Probabil că

măine dimineață voi fi palidă și voi părea suferindă. Mă gândii la noaptea frumoasă și la puterea de care dădusem dovadă în biserică, apoi începui să zâmbesc amintindu-mi că Țarul se lovise la nas. Harriet n-ar fi putut să se descurce mai bine.

Capitolul 7

Tatăl lui Harriet îl zări pe Țar în oraș, cu brațul într-un bandaj. Ea presupunea că se lovise când sărise de la fereastră și că probabil nu era o rană prea gravă. Se oferî să se ducă în vizită la doamna Biggs ca să se intereseze, dar mi se părea prea puțin înțelept să facă acest lucru atît de curînd după incidentul din grădină.

Îi povestii cu lux de amănunte tot ce se întîmplase în biserică, dar spuse că ea era cea care închisese ușa.

În jurnal, scriserăm că fusesem făcuți prizonieri de persoane necunoscute, dar eram sigură că fusese Harriet. Voiam să o întreb dacă era parte din planul făcut, dar îmi era teamă că va spune că sunt proastă. Îmi povesti că tatăl ei îi spusese că Țarul traversează râul cu feribotul în fiecare miercuri, pentru a vizita cealaltă fabrică a firmei la care lucra.

– O să ne ducem și noi mâine, propuse ea. O să le spunem părinților că ne ducem la muzeu, iar ei vor fi foarte încântați.

– Poate că nu se va duce, dacă are probleme la braț.

– O să ne ducem oricum.

Plecarăm cu trenul de dimineață. Părinții mei mă obligară să port uniformă, dar Harriet mă consolă, asigurându-mă că mă face să arăt

suplă. Apoi luarăm tramvaiul spre docuri, clătinându-ne încolo și încoace pe scaunele de lemn. La docuri, erau o mulțime de ziare, de gunoaie și de bătrâni care, îmbrăcați în haine albe de ploaie, stăteau pe bănci și priveau marea. Ne așezarăm și noi pe o bancă, așteptând sosirea vaporului, încercând să adoptăm aceeași atitudine de melancolie și izolare, dar fără prea mare succes. Eram prea pline de energie pentru acest lucru. Ei nici măcar nu se uitau direct la ceva, nici măcar la pescărușii care dădeau târcoale țarmului, ținând deasupra întinderii apei. Harriet spuse că, de fapt, priveau la imagini imprimate în mințile lor cu ani în urmă și că se gândeau la lucruri din trecut, care erau într-un fel sau altul conectate cu peisajul.

Un bătrân aflat pe o bancă din apropiere începu să fluiera printre dinți, bătând cu bastonul în pământ. Ca prin farmec, genunchii celor de pe bănci începură să tresalte în ritmul melodiei, iar picioarele încălțate în ghete masive să bată încet. Mi se părea că Harriet va sări curând de pe bancă și va începe să cânte tare. Probabil că nu aștepta decât un cor obosit de femei acoperite cu șaluri și cu fuste cu volane care să danseze pe pietrele pavajului. Pescărușii își întindeau aripile albe în aer, zburând deasupra acoperișului subțire al pontonului. Limbile ceasului care indica timpul de sosire a feribotului de la Birkenhead și Wallasey se îndreptau ușor spre punctul care anunța sosirea iminentă. O femeie cu ten roz și o haină galbenă se aplecă peste marginea pontonului, privind apa. Harriet cântă o strofă din cântecul bătrânului, făcând câteva mișcări de dans și zâmbindu-le celor așezați pe bănci. Fluieratul încetă, genunchii se înțepeniră, iar bocancii se așezară liniștiți pe pietre. Rândul de ochi mici se îndreptă spre soare, fără să se poată abține.

Rămaserăm două ore pe ponton, așteptându-l pe Țar, urmărind fiecare pasager cu grijă și atenție. Nu eram foarte sigură ce puteam spune dacă l-aș vedea, iar când o întrebai pe Harriet, ea răspunse:

– Nu contează cu adevărat. Lucrul cel mai important este să ne vadă peste tot, nu doar pe malul mării sau în pădure. Vreau să se simtă încolțit.

Mă întrebam dacă spusese despre ea că este diabolică pentru că se simțise încolțit. Povestea de dragoste dintre mine și Țar părea să fi fost uitată. Nici măcar nu-și aduse aminte să mă întrebe dacă ajunsese la niște aranjamente mai definite cu el. Chiar când mă întrebase ce îmi spusese în biserică, nu păruse foarte interesată.

Când îl zărirăm pe Țar, era împreună cu un bărbat scund și atrăgător, care avea o mustață neagră. Coborâră de pe feribotul de Wallasey vorbind repede, prinzându-se din când în când de balustrada de pe drumul spre ieșire, Țarul întorcându-se într-o parte ca să-l privească pe însoțitorul lui.

– Bună ziua, domnule Biggs, spuse Harriet, privindu-l cu prietenie, postându-se în fața lui cu mâinile la spate. E interesant să vă văd aici.

Țarul ridică pălăria nesigur, salutând-o.

– Ne uitam la bărci, declară. Nu știam că veți fi aici. Ce mai faceți?

Zâmbi deschis, cu sinceritate și inocență la bărbatul de lângă Țar. El, ca mulți alții, simți imediat nevoia să o cunoască. Se aplecă în față cu un zâmbet care intenționa să fie fermecător, spunând:

– Nu cred că am avut plăcerea.

Țarul ezită, părând atins de vulgaritatea însoțitorului lui.

– Două tinere prietene ale mele din Formy, spuse el. Acesta este domnul Douglas Hind.

Harriet și domnul Hind începură una dintre conversațiile ei ceremonioase:

– Și cu ce te ocupi în zilele astea lungi de vară, draga mea?

– Nu e o întrebare oarecum impertinentă?

– Ei, hai acum... râse bărbatul, încântat.

– Tatăl lui Harriet a spus că ați avut brațul bandajat, domnule Biggs.

Țarul își frecă gânditor încheietura.

– Da, am avut-o, copilă. Cred că a fost puțin luxată, nimic serios.

– Vă aștepta pe drum când ați ajuns acasă?

El părea să caute în mulțime o figură familiară. Se întoarse pe jumătate, atingându-și obrazul, gânditor.

– Nu, nu mă aștepta, răspunse el neatent.

Domnul Hind râse din nou la o replică a lui Harriet.

– Cum ați explicat entorsa? îl întrebai pe Țar, dorindu-mi să mă privească.

– Am spus că m-a izbit un băiat cu bicicleta, răspunse el.

Nu zâmbi, ci părea nefericit. Aș fi vrut să-l fac fericit, dacă Harriet m-ar fi lăsat. Domnul Hind îi atinse brațul:

– Peter, această domnișoară propune să luăm împreună o cafea. E o idee bună, nu?

Îi zâmbi larg Țarului, apoi lui Harriet.

– Da, desigur.

Țarul probabil că-și spunea că orice ar fi preferabil statului în mijlocul pontonului, unde puteam fi zăriți de oricine. Harriet și domnul Hind ne conduseră spre o cafenea. Știam că este în neregulă. N-ar fi trebuit să stăm de vorbă cu el în altă parte în afară de malul mării.

Copacii, biserica și drumul spre mare erau granițele cele mai potrivite pentru relația noastră. Era o greșeală să ne putem imagina că ne putem vedea în afara acestor granițe.

Țarul amestecă în cafea și privi pe fereastră, întinzându-și gâtul ca un copil a cărui mândrie fusese rănită. Înghițea greu, iar mărul lui Adam i se mișca vizibil.

Muștele zburau în roiuri deasupra prăjiturilor de pe masa vecină.

Un muncitor în salopetă și cu cascheta pe cap fuma, suflând fumul spre muște.

– De fapt, spuse Harriet cu o voce dulce și copilăroasă, o să împlinesc paisprezece ani în câteva luni. Mami spune că voi putea să-mi tai părul atunci.

– Ah, nu! protestă domnul Hind.

Întinse o mână spre ea și atinse cu blândețe părul împletit în codițe de pe umărul lui Harriet.

– Nu, murmură el trist, cu un aer prostesc, nu-l tăia.

Țarul îi aruncă o privire vinovată, apoi se întoarse spre fereastră, preferând să nu spună nimic.

– Nu cred că domnul Biggs mă place prea mult, clătină din cap Harriet, cu prefăcută tristețe.

Domnul Hind se lăsă pe spate, sprijinindu-se de spătarul scaunului, cu picioarele întinse în față.

– Nu, desigur. Ești un bărbat norocos, Peter.

Se mișcă în scaun, lovindu-l pe vecinul lui cu cotul.

– Cred că sunt, răspunse Țarul, relaxându-se și privind peste masă la însoțitorului lui cu o expresie de prietenie.

Eram sigură că erau prieteni și confidenți. Poate că prieteni la fel de buni cum eram eu cu Harriet, dar diferiți ca mod de viață. Probabil că Țarul îi povestise întâmplarea petrecută în biserică, dar într-un mod vulgar, care să se potrivească stilului prietenului lui. Îi spusese ceva de genul:

– Închiși înăuntru— imaginează-ți, Douglas! M-a pus să mă târăsc pe perete până pe pervazul ferestrei, ținându-mă de o prăjină blestemată.

– Și ce s-a întâmplat înainte de asta? întrebă domnul Hind cu o expresie amuzată, privindu-l sugestiv.

– Oh, am încercat să o sărut, dar n-a vrut!

Apoi râseseră amândoi.

Fascinată, urmărită mustața care se mișca deasupra buzelor pline. Țarul părea atât de fragil și de palid lângă prietenul lui! Părea să fie făcut din păr. Creștea din belșug pe capul lui rotund, ajungând până la vârful urechilor. Sprâncene, gene, obraji, buze— toate întunecate și acoperite de păr negru. Măinile, bărbia și gâtul păreau la fel de acoperite de păr. Aproape că aveai impresia că strălucește în lumină. Sub masă, două picioare bronzate și masive erau și ele acoperite de blană. Era ca și cum un bondar ar fi stat la masă cu trei molii, iar Țarul era cea mai palidă dintre ele.

Harriet mă lovi peste picior cu pantoful. Presupun că domnul Hind îi atingea piciorul pe sub masă, așa că o privii cu o încântare tainică, în care era și un grăunte de invidie, iar ea îmi zâmbi, plină de satisfacție. Invidia era reală, pentru că nimeni nu-mi atinsese piciorul atât de repede și cu atâta îndrăzneală și, chiar dacă eram sigură că Harriet fusese prima care îl atinsese, eu încă nu-mi puteam permite astfel de libertăți cu Țarul. Mă consolai cu gândul că eram mai feminină și mai rafinată. Țarul mă întrebă încet:

— Părinții tăi au fost foarte îngrijorați, seara trecută?

Mă gândii că pot recunoaște că fuseseră îngrijorați, dar era mai romantic să pozez în copilul neglijat.

— Nu, erau la niște prieteni. Nu par să observe niciodată dacă sunt sau nu în preajmă.

În altă situație, aș fi spus că părinții mei fuseseră îngrijorați și că dăduseră telefon la poliție, chiar dacă ar fi sunat ca o minciună. Oricum, trecuse destul de mult de când eu și Harriet uitasem să spunem adevărul. Ceasul de pe peretele din fața mea bătu ora exactă. Țarul aruncă o privire spre ceasul de la mâna lui pentru a vedea dacă indică aceeași oră, apoi puse mâna pe marginea mesei, pregătindu-se să se ridice.

– Țarule, șoptii eu, în cazul în care Harriet asculta, o să te duci în pădure în seara asta?

El mă privi uimit, iar mâna pe care se sprijinea se relaxă, aducându-l mai aproape de masă, aplecat spre mine. Domnule Biggs, spune repede ceva, înainte ca Harriet să se oprească din vorbit, îl rugai eu în gând. Ochii lui se îngustară brusc în timp ce-l urmăream cu privirea, iar expresia lui era aproape de neplăcere. Clipii des, încercând să-mi modific expresia. Deseori Harriet îmi spunea că sunt urâtă și că trebuie să-mi controlez mușchii feței. Nu era ca și cum sentimentele mele mă transformau, așa cum se întâmpla cu Harriet, era mai degrabă vorba despre o vulnerabilitate și o neliniște care îmi făceau figura să arate ca o rană deschisă.

Cu voce slabă, el răspunse:

– Presupun că da. . .

Micul băiat din interiorul lui înghiți nervos, reținându-și lacrimile de autocompătimire, cu genele fluturând.

– Dar nu pe drum, ci în spatele bisericii.

Vorbise foarte repede, de parcă doamna Biggs s-ar fi aflat prin preajmă. Mâna lui prinse din nou marginea mesei, de această dată cu hotărâre, și se ridică în picioare. Cu regret, domnul Hind își luă mâna de pe piciorul lui Harriet și se ridică și el.

După plecarea lor, ea se lăsă pe spate în scaun, apoi îmi zâmbi cu căldură. Aș fi vrut să-i spun imediat ce aranjasem cu Țarul, dar știam că voia să fiu tăcută.

Bărbatul în salopetă își împinse farfuria cu zgomot și se întinse, ridicându-și cascheta pentru o clipă.

– Doamna Biggs pleacă săptămâna viitoare pentru două zile, îmi spuse Harriet, iar domnul Hind va mai rămâne o vreme în casa Țarului.

– Oh.

De câtă istețime dădea dovadă Harriet, fiind în stare să aflu o astfel de informație importantă de la un străin. Toată satisfacția pe care o simțeam datorită rugăminții pe care o ascunsesem în întrebarea pentru Țar, se topi, lăsându-mă umilă.

– Ce isteță ești, Harriet! Cum l-ai întrebat?

– Nu l-am întrebat, răspunse ea, privindu-mă uimită. Mi-a spus el singur. Am condus doar conversația pe anumite căi, iar el mi-a spus tot ce voiam să știu. Doamna Biggs pleacă dimineata devreme marțea viitoare, iar Țarul va fi singur până joi.

– Oh!

– Domnul Hind a sugerat că am putea să le facem o vizită marți seara, la o cafea.

Până și Harriet era impresionată de acest lucru. Să bei cafea era un stil de viață străin nouă, pe care-l asociazam cu ieșitul la concert sau la teatru, sau cu oamenii care joacă bridge seara. Să vezi un bărbat în tren vara, purtând un costum elegant dar ieftin, în picioare cu pantofi de culoarea nisipului, însemna să-ți dai foarte repede seama, cu dispreț, că este un bărbat care preferă cafeaua. Cunoscuții noștri purtau pantaloni de culoare închisă și haine verzi, iar la ora nouă seara erau serviți cu ceai și prăjituri. Erau întotdeauna invitați, nu veneau niciodată pe neașteptate. Oamenii care soseau neanunțați erau rari, într-adevăr, iar mama lui Harriet, dacă ar apărea o astfel de situație, ar fi vorbit despre ea zile întregi, cu un amestec de mândrie și bravadă.

– Nu, ar spune ea, nu-i așteptam, pur și simplu au venit. Ciudat, nu?

Ar zâmbi încântată, dar cu discreție.

Rămaserăm amândouă tăcute, imaginându-ne scena din casa Țarului, cum bem cafea din cești mici, așezate lângă doi bărbați. Secretul delicios al nopții, gustul amar și nefamiliar al lichidului

întunecat, pericolul care ne-ar face inimile să bată mai repede. Apoi, pași care răsună pe alee, figura palidă a Țarului descoperind-o pe soția lui care se întoarce mai repede acasă și încearcă să deschidă ușa. Era un lucru interesant de imaginat, iar această imagine o păstrăram vie până la gară.

În tren, îi spusei lui Harriet, pe un ton firesc de conversație, că îi cerusem Țarului să ne întâlnim în pădure, dar nu spuse nimic, ci doar dădu din cap, privind peisajul care se derula în fața ochilor.

Seara, aproape sperai că mama îmi va spune că trebuie să rămân acasă, dar când îmi luai haina și mă îndreptai spre ieșire, îmi zâmbi și îmi spuse să nu mă întorc prea târziu. Așadar, eram nevoită să ies. Mă simțeam copleșită de exaltare când ajunsei la cotitura drumului care ducea spre biserică, amintindu-mi fereastra spartă și neajutorarea Țarului. Mă urcai încet pe zid, gândindu-mă că poate e în apropiere și mă urmărește cu privirea, apoi rămăsei cu picioarele în iedera rece, cu o expresie gânditoare.

Totul părea umed și aproape murdar, orizontul era verzui, astfel încât nu mai părea să existe o diviziune între pământ și cer. Întreaga lume părea bolnavă și slabă; pietrele funerare, biserica și drumul pietruit străluceau de o lumină ireală. Era ca și cum curtea bisericii ar fi fost modelată din ceară și plasată sub un imens dom de sticlă, provocând adunarea unor picături de umezeală care se scurgeau pe suprafața lui interioară. Nu puteam să mă mișc, pentru că membrele mi se făcuseră ca de plumb. Dacă aș ridica piciorul măcar un centimetru, s-ar dezlipi și ar aluneca pe iarbă. Tot timpul păstrai expresia tristă și gânditoare, în cazul în care Țarul e în preajmă și mă vede. O adiere ușoară de vânt mișca ușor crengile copacilor și iarba înaltă. Frunzele de iedera tremurau, iar părul îmi cădea pe frunte.

În timp ce mergeam încet pe iarbă, Țarul și Ghiuleaua ieșiră în pridvorul bisericii, stând de vorbă. Preotul mișca un braț în sus și-n jos

constant, ca o aripă ruptă a unui corb, iar Țarul privea cimitirul, cufundat în gânduri. Eram destul de aproape de ei, dacă măsuram distanța ca apropiere de pridvor, dar păreau mici și îndepărtați, ca niște creaturi pe care le urmărești printr-un microscop. Ghiuleaua părea să se fi micșorat, iar Țarul stătea nemișcat, ca o păpușă galbenă, cu capul plecat și o față de ceară. Nu, nu trebuie să-mi imaginez lucruri, îmi spusei în gând. Chiar dacă nasul și urechile mele păreau umplute cu vată și dacă aveam impresia că toată lumea se mișcă nebunește în jurul meu, trebuie să nu-mi imaginez lucruri.

Zâmbii prosteste, ridicând privirea spre ei.

– De ce ar face cineva așa ceva, domnule Biggs? Un geam atât de scump...

Ghiuleaua părea pe punctul să izbucnească în plâns. Vorbea rar și tare, arătând spre bucata de carton care fusese pusă în locul geamului, ca un ochi orb între ceilalți teferi. Țarul plecă privirea, învârtindu-și pălăria între degete.

– Cine a făcut-o? întrebai cu curaj, privind-i figura supărată, dar cu ochi mari și blânzi.

Harriet spunea că în primul rând ochii lui, apoi întreaga figură te făceau să-ți dai seama că e senil.

Bărbatul clătină din cap cu tristețe, recunoscând:

– Nu știm cine a făcut-o... nu știm.

Nu puteam îndura privirea ochilor lui luminoși, cu pete galbene și strălucitoare, în imensitatea maronie. Privii spre propriile picioare cu jenă, zărind lângă pantoful meu drept o bucată de geam colorat în roșu.

– Pot să o păstrez?

– Desigur.

Un zâmbet slab îi îngustă privirea, iar o rețea de riduri fine se întinse pe fața lui îmbătrânită. Era un zâmbet teribil, insuportabil de

dulce și de blând. Harriet spusese că e ca vrăjitoarea din Hansel și Gretel, care are o casă făcută din dulciuri și bomboane, numai că, în loc de casă, el însuși era făcut din zahăr.

– Dacă am rupe o bucată din el, spusese ea, chiar o bucățică din degetul mic, am descoperi că e toată dulce.

Iar acum, când îl vedeam zâmbindu-mi, mă simțeam cuprinsă de frică și de jenă, ca și cum l-aș fi mușcat într-adevăr de deget.

– Mulțumesc.

Rămăsei pe loc nesigură, ținând bucata de sticlă în palmă. Ghiuleaua îmi spuse "noapte bună" cu vocea lui blândă și cu politețe copleșitoare, iar Țarul zâmbi cu gravitate, în timp ce era condus spre casa parohială. Nici măcar nu-mi făcu un semn cu mâna în spatele preotului, ci doar dansă delicat spre poartă, lăsându-mă pe pridvor.

O să facă gesturi extravagante cu mâinile, aducându-se aproape de limita lacrimilor, fără să-și aducă aminte de mine măcar o singură dată. Dar voiam să stea de vorbă cu mine seara asta, voiam să aștept fără suflare sărutarea lui, voiam să-i spun lui Harriet cu câtă putere l-am luat la întrebări.

Îmi doream din toată inima să se întoarcă, dar timpul trecea repede și mă simțeam stângace și neîndemânatică stând singură în pridvor. Dezamăgită, ochii biserica și mă așezai cu spatele la gard, strângându-mi genunchii cu brațele. De fiecare dată când ridicam privirea, îmi spuneam că trebuie să vină, pentru că drumul era acum pustiu.

O dată, auzii zgomot în pădurea din spatele meu și aruncai o privire speriată peste umăr, așteptând să-l văd, dar nu era nimeni. "Keine mensch, dragostea mea" șoptii încet, deasupra brațelor încrucișate, zâmbind atotștiutor.

Simțeam o durere adâncă în piept, ca și cum ceva se rupea în interior, iar când lacrimile începură să-mi curgă pe obraji fusei uimită,

pentru că nu mă simțeam nefericită. Sunt doar emoționată, îmi spusei printre suspine, lăsându-mi capul pe brațe. Dacă ar veni acum, ar fi palid și blând și ar... dar nu știam ce ar face. Apoi îmi amintii imaginea doamnei Biggs pe canapea și camera întunecată, închizând ochii atât de strâns, încât lacrimile se opriră brusc.

— Mă duc acasă, spusei cu voce tare, mă duc acasă.

Trebui să rămân destul de mult pe câmpul de la poalele dealului, așteptând ca urmele lacrimilor să dispară. Dar nu mă simțeam chiar atât de nefericită.

Capitolul 8

Harriet aranjă să ne ducem pe drumuri separate în strada Timothy. Ea urma să facă un ocol elaborat și să se apropie de casă venind dinspre câmp. Eu, utilizând drumul obișnuit, o s-o întâlnesc în fața casei Țarului. În nici un caz nu vom intra pe ușă în același timp; singure, ar fi posibil să nu fim recunoscute, iar dacă una era prinsă, cealaltă putea să scape. Harriet urma să ajungă cu zece minute mai devreme și să-mi lase poarta deschisă. Dacă poarta era închisă, ar trebui să merg mai departe prin fața ei, apoi să mă duc direct acasă.

— Nu te întorci orice ar fi, mă avertiză ea, speriată că poate doamna Biggs m-ar putea transforma într-un munte de sare.

— Promit, răspunsei eu.

— Și să nu îndrăznești să spui că mama ta nu-ți dă voie să ieși. Dacă nu apari, nu voi mai vorbi niciodată cu tine.

Când plecai, mama era ocupată, făcând o rochie pentru Frances. O sărutai pe obraz, evitând rândul de bolduri pe care le ținea printre dinți.

Poarta era deschisă, dar trecui pe lângă ea, întorcându-mă la capătul străzii și apropiindu-mă de ea ca un concurent la proba cu obstacole, foarte grăbită și fără să privesc nici în stânga, nici în

dreapta. Apăsai cu fermitate pe butonul de la sonerie, apoi îmi aranjai părul și îmi trecui degetele peste buze ca să se facă roșii. Făceam aceste operații cu grabă, ca să nu fiu surprinsă în clipa în care se deschide ușa.

Harriet fu cea care îi deschise ușa, cu fața îmbujorată și cu codițele pe jumătate desfăcute, atârând pe umeri.

– Da, ea e, strigă ea spre interior, apoi îmi șopti repede: nu refuza o băutură, dar bea-o încet.

Harriet închise ușa în urma noastră. Rămăsei o clipă uimită, întrebându-mă de ce credea că ar vrea să refuz o cafea și de ce este necesar să o beau încet. Poate că nu era suficientă. Pe hol, era un ceas mare cu cuc, ale cărui limbi se mișcau încet.

Nu eram în îngrozitoarea cameră din față, ci una mai mică din spatele casei, cu ferestre care dădeau spre grădina și spre câmpul din spatele ei. Ușurarea pe care o simții dându-mi seama că nu voi fi nevoită să stau pe canapeaua de piele era copleșitoare.

Domnul Hind stătea într-un fotoliu, clătinându-și piciorul, iar Țarul părea să se fi micșorat într-un scaun, cu un zâmbet ușor pe buze.

– Bine, bine, intră, draga mea, spuse el tare.

Domnul Hind părea absorbit de mișcarea propriului picior. Purta un costum negru, iar de-a curmezișul vestei era vizibil lanțul auriu al unui ceas. Amândoi semănau îngrozitor de mult cu tații noștri.

– Bine, bine, repetă Harriet, punându-și mâinile copilărește la spate, privindu-l pe Țar fără să clipească.

Amândoi erau foarte nervoși, dar noi eram obișnuite cu astfel de situații, ceea ce ne asigura un avantaj.

– Oh, Harriet, uite un pian! exclamai eu.

Mă așezai pe scaunul jos și atinsei încet clapele. Singura melodie pe care o cunoșteam era un vals, așa că începui primele acorduri.

– Continuă, spuse domnul Hind.

– N-aș putea, răspunsei eu cu sinceritate. Nu sunt deloc muzicală. Harriet râse amuzată, iar domnul Hind tuși.

Țarul puse o băutură într-un pahar și se îndreptă spre mine, ținând paharul ca pe o floare. Se așeză pe scaun lângă mine, învârtind ușor băutura din pahar și aruncând o privire peste umăr spre Harriet și domnul Hind. Îmi pusei mâinile în poală, privind clapele. Țarul se sprijini cu coatele pe claviatură, dar cu atâta grijă, încât nu se auzi nici un sunet. Dacă mă întorceam numai puțin spre el, am fi fost față în față. Dar rămăsei aparent pierdută în gânduri, cu mâinile încleștate.

– Crezi că n-ar fi trebuit să veniți? mă întrebă el liniștit, acoperindu-și ochii cu palma, ca și cum ar fi încercat să se protejeze de o lumină prea puternică.

– Oh, nu, numai că. . .

– Ce anume? insistă el răbdător, dornic să mă ajute.

Cu toate acestea, nu eram sigură că pot să-mi permit să fiu sinceră.

– Mi se pare ciudat să fiu în casa dumneavoastră, când ea este plecată.

Dacă ar ști, cred că ar suferi.

El făcu o grimasă, masându-și fruntea cu degetele.

– Cu voia lui Dumnezeu, n-o să aflu.

Expresia lui era asemănătoare cu cea a tatălui meu care, la fiecare sărbătoare, ridica paharul cu bună dispoziție, spunând: "Pentru prietenii absenți și cei care călătoresc pe mare!". Nu existau prieteni absenți și care călătoresc pe mare, așa cum nu era nici "voia lui Dumnezeu" care să ascundă vizita noastră doamnei Biggs. Cu toate acestea, el trebuise să spună acest lucru, pentru a respecta formalitățile.

– De ce ai venit?

Întrebarea era atât de bruscă și se potrivea atât de puțin cu el, încât, pentru o clipă, fusei atât de șocată, încât eram gata să spun adevărul.

– Voiam să văd cum este. Vreau să spun... Vă cunosc numai la malul mării sau în pădure. Este... interesant să vezi unde locuiesc oamenii.

Tresări vizibil. Eram sigură că fusese rănit de cuvântul "interesant".

– Înțeleg.

Nu-și dădea seama, dar era într-un joc, a cărei regulă nu era înțelegerea. Eram sigură că Harriet va aprecia cuvintele mele, când îi voi povesti. Dar nu voiam să-l văd rănit.

– Adică... îmi placeți și voiam să văd cum arătați în interiorul unei case.

Domnul Hind se ridică și se îndreptă cu pas vioi spre masa pe care se afla băutura.

– Numai un pic, sincer, protestă Harriet.

Cuvântul "sincer", care îmi amintea de zilele de școală, părea deplasat în această cameră. Mi-o imaginai cu brațul ridicat într-un reproș ironic, ochii ei strălucitori zâmbind spre domnul Hind. Țarul o privi printre degete, apoi își feri privirea. Știam că brațul îi căzuse acum în poală, iar ochii îndrăzneți nu mai râdeau, ci îl priveau curios.

Domnul Hind se opri în fața Țarului.

– Încă nu i-ai oferit domnișoarei ceva de băut, observă el.

Ca și cum l-ar fi certat, îi făcu un semn cu degetul, apoi mă întrebă:

– Ce preferi, draga mea? Sherry sau puțin whisky?

Zâmbetul lui era deschis, iar buzele păreau nefiresc de roșii sub mustața neagră.

– Cred că puțin whisky.

Mă întorsei pe scaun, departe de Țar, privind-o pe Harriet, dar ea își bău băutura încet, fără să mă privească.

– Imediat.

Domnul Hind îmi întoarse spatele, ocupându-se de sticla cu băutură. Țarul continua să stea nemișcat, cu palma umbrindu-i fața. Încordarea maxilarului lui părea să-mi reproșeze ceva.

– Whiskyul este în regulă? îl întrebai, părând timidă.

– Este foarte în regulă, răspunse domnul Hind în locul lui, aplecându-se spre mine să-mi ofere paharul umplut pe jumătate cu lichidul maroniu.

Fără să vreau, îmi imaginai că-și deschide cămașa, expunându-și pieptul viril. Imaginea Țarului, cu degetele lui delicate și pielea palidă se suprapuse, provocându-mi un fior.

Domnul Hind se întoarse la Harriet.

Gustai din pahar, cutremurându-mă puțin datorită alcoolului cu gust amar.

Mai băusem whisky cu altă ocazie, când stătusem la pat din cauza unei răceli, ca și cu altă ocazie, când avusesem dureri de burtă. Mi se părea imposibil să fie o băutură pe care oamenii o preferă.

– Mă încălzește când ajunge în stomac, îi spusei Țarului.

– Părinții tăi ies foarte des cu prietenii? întrebă el, privindu-și paharul.

– Nu foarte des. Este o relaxare.

– Dar o fac, zâmbi el, frecându-și obrazul. N-ar trebui să-ți dea voie să ieși atât de des.

– Nu-și fac probleme din cauza mea. Am fost întotdeauna cam sălbatică, de aceea m-au trimis la internat. Nu mă înțeleg, clătinau eu din cap.

Îmi dădai imediat seama că spusesem o prostie; era o remarcă atât de des întâlnită. Dacă Țarul înțelegea jocul în care era atras, poate că-și imaginase că o voi spune.

El aruncă o privire spre Harriet și domnul Hind, care se retrăseseră într-un colț mai întunecat sub fereastră, văzând că lumina se micșora încet în grădina de afară.

– Când ești tânăr, observă el, crezi că tragedia vieții este că nu ești înțeles – că nu ai șansele sau cărțile potrivite pe care să le citești. Când o să mai crești, vei descoperi că nu este nimic la fel de rău ca nedreptățile vârstei înaintate.

– Dar nu sunteți bătrân...

Știam ce voia să spună. De asemenea, știam că declarația mea că nu e bătrân o să-l facă să-și imagineze că n-am înțeles ce spusese, dar nu-mi păsa.

– Mie mi se pare că sunteți destul de tânăr.

– Aveam douăzeci și șase de ani când m-am căsătorit, oftă el. Nu voiam să o fac, pur și simplu m-am lăsat dus de val. Nu cred că regret cu adevărat.

Părea surprins de propria descoperire.

Mă mișcai neliniștită pe scaun, frecându-mi mâinile de catifeaua moale, bucurându-mă de senzația pe care mi-o lăsa părul cârlionțat care îmi atinge obrazul la fiecare mișcare. Știam că mi-ar fi imposibil să-l fac în această seară să declare că mă iubește, chiar dacă Harriet și domnul Hind ne-ar lăsa singuri. Nu era într-o dispoziție potrivită; îi era milă de propria persoană și era surprins că nu regreta că se căsătorise cu doamna Biggs. Era plin de regrete și de autocompătimire; un singur cuvânt blând l-ar face să izbucnească în plâns. Doamna Biggs spusese că e slab, că i-ar face bine dacă ar putea să se controleze un pic mai mult. Fără îndoială, avea dreptate; poate că era cea împotriva căreia păcătuisese cel mai mult.

– De ce v-ați căsătorit, dacă nu voiati să o faceți?

Nu primii nici un răspuns. Aproape simțeam privirea lui Harriet fixată asupra mea, încercarea ei de a auzi ce spunem. Uitai că-mi

spusese să beau încet; închisei ochii și dădui restul băuturii pe gât, punând paharul pe marginea pianului.

În cameră era foarte cald, iar palmele începuseră să-mi transpire. Harriet începu să râdă. Era râsul ei puternic, plin de voieșie. Privii peste umăr și-l văzui pe domnul Hind cu o mână în părul ei, iar Harriet, ascunsă de statura lui masivă, era aplecată pe spate în scaun, cu gura larg deschisă. Bărbatul intenționa să o sărute, ca să o împiedice să mai râdă. Chiar în timp ce privea, el se aplecă spre ea și râsul încetă. Mă întorsei cu spatele, privindu-l nefericită pe Țar.

E luă mâna din dreptul ochilor și aruncă o privire rapidă spre paharul gol. Se încruntă la el.

– Am uitat că trebuie să-l beau încet, spusei eu. Acum o să mă îmbăt?

– Știi cum am făcut rost de această casă?

Părea supărat pe mine, de parcă îi pusesem această întrebare. Mă întrebai dacă era beat și dacă, în cazul în care era, îmi va fi mai ușor să-l fac să mă sărute.

– Nu. Cum?

– A câștigat-o la o tombolă. Da, asta a făcut. . . așa am făcut rost de casă.

– Chiar așa?

Mi se părea că vorbesc exact ca mama lui Harriet, care acceptă o conversație prea puțin riscantă, pe care o tratează ca o doamnă.

– Cineva avea un bazar lângă biserică– înainte de sosirea familiei Canon. Au primit bilete de tombolă pentru această casă, iar ea a cumpărat unul. De aceea ne-am căsătorit, pentru că ea a câștigat la tombolă. Părea singurul lucru rațional pe care puteam să-l facem.

– Da, dar. . .

Oare dacă ar fi câștigat un vapor, nu o casă, ar fi plecat pe mare? Sau dacă ar fi fost un cal? S-ar fi făcut jocheu?

– Ați fi putut să o vindeți.

– Oh, nu... Trebuia fie să locuim în ea, fie să o cedăm. Trebuie să fii cinstit la astfel de jocuri.

Abia acum îmi dădeam seama că avea dreptate. Trebuie să fii cinstit.

Domnul Hind și Harriet tocmai deschideau ușa.

Rămăsei nemișcată pe scaunul de la pian, incapabilă să strig după ajutor.

– Harriet, ar fi trebuit să spun cu voce tare, am pierdut controlul. Dar ușa se închise și rămaserăm singuri.

Țarul păru să nu observe. Se duse la masă și-și turnă în pahar.

– E ciudat cum se întâmplă unele lucruri, știi... ocoli el masa, ca să mă poată privi. Doar un bilet– un bilețel– și te căsătorești și te așezi la casa ta.

Turna în continuare în pahar; stătea cu un picior îndoit, fixându-mă cu privirea, umplând paharul. Sper că nu-și dădea seama că părea să recite o poezie proastă. Harriet ar fi putut spune că e din pricină că majoritatea oamenilor au minți prea puțin originale, dar nu-mi puteam da seama în ce alt mod ar fi putut vorbi despre existența lui.

Întunericul coborî asupra grădinii; frunzele se mișcau agitate de vânt.

– Ce număr avea biletul?

Ceva atât de important trebuie să rămână pentru vecie gravat în mintea oamenilor.

– Numărul? Întrebă el, iritat. Doamne, de unde vrei să știi? Probabil că era treisprezece.

Se așază din nou lângă mine, pe scaunul de la pian. Coatele lui loviră de această dată clapele, producând sunete ascuțite.

– Tot ce știi e că a câștigat-o la o tombolă.

Dacă nu era beat, era foarte isteț. Poate își imagina că-i va veni mai ușor să mă sărute, dacă îl cred beat. Mă întrebai ce făcea Harriet cu domnul Hind. Începui să număr în gând. Așteptasem destul de mult. Dacă nu o să mă sărute înainte să ajung la cincizeci, nu mă va mai săruta în această seară.

Țarul puse un picior peste altul, bând ușor din pahar.

Ajunsei la zece.

– Mă mai duc în camera ei din când în când. . . Poate o dată la șase luni. De obicei este după ce am ieșit într-o seară cu Douglas Hind. Nu spune niciodată nimic.

Dar acea seară pe canapea? Nu spunea adevărul. Ajunsesem deja la douăzeci.

– În alte seri, încercă să stea pe genunchiul meu. E îngrozitor, e prea grea. . . Fac crampe musculare. Oricum, nu trebuie să-i spun.

Treizeci. . . Ceva e foarte în neregulă.

– Uneori, vine în camera mea în cămașa albastră de noapte pe care o avea când ne-am căsătorit. Stau în pat cu ochii închiși, rugându-mă să plece.

Era îngrozitor. Nu puteam asculta aceste cuvinte. Harriet se înșelase. E prea bătrân, prea trist să poată fi ajutat sau să devină o experiență interesantă. Îmi puse o mână pe umăr, iar eu mă aplecai într-o parte, sub greutatea lui. Puse paharul cu grijă pe pian, închise ochii și-și lăsă fruntea pe obrazul meu.

– Mi-ar plăcea, șopti el pe un ton formal, să te sărut, draga mea.

Dar rămase lipit de mine, ca și cum ar fi dormit. Te rog, te rog, repetai în gând, încetează. Două lacrimi i se scurseră pe obraji, ajungând pe fața mea. Mirosea ca un invalid care rămăsese de prea multă vreme închis în casă, departe de soare. Se îndreptă o secundă pe scaun, apoi mă prinse de umeri, ca și cum ar fi vrut să fixeze o țintă în mișcare, apropiindu-și fața udă de lacrimi de a mea.

Buzele lui erau uscate, mirosind a alcool, iar genunchiul lui osos mă apăsa cu putere. Părea stângaci, ca un adolescent. Mă simțeam atât de obosită, încât mi-aș fi dorit să mă las pe spate și să pretind că sunt bolnavă. Era teribil să fiu sărutată de el. Î închise ochii, gândindu-mă ce aș putea spune după ce va termina. Ar trebui să mă uit lung la el, cu uimire, și să spun: "Mă faci să mă simt ciudat". Dar nu mă făcea să mă simt ciudat, nu în felul în care mă făcuse să mă simt italianul care îmi spusese "îngerăș murdar". Oricum, ar trebui să spun acest lucru, dacă nu, s-ar simți rănit. În plus, nu știam ce altceva aș putea spune. Tot timpul mă întrebam de ce simțeam că-l iubesc, de ce îl iubisem pe malul mării și când eram cu Harriet și de ce nu-l iubeam acum, când mă săruta. Buzele lui se îndepărtară ușor de ale mele. Nu avusei timp să-l privesc lung și cu uimire, cum planificasem, nici să spun ceva. Mă împinse cu hotărâre, astfel încât alunecai și mă întinsei pe scaunul pianului, iar tot timpul acesta el își ținu ochii închiși.

– Vă rog, nu, spusei eu, pe un ton politicos. E îngrozitor de neconfortabil.

În genunchi lângă scaun, se întinse să-mi prindă mâinile. Își puse capul pe șoldul meu și spuse:

– Ești atât de tânără. Atât de tânără... Te iubesc, te iubesc...

Mă uitai la ceasul de lângă șemineu, apoi la fotografia înrămată de pe zidul de deasupra, memorând pozițiile astfel încât să nu se piardă nici un amănunt când o să-i povestesc lui Harriet. Nu îndrăzneam totuși să zâmbesc, de teamă că va deschide ochii și mă va vedea.

Îi atinsei capul cu o mână, mângâindu-i părul, amintindu-mi de seara de lângă iazuri în care mi-aș fi dorit să fac același lucru. Lacrimile îi curgeau pe față, făcându-l să pară ridicol. Nu-mi puteam uita prejudecățile cu care fusesem crescută, credința înrădăcinată că nu e bine ca un bărbat să plângă. Mâinile lui se mișcă, întinzându-se peste genunchiul meu, apoi lăsă capul peste mâini, plângând printre

degete. Îi împinsei încheieturile cu toată puterea, iar el ridică repede privirea, fixându-mă cu uimire și cu o nedumerire dureroasă, incapabil să creadă că nu voiam să-i ofer consolare. Apoi lăsă din nou capul în jos, presându-și fața de piciorul meu, udându-mi pielea cu lacrimile lui.

Camera era aproape în întuneric, iar casa tăcută. Harriet și domnul Hind erau pierduți pe undeva prin camerele de la etaj.

– Vă rog, nu, murmurai eu. Vă rog, nu, domnule Biggs.

Mă luptai să-mi eliberez degetele, dar el continua să le țină cu putere. Lupta disperat să găsească un rezervor pentru suferința lui, iar dorința și puterea de a-l înfrunta mă părăsiră. Rămăsei nemișcată, întorcând capul în direcția opusă, ca să nu-mi vadă expresia.

Știam că pot să-l consolez; că pot să fiu bună și caldă și să-l vindec, dar nu voiam să o fac. Îmi imaginam că suspinele lui se datorau în primul rând rușinii și autocompătimirii decât tristeții, așa că rămăsei acolo, considerând aceasta o experiență.

Privii spre capul lui fără să zâmbesc, la pielea moale care se zărea sub părul întunecat, la gâtul lung și delicat întins peste genunchiul meu. Se întâmpla atât de diferit față de cum îmi imaginasem, chiar dacă spusese că mă iubește. Nu mi-a cerut să-l iubesc și eu, să mă dăruiesc dragostei lui. Nu-mi spusese că nu sunt solidă, ci subțire și delicată. Așadar, nu puteam să fiu drăguță cu el, n-o să ridic un deget să-mi arăt simpatia.

Apoi se îndepărtă de mine și se întinse pe covor, cu fața în jos, la picioarele mele. Umerii i se mișcau în timp ce plângea. Mă ridicai, fără să știu cum să reacționez. Îl atinsei cu blândețe cu degetul de la picior, iar el se mișcă imediat, prinzându-mi piciorul cu mâna. În timp ce stăteam acolo neajutorată, iar Țarul îmi ținea piciorul cu ambele mâini, lumina se aprinse și râsul lui Harriet răsună din apropiere. Stătea în cadrul ușii, cu mâinile încrucișate pe piept, râzând din toată

inima. Nu mă privea, ci îl fixa pe Țar cu privirea, ca și cum ar fi vrut să-l pedepsească. El ridicase capul și o privea. Mă bucurai că Harriet nu arată spre ușă, spunându-mi să ies și să nu mă mai întorc niciodată. Mă întorsei spre Țar, curioasă. Stătea nemișcat, cu fața palidă plină de amărăciune. Nu înțelegeam de ce râdea Harriet. Da, Țarul arăta destul de comic, dar planul era ca până la urmă să-l facem să se îndrăgostească de mine.

După această ultimă umilință, n-o să mai vrea să mă vadă vreodată. Domnul Hind, cu buzele întredeschise de surpriză, o trase îngrijorat de braț.

– Calmează-te, spuse el, fără să privească spre Țar.

O trase mai tare de mână, scoțând-o în holul întunecat și închizând ușa după el. Țarul plecă încet capul și se ridică în genunchi. Încetul cu încetul, se ridică în picioare, apoi se duse spre fereastră, privind grădina întunecată. Vocea lui Harriet, care părea furioasă, răsună din hol; domnul Hind era tăcut, redus la tăcere de mânia ei neașteptată.

Lumina neașteptată descoperea acum colțuri din cameră pe care nu le văzusem, sau le prezenta sub un alt unghi.

– Cred, murmură Țarul gânditor, că ar fi mai bine să bem cu toții câte o cafea.

Stătea nemișcat, cu brațele de-a lungul corpului, cu degetele fine neclintite. În cele din urmă tuși, ca și cum și-ar fi recăpătat încrederea în sine și se îndreptă spre ușă, deschizând-o cu hotărâre și lăsând-o deschisă. Când fusese aprinsă lumina, iar el fusese expus atât de crud, nu îndrăznisem să zâmbesc. Acum, singură, nu mai voiam să zâmbesc. Nu mi se mai părea amuzant.

Dacă s-ar fi ridicat imediat, cu o expresie caraghioasă pe față, aș fi râs. Dar să zacă acolo nemișcat, în fața lui Harriet, cu o figură îndurerată și tristă, nu mai părea comic. Simțeam că ar fi trebuit să-l

consolez, astfel încât să nu mai stea pe podea în fața lui Harriet, care râdea de el. Era vina mea și mă simțeam vinovată.

Harriet intră în cameră cu domnul Hind. Mânia îi dispăruse; îmi zâmbi cu blândețe și se sprijini de marginea șemineului.

– Ar fi trebuit să fi mers cu noi la etaj, spuse ea. Sunt două camere cu cutii pline de vederi și lucruri, împrăștiate pe podea.

– Două camere? Ce minunat! Chiar sunt, domnule Hind?

Nu îl privii, iar el nu răspunse.

– E adevărat, nu-i așa, Douglas?

În mod clar, Harriet fusese foarte agresivă cu domnul Hind, care acum nu era dispus să o ierte. Bărbatul se așează pe scaunul de lângă intrare, cu o figură posomorâtă. Tot farmecul îl părăsise, iar fața lui părea lipsită de viață și masivă.

– Da, răspunse el scurt.

Harriet continuă:

– Am găsit o telegramă trimisă doamnei Biggs în ziua nunții. "Îți dorim toată fericirea azi și totdeauna. Meg și Wilfred". Nu-i așa, Douglas?

– Da.

Părea foarte nemulțumit, încrucișând picioarele și aruncându-i lui Harriet o privire plină de reproșuri.

– Zilele trecute, continuă ea cu seriozitate, privindu-mă, am citit despre o femeie care colecționa elefanți. N-a reușit să colecționeze decât doisprezece, dar vă dați seama ce fericiți suntem că doamna Biggs colecționează doar cărți poștale?

Se întoarce spre domnul Hind, privindu-l cu inocență. Dacă el nu va răspunde curând, întreaga seară va fi o farsă.

– De asemenea, am citit undeva despre un bărbat care avea ca pasiune colecționarea cojilor de ouă. Planta tot felul de lucruri în ele.

– Ce fel de lucruri? întrebai eu, pe punctul să izbucnesc în râs.

– Doar lucruri, ridică ea din umeri, în general ierburi.

Domnul Hind o privea nedumerit, fără să înțeleagă. Apoi se relaxă și răsă scurt. Fără îndoială, credea că Harriet este o fată ciudată, palidă de mânie la un moment dat, vorbind prostii în altul. Oricum, domnul Hind nu conta; era un bărbat superficial și lipsit de sensibilitate. Țarul este cel care trebuie amuzat și cucerit.

– O să văd dacă nu pot să-l ajut pe domnul Biggs cu cafeaua.

Ieșii repede în hol și închisei ușa. Țarul stătea în bucătărie, fumând. Părea îngrijit, curat și foarte sigur pe el. Îmi dădai seama că se spălase pe față. Fumul țigării îi acoperea fața, astfel încât nu eram foarte sigură de expresia lui.

– Nu cred că Harriet a vrut să râdă.

Mă oprii o clipă, neștiind cum să fiu mai convingătoare.

– Nu cred că a râs pentru că i s-a părut amuzant, domnule Biggs. Uneori se înfurie din senin.

El luă două cești albastre dintr-un dulap, punându-le cu grijă pe masă. Mai luă încă două, scoțând și farfurioare. Le așeză cu grijă pe o tavă neagră, pictată cu dragoni aurii, apoi deschise un dulap.

– Nu-ți face probleme pentru ce simt eu, draga mea.

Era cu spatele la mine când spuse aceste cuvinte, iar vocea lui suna rece, ca și cum în clipa în care se aprinsese lumina, toată slăbiciunea lui dispăruse, iar el devenise dur și sigur de el.

– De fapt, sunt îngrijorat pentru tine. Pentru tine și pentru Harriet.

Scoase din dulap un bol verde pe care îl puse cu grijă pe tavă.

– Gata... cred că totul e gata.

În sufragerie, puse cafeaua în cești și le întinse lui Harriet și domnului Hind fără jenă. Mi se părea ciudat că e atât de relaxat, până când îmi amintii de seara în care îl văzusem pe canapea, ca și în toate celelalte seri de care nu știam, dar pe care mi le puteam imagina. Harriet stătea dreaptă pe scaun, cu ochii lucitori și cu obraji roșii.

Nu privea spre Țar.

Iar el, fără să zâmbască, vorbi puțin cu domnul Hind, fără să ne privească pe nici una dintre noi.

Harriet încercă să mai salveze ceva din această seară, dar părea obosită și fără haz. Eu mă lăsai pe spate în scaun, mulțumindu-mă să-mi beau cafeaua.

Când, în cele din urmă, Harriet se ridică și înălță brațele într-un gest resemnat, declarând că e timpul să plecăm acasă, domnul Hind sări imediat de pe scaun și spuse că ne conduce la ușă.

Părea ușurat.

Cei doi bărbați păreau agitați și dornici să ne vadă plecând. Se retrăseseră amândoi în ei și nu cred că era de vină doar scena care avusese loc în urmă cu o oră. Chiar dacă Harriet n-ar fi aprins lumina și ar fi stat în pragul ușii râzând, tot ar fi fost nerăbdători să ne vadă plecând.

Efortul de a părea tineri și plini de viață ca noi începea să-și spună cuvântul.

Țarul îmi spuse "noapte bună" la ușă. Nu avură răbdare să ne vadă ieșind pe poartă.

Ușa se închise repede și lumina de pe hol se stinse. În întuneric, mă împiedicai și mă izbii de Harriet.

– Ai grijă, se răsti ea.

– N-ar fi trebuit să râzi așa de el.

– Știu. De vină e individul acela stupid, Hind. Nu pot suporta. . .

– Dar ce e în neregulă cu el?

– Nu pot suporta astfel de bărbați. Sinceră să fiu, dacă mă gândesc la faptul că este căsătorit și că își crește copiii, mă apucă disperarea. E un cretin.

– Credeam că-ți place.

La colțul drumului, îmi spuse brusc:

— Ne vedem mâine. Noapte bună.

Nimic altceva, nici o discuție, nici o întrebare.

Începui să mă întreb dacă era o atitudine deliberată modul în care nu mai discutam lucruri împreună. Poate că voia să mă elibereze. Insista în continuare să mă îndrepte în direcția dorită, dar nu mă mai ținea de mână. Nu credeam că-mi face plăcere acest lucru.

Capitolul 9

Dimineată, mama mă rugă să mă duc să cumpăr pâine. Magazinul era în apropierea casei lui Harriet, iar ea era la poartă.

— Intră, spuse repede. Avem multe de scris în jurnal. M-am gândit toată noaptea.

Văzând expresia de pe figura mea, adăugă:

— Mama e la coafor.

— La ce te-ai gândit?

— La o mulțime de lucruri.

În camera ei, deschisei jurnalul iar ea începu să-mi dicteze:

— "Am fost să bem o cafea cu bărbatul acela și cu un prieten de-al lui, iar el s-a făcut deliberat obiect al milei și ridicolului. Zăcea plângând pe podea și n-a încercat să se ascundă. Când ea a râs de el ca să-l pedepsească, a devenit puternic și demn. Nu este bine."

De data aceasta, scriam cu cerneală, care nu putea fi ștersă decât dacă am rupe pagina din jurnal. Îmi era rușine.

Cu voce slabă, încercai să o conving:

— Harriet, pare foarte crud. Sunt sigură că nu i-a făcut plăcere că ai râs de el. Nu putem fi sigure de ce crede și simte. Ai spus de foarte multe ori că există mii de motive pentru ca oamenii să se poarte

într-un anumit fel, iar o persoană n-ar trebui să îndrăznească să presupună că știe motivul, fără nici o îndoială. Tu ai spus asta, nu-i așa?

Harriet închise ochii și se sprijini de marginea patului. Pentru o clipă, mă speriai, crezând că nu va vrea să stea de vorbă cu mine, că era într-una din stările spirit în care se simțea superioară. Dar deschise repede ochii și îmi studie figura îngrijorată.

– Da, am spus. Dar uneori știu care este adevăratul motiv. Trebuie să accepți acest lucru.

– Dar, Harriet, nu pare corect.

Trecui degetele peste pagina deja scrisă. Nu mai aveam ce face și clătinai neajutorată din cap.

– Sună greșit. Nu e ceea ce am simțit.

Mă simțeam aproape fericită. Harriet stătea de vorbă cu mine așa cum făcusem vara trecută, ca și restul verilor înainte. Nu se arunca înainte, făcându-mă să mă simt greoaie și stupidă. Spuse cu blândețe și gravitate:

– Dacă sună greșit, e din cauza modului în care este scris, nu din cauza sensului. Cele mai bune părți din această carte au fost scrise cu ani în urmă, când noi abia începeam să vorbim. Acum suntem limitate de faptul că știm cum să ne exprimăm gândurile. Poate că nu sună bine, dar asta este.

– Dacă am scrie "În cameră era un pian" și "Am băut whisky", poate va suna mai real.

– Dar băutura și pianul nu erau reale! exclamă ea.

Se ridică și mă privi cu mânie, încruntată. Își încleștă mâinile atât de tare, încât încheieturile i se albiră.

– Nu vezi? Numai Țarul era real, și plânsul lui la picioarele tale.

Rămăsei tăcută și dădui din cap. Se înșela, trebuie să se înșele. Poate că ea își permite să spună că pianul nu era real, dar eu fusesem

cea care se întinsese pe scaunul din fața lui. Poate că n-a înțeles ce voiam să spun. Încercai să mă gândesc la alte exemple din jurnal, la experiențe asemănătoare care păreau reale, dar nu-mi amintii nimic.

Aruncai o privire spre mâinile lui Harriet, care acum stăteau liniștite în poală, și respirai ușurată.

– Uneori mă gândesc, șopti ea, că am trecut de cea mai bună perioadă din viața noastră.

Mă privi aproape rugător.

– Vreau să spun că nu vom mai fi niciodată la fel de bune sau de istețe cum am fost. Acum începem să ne întoarcem.

Aș fi vrut ca Harriet să nu-mi spună astfel de lucruri. Aveam atâta încredere în ea, încât acceptam imediat ce avea de spus, ca literă de lege. Lucrurile pe care mi le spunea în ultimul timp erau dureroase. Mi se părea îngrozitor că am fost cea mai bună la treisprezece ani, că nu voi mai putea să mă depășesc.

– Dar ai spus că va fi minunat când vom fi mai mari. Mi-ai promis că experiențele pe care le vom acumula ne vor arăta adevărul și că vom putea să fim fericite. Mi-ai promis, Harriet.

Dar în timp ce spuneam aceste cuvinte, eram sigură că avea dreptate.

Că nu voi fi niciodată mai bună decât eram.

Harriet începu să râdă, dar mă privi cu afecțiune.

– Pari atât de tristă, de parcă n-ai fi știut-o de atâta vreme. Cine mai are nevoie de un ponei după război?

Trebuia să râd. Era o glumă grozavă. În timpul războiului, părinții noștri ne spusese: "După război, o să vă cumpăr un ponei". Războiul se terminase de atât de mult timp, dar nimeni nu mai vorbea despre poneii promiși. Părinții noștri ne promisese așa ceva deoarece voiau să se convingă singuri că totul va fi bine. Iar acum, când tânjeam după ceva care ni se părea de neatins, la care nici măcar

nu îndrăzneam să sperăm, ne tachinam și foloseam povestea aproape mitică a poneilor.

– Du-te acasă, spuse Harriet, închizând jurnalul. Mama ta va fi supărată dacă nu-i duci pâinea la timp.

După toate ploile din ultimul timp, micul teren acoperit de iarbă din fața casei era de un verde strălucitor; pământul se zărea din loc în loc, negru și umed. Era foarte bine pentru grădina noastră de flori, mai ales pentru trandafiri, de care tata avea o grijă specială. În timpul războiului plantasem cartofi și morcovi în curtea din spate, iar în locul în care se aflau acum trandafirii tata săpase un adăpost pentru atacurile cu bombe. Harriet spunea că e patetic, o gaură în pământ acoperită cu niște tablă. Ca și cum ai ieși pe mare într-o cutie de chibrituri. Pe terenul din spatele orașului era un adăpost mai mare, pentru toată populația, dar mama nu era mulțumită de oamenii care se duceau acolo, așa că rămăsesem în cele din urmă sub masa de mahon din sufragerie. Toată lumea se ducea la fermă, luând băligar pentru a-și îngriji trandafirii cu îngrășământ natural. Chiar și așa, tata, de fiecare dată când auzea copitele unui cal pe drumul din fața casei, alerga cu o găleată și o lopățică, pentru a înmulți depozitul de îngrășământ. În toate grădinile, florile erau înconjurată de astfel de grămezi mirositoare, deasupra cărora zburau muștele. Mama lucra întotdeauna în grădină cu mânuși, aplecată peste tufe, cu picioarele goale acoperite de vene albastrui. Uneori purta o pălărie veche de pai, dar în această după-amiază soarele strălucea în părul ei uscat și-i ardea pielea gâtului.

Mă așezai pe terasă. Frances se juca la poartă, cântând cu voce tare. Un câțel al unui vecin se apropie încet și-i mirosi picioarele. Ea se aplecă să-l mângâie, iar el se întinse imediat pe pământ, cu picioarele în sus și dând agitat din coadă. Când nu-l mai mângâie, se ridică și se îndreptă spre un grup de copaci din apropiere de fermă,

întinzându-se la umbră și respirând greu. Frances continua să cânte, cu un picior pe marginea porții, cu stomacul lipit de clanță, legănându-se ca și cum s-ar fi aflat pe un cal de lemn.

În spatele ochilor închiși, retrăii seara petrecută cu Țarul. Trecui în revistă toate detaliile, începând de la plecarea de acasă, întârziind deliberat momentul pe care doream cel mai mult să-l retrăiesc. Revăzui momentul în care Harriet se ridică de pe scaun și iese din cameră; cu încetineală retrăii sărutul primit lângă pian. Și chiar în clipa în care eram sigură că-mi amintesc cel mai bine senzațiile de atunci, simțindu-mă cuprinsă de o căldură binefăcătoare, deschisei ochii și o zării pe mama ridicată în picioare, ștergându-și fruntea cu mănuașă.

— E atât de cald, observă ea, satisfăcută.

Pentru o clipă, ochii ei mă priviră lung, ca și cum mi-ar fi citit gândurile, iar eu îmi ascunsei fața în mâini, murmurând că e prea cald.

— De ce nu citești ceva? mă întrebă ea, neînduplecată. Ia un scaun din seră și stai la umbră.

— Nu, mă simt bine aici.

— Ești prea mare ca să zaci în acest mod. Mi-aș dori să stai mai cuviincios.

De fapt, voia să spună că sunt prea grasă ca să mă prăjesc la soare ca un vierme alb. Mă întrebai ce-ar spune dacă aș spune aceste cuvinte cu voce tare. Mă ridicai, trăgându-mi picioarele sub mine, evitându-i privirea.

— E mai bine, draga mea.

Era mulțumită și surprinsă că făcusem pe jumătate ceea ce dorise. Ca să mă calmeze, mă întrebă:

— Nu crezi că florile mele arată foarte bine anul ăsta?

Aruncai o privire spre flori și răspunsei cu entuziasm:

– Da, sunt minunate.

Când se va întoarce cu spatele, o să stau din nou ca mai înainte. Între timp, îşi îndreptă atenţia spre Frances:

– Draga mea, nu mai face atâta gălăgie.

Dar vocea ei era prietenoasă. Dragostea răsună din tonul ei şi, chiar dacă nu puteam să-i văd faţa, ştiam că e calmă şi relaxată, nu dură şi atentă, ca atunci când vorbea cu mine. Frances se opri imediat din cântat, apoi îi zâmbi cu dulceaţă mamei.

– Te-ai murdărit pe faţă, spuse ea.

Îşi ridică un deget spre propriul obraz, ca să arate unde se afla pata.

– Chiar aici, spuse ea, dornică să fie de ajutor.

Dându-se jos de pe poartă, se îndreptă spre mama şi-i şterse faţa cu mâna. Mama o cuprinse cu braţele şi rămaseră o vreme nemişcate, cu frunţile unite, ca şi cum ar fi fost un ritual. Închisei ochii ca să nu le mai văd. Dar continuam să le văd în întuneric, îmbrăţişate şi pline de dragoste. Mă simţeam iritată. La urma urmei, Frances nu era chiar atât de mică. Încrederea ei şi dragălaşenia nu puteau fi decât afectare. Deschisei ochii în cele din urmă, în clipa în care o auzii pe Frances cântând:

– Harriet vine pe drum!

Rămăsei nemişcată, prefăcându-mă că n-am auzit, sperând că va avea loc o minune şi Harriet care venea pe drum se va preface într-o adiere de vânt, scutindu-mă de jena de a o vedea.

– Bună, Harriet, nu crezi că e foarte cald?

Mama vorbea cu tonul ei cel mai rece. Dacă mi s-ar fi vorbit astfel, aş fi început să plâng de supărare. Veselă, ea se mulţumi să răspundă:

– Bună ziua. Grădina dumneavoastră arată minunat.

Mă văzu stând pe terasă şi îmi făcu un semn cu mâna, continuând:

– Cred că aveţi degetele verzi.

Merse câțiva pași mai aproape de grădină, studiind pământul cu seriozitate.

– Tata are o mulțime de probleme cu solul acesta dificil, dar pe dumneavoastră văd că nu vă deranjează.

Mama se strădui din răputeri să-și păstreze figura rece. Părea să-i fie foarte greu să se abțină, iar în cele din urmă recunosc, ezitant:

– Florile mele par să fi crescut minunat vara asta.

După încă o clipă de ezitare, capitulă:

– Nu prea te-am mai văzut în ultimul timp. Cred că ai mai crescut.

Făcui un efort aproape supraomnesc să spun ceva:

– Nu a mai crescut. Ce înălțime ai, Harriet?

Mama nu se întoarse spre mine, iar Harriet, prefăcându-se că nu m-a auzit, se aplecă și străpuse pământul cu degetele.

– Are aceeași consistență ca al nostru. Nu înțeleg.

Se lăsa pe vine lângă flori, coloana ei vertebrală fiind vizibilă prin rochia subțire și, murmurând încet o melodie, atinse plantele cu mâna. Nu cu degetele, ci cu palma întreagă, trecând ușor pe deasupra frunzelor, ca și cum ar fi fost oarbă. Mama o privea uimită. Chicotii încet. Cât de curând, mama se va lăsa și ea în genunchi, lângă flori. Lacrimile îmi umplură ochii chiar în acel moment. Ochii lor se întoarseră spre mine, iar eu le privii fără să clipesc, încercând să-mi rețin lacrimile, ca să nu mă fac de rușine.

– Mă gândeam la o glumă pe care am auzit-o la radio, explicai eu, văzându-le ca prin ceață.

Luarăm ceaiul pe terasă. Mama voia să stăm în grădina din spate, la adăpost de privirile trecătorilor, între straturile cu flori, dar Frances insistă că vrea ceaiul pe terasă.

– În spate, sunt o mulțime de bondari, se plânse ea, făcând o grimasă ca și cum unul dintre ei ar fi trecut pe lângă ea, bâzâindu-i la ureche.

Era îngrozită de albine și de viespi, iar în acest anotimp grădina din spatele casei era plină de insecte.

Așadar, luarăm ceaiul pe terasă. Mama stătea pe un scaun cu spătar. Nu mai era loc pentru alte scaune, așa că ni se dădu voie să stăm pe perne la picioarele ei. Frances, cu o bucată de pâine cu unt în mână, făcea drumuri de la poartă la terasă și înapoi, gustând din când în când din ceaiul care îi lăsa o urmă de lapte pe buza de sus. Harriet și mama vorbeau ca niște vechi prietene despre o carte pe care o citiseră și se preocupau prea puțin să mă atragă în conversația lor. Eram surprinsă că mama alesese de la bibliotecă o carte pe care o place și Harriet, iar ceea ce mi se părea și mai surprinzător era că mama nu credea că e ciudat pentru un copil de treisprezece ani să înțeleagă literatura.

Harriet spuse:

– Vedeți, am citit atât de multe cărți care spun o poveste, încât am început să fiu mai interesată de stilul lor și mai puțin de conținutul dramatic.

– Într-adevăr? dădu mama din cap.

O privea pe Harriet cu mirare și cu admirație. Tenul ei frumos, puțin ars de soare, strălucea, în timp ce întinse mâna să ia ceașca lui Harriet.

– În această carte despre care vorbeam, continuă copilul-minune cu răutatea caracteristică, se poate găsi un amestec plăcut de stil și de conținut, dar poate că s-a cam exagerat.

Aș fi vrut să strig cu voce tare: "Prostii!". Mă deranja să văd că Harriet o manipulează pe mama atât de ușor. Mă bucura însă să aud în vocea ei intonația provinciei și cartierului, oarecum nazală. O făcea mai puțin perfectă, mai obișnuită.

O privii cu atenție, căutând mai multe defecte, de această dată defecte fizice. Dar fața rotundă cu sprâncele arcuite și gură mică îmi

era atât de dragă și de familiară, încât îmi era imposibil să o văd cu claritate, oricât aș fi încercat.

În timp ce mă uitam la silueta ei fragilă și osoasă, atât de nepotrivită cu mintea precisă și puternică din interior, Harriet se întoarse spre mine și îmi zâmbi. Părea să spună: "Da, știu. Eu știu, tu știi... dar nimeni altcineva nu mai știe."

Frances, care se urcase din nou pe poartă, făcu o mișcare bruscă, ridicând mâinile neajutorată, ca și cum ar fi vrut să se ferească de o lovitură. Un sunet care semăna cu un mieunat de pisică îi scăpă de pe buze și se grăbi spre noi, cu capul înclinat într-o parte. Țipă o dată, foarte ascuțit. Mama alergă spre ea cu brațele deschise, îngrijorată. Frances se retrase din fața ei, continuând să scoată sunete ascuțite, cu brațele întinse în față rugător. Se lăsă pe vine lângă zid, scăpând din strânsoarea brațelor mamei. Păru să treacă un secol înainte să-și dea seama de orice altceva, în afară de durere. Cu lacrimi în ochi, mama întrebă:

– Dar ce s-a întâmplat, draga mea? Spune-i lui mami care e problema.

Cuvintele erau greu de deslușit, printre suspine.

– Un lucru în urechea mea... în cap.

– Cred că a fost o viespe, spuse Harriet. Probabil că a înțepat-o.

O duserăm în casă și mama dădu telefon medicului. Se așeză apoi pe pat cu ea în brațe, legănând copilul șocat până la venirea medicului.

Harriet și cu mine ieșirăm în grădina din spatele casei, apoi pe câmp. Simțeam că mă înec. Fusesse atât de brusc, atât de violent. Coborâram panta care ducea la hotar. Hotarul era o ridicătură lungă de pământ care fusese ridicată ca să împartă în două terenul. De o parte se aflau case, înconjurate de grădinile lor ordonate, iar de cealaltă parte, dincolo de un gard de sârmă, se aflau terenurile fermei.

Aici se creșteau porci, iepuri și păsări. Când eram mai mici, prea mici ca să ni se dea voie să mergem pe malul mării, ne duceam la hotar în fiecare zi după ceai, imaginându-ne că scăpăm dincolo de frontieră, conducând plutoane recunoscătoare de soldați. Harriet mergea înainte și, așa cum mi se întâmplase zilele trecute când îmi dădusem seama cât de mic era turnul bisericii, la fel aveam acum impresia că hotarul se micșorase și devenise o linie subțire de ierburi înalte și copaci.

Ieșirăm printre rugii de mure de la capătul îndepărtat al câmpului, iar Harriet se întinse pe iarba îngălbenită și închise ochii. Stăteam ceva mai departe, uitându-mă să nu mă așez pe un mușuroi de furnici. Plopii se înălțau solemni, cu frunzele mișcându-se ușor.

În cele din urmă, Harriet rupse tăcerea:

– A fost foarte degradant.

Se ridică în șezut și se sprijini într-un cot, privind-mă lung. Îngrijitorul parcului din apropiere tăia iarba. Zgomotul motorului era ca al unei albine furioase.

– Ceva atât de mic dar devastator ca o insectă ne este necesar pentru a-l umili pe Țar, spuse ea.

Își încrucișă picioarele, sprijindu-se cu coatele de ele. Unul dintre obraji, pe care își odihnise mâna, avea o urmă roșie. Părea ca o lovitură pe care o primise de la cineva cuprins de mânie.

– Ca să-l umilim pe Țar? repetai eu, prosteste. Credeam că ai uitat de acest lucru.

Peste câmp se lăsă tăcerea. Mi se părea că disting un avertisment în această tăcere. Era în aerul plopiilor și în pământul de sub mine, fiind accentuat de zgomotul îndepărtat al mașinii de tăiat iarba, dar care se apropia din ce în ce mai mult. În cele din urmă era atât de aproape, încât devenise asurzitor. Chiar în clipa în care credeam că o să țip, zgomotul motorului începu să scadă și se îndepărtă.

Harriet, încă purtând semnul roșu pe obraz, plecă privirea și fixă pământul.

– E nevoie de ceva foarte subtil, dacă mă înțelegi.

Cum aş putea să n-o înțeleg? Aș fi dat toată puterea minții mele prea imaginative și toată frumusețea câmpurilor și pădurilor, numai ca să n-o înțeleg. În cele din urmă, cedai dorinței ei, fără nici o rezervă. Voiam ca Țarul să fie umilit, să-i văd figura torturată de durere și de teamă, ca să pot astfel termina ce am început și să mă pot întoarce la școală, uitând această vară și gândindu-mă doar la vacanțele care vor urma.

Țarul și cu mine ne plimbam împreună pe sub pini. La început, când îl întâlnisem la colțul drumului spre mare, părea supărat pe mine și retras. Se părea că sunt prea multe amintiri în pădurile din jurul nostru ca să poată fi altfel decât plin de resentimente. Fereastra spartă la biserica din apropiere, iazurile lângă care vorbisem prima oară, dunele de nisip pe care Harriet le umpluse cu hohote de râs – toate acestea serveau să-i accentueze nefericirea și să-l facă tăcut.

Astfel, îmi veni ideea să ne îndepărtăm de drumurile obișnuite.

– Haide să mergem undeva unde n-am mai fost, spusei eu cu blândețe.

El își îndreptă umerii, privindu-mă:

– Ai dreptate... dar unde?

– Să mergem prin ținutul rododendronilor, apoi în sus pe lângă poligonul de tragere.

Pentru o clipă, păru să ezite.

Poligonul de tragere era interzis civililor și periculos, iar acest lucru probabil că-l dusese cu gândul că este o altă idee a lui Harriet. Apoi, pentru că până și o cursă era preferabilă sentimentului de goliciune care ne copleșea, dădu din cap aprobator.

– Bine, pornim acum?

Când ajunserăm sub copaci, îmi spuse cu greutate:

– Trebuie să-ți spun că regret ce s-a întâmplat seara trecută mai mult decât îți pot spune. Nu este vorba despre rușine, e mai degrabă neglijență. Și nu era băutura de vină.

Vocea i se stinse și rămase o vreme tăcut, privindu-mă pe furiș și umezindu-și nervos cu limba buzele uscate.

Mă întrebai ce parte din seară regretă: când a încercat să mă forțeze, sau când s-a întins pe podea, plângând? Aș fi vrut să-i spun că nu trebuie să se simtă vinovat, că e un lucru care se întâmplă tuturor, dar ar fi părut prea superficial.

– Știi cum vă simțiți... ca și cum s-ar fi pierdut ceva.

Mă întorsei spre el și zâmbii larg, arătându-mi dinții. Era destul de ușor să-l rănesc, fiind atât încrezător.

Mirosul de rășină se amesteca într-o combinație curioasă cu cel de apă de mare. Inspiram acest amestec proaspăt cu fiecare pas. Mi se părea că n-are nici o importanță, că fiecare expirație era încărcată de otravă și răutate.

Țarul repetă:

– Ca și cum s-ar fi pierdut ceva... Nu, nu cred. Nu era nimic de pierdut. Harriet a avut grijă de acest lucru.

Harriet... Întotdeauna Harriet. Nu conta că-mi spunea că mă iubește, el tot la Harriet se gândea.

– Când soția mea s-a întors, continuă el, a știut că fuseserăți acolo. Dumnezeu știe cum și-a dat seama, dar știa. S-a oprit în pragul casei, m-a privit și am văzut pe fața ei că știe.

M-a întrebat: "Au fost aici copiii aceia teribili, nu-i așa?"

Se împiedică de o rădăcină și fu pe punctul să cadă, dar nu se opri:

– Nu i-am spus, dar știa, murmură el, părând șocat.

– De ce sora doamnei Biggs are un copil retardat? întrebai eu.

– E ceva în legătură cu leziuni craniene în timpul nașterii.

– Are într-adevăr capul foarte mare?

– Nu l-am văzut niciodată. Nu suntem o familie foarte unită. La început, nașterea a decurs normal.

Îmi ținui respirația pentru că, deși știam foarte multe despre acest subiect, aflasem doar din cărți; nimeni nu mi-a vorbit vreodată despre asta. Cu mult înainte să fi descoperit cu Harriet diverse lucruri despre naștere, găsisem acest cuvânt într-o carte. Mama spunea că înseamnă să fii foarte bolnav și, cu toate că știam că nu are dreptate, tot o mai credeam, măcar pe jumătate.

– I se dăduseră niște medicamente ca să suporte mai bine durerea, care o făceau somnolentă. În timp ce simțea că plutește, se auzea cântând. La sfârșitul melodiei, a început să cânte.

Mă privea în timp ce povestea, ca să-și dea seama cum mă afectează cele spuse.

– Când i-au spus că băiatul ei are probleme?

Mă simțeam în același timp îngrozită, dar și fascinată.

– Mai târziu, când și-au dat seama că e posibil să nu supraviețuiască.

– De ce? exclamai eu, revoltată. De ce nu l-au ucis?

– Nu știu, chiar așa...

Aruncă o privire spre cer, iar ochii lui erau roșii, ca și cum ar fi plâns sau ar fi fumat foarte mult.

– Nu știu de ce, ridică el din umeri. Unii oameni se nasc orbi, surzi sau retardați. Dar nu-i poți omorî pe toți... aștepti foamea, revărsările de ape sau războiul.

La urma urmei, credem cu toții în înțelepciunea divină.

– Nu știam că sunteți credincios. Credeam că nu vă fascinează decât Grecia și ruinele acelea faimoase.

Țarul începu să râdă. Se opri și-și căută în buzunar pachetul de țigări. Cât timp aprinse țigara, stătu aplecat, iar când suflă fumul păru să-și întindă gâtul ca o broască țestoasă care iese din carapace.

Observasem mai de mult că se simțea mai sigur pe el când fuma. Mă gândii că era probabil unul dintre lucrurile care o deranja cel mai mult pe doamna Biggs, care o făcea să-i spună slab și lipsit de disciplină. Probabil că, după trecerea anilor și epuizarea dragostei, acest obicei devenise unul dintre principalele motive pentru care îi spunea că este egoist. Chiar când credea că îi pare rău că a rănit-o cu egoismul lui, că măcar de această dată înțelegea și o să facă un efort să simtă măcar o parte din suferința ei, îl descoperea stând poate la fereastră, cu mâna în buzunar ca să-și caute pachetul de țigări. Imediat, își va spune că e egoist, așa izolat în norul lui de fum.

Continuaram să mergem, trecând pe lângă indicatorul de la capătul dunelor. Focuri de armă răsunau din când în când, ca niște crengi care se rup sub picioare, dar Țarul părea să nu observe. Acum era relaxat, vorbind cu o ușurință fermecătoare și suflând nori de fum spre cer.

Cerul, care păruse infinit de larg și de alb, începu să se întunece; lumina se diminuează, iar lucrurile din jur începură să-și piardă contururile. Un pescăruș țipă, iar vântul purtă țipătul lui de-a lungul plajei, în timp ce noi străbăteam dunele de nisip. În dreapta noastră, spre poligonul de tragere, se înălța o dună cu un steag roșu în vârf, ca un avertisment. Culoarea sângerie îmi atrase privirea, dar vântul îl făcu să fluture. În timp ce priveam spre el, culoarea deveni din ce în ce mai întunecată.

– Cred că se face târziu, îi spusei Țarului.

El deja urca duna pe care se afla steagul și nu păru să mă audă. Se cățăra în patru labe, iar mâinile lui se agățau de ierburile uscate, ale căror frunze erau aspre la atingere, putând să taie ca un cuțit. Strigai mai tare, iar el se întoarse spre mine, cu părul fluturând în bătaia vântului.

– Haide, vino! răspunse el.

Lumea era atât de dezolată și de întunecată, încât aproape mi se făcu frică. Marea din spatele meu părea să caște o gură imensă, gata să mă înghită. Refluxul își întinse degetele lungi spre noi, încercând să ne împresoare. Deasupra, în vârful dealului de nisip, Țarul părea un soldat învingător, ținându-se cu mâna de steagul roșu. Îmi strigă ceva, dar răsună înăbușit de zgomotul valurilor. Din spatele lui, răsunară focuri de armă. Mă întrebai dacă, fără să vreau, o întrecusem în subtilitate pe Harriet, iar sfâșitul nu va însemna moartea Țarului, împușcat în apropierea poligonului de tragere, cu steagul de avertizare în mână.

– Aveți grijă! strigai spre el.

Vocea mea suna copilăroasă și îndepărtată, ca în diminețile de duminică în care alergam cu Harriet spre copaci, imitând vocea preotului.

Mă cățărai cu grijă pe urmele lui. Aici era mai lumină, iar panourile pe care se aflau țintele erau vizibile.

– Să coborâm și să ne odihnim.

Arată spre o vale mică, aflată între panouri și dune. Ochii lui mă priveau cu atenție, căutând un semn de protest.

– Da, răspunsei eu, alunecând spre vale.

Undeva în urma noastră, răsună un alt foc de armă. Eram bucuroasă că nu-mi putea zări expresia. Ne întinserăm pe nisip, iar el continuă să fumeze. Nisipul era rece și umed, dar curiozitatea mă ținea pe loc. Era întuneric deplin, astfel încât abia puteam să-mi zăresc

propriile mâini. Numai vârful aprins al țigării era vizibil, descriind un arc între buzele și șoldul lui. Mă gândii că va trebui să am grijă să-mi scutur nisipul din păr înainte să ajung acasă, cum mă voi trezi mâine dimineată și totul va fi luat sfârșit.

– Acum, spuse el cu fermitate, ca și cum s-ar fi pregătit pentru acest moment și, aruncând țigara în întuneric, se întoarse spre mine.

Mă căută în întuneric, strângându-mă în brațe și dezbrăcându-mă încet. Îmi adusei aminte de o carte cu poze pe care o citisem pe ascuns, încercând să imit expresia și postura personajelor.

Nu mă sărută, nu spuse nimic. Marginea gulerului lui îmi pătrunsese în bărbie. Nu mă strângea cu putere sau cu pasiune și nici nu vedeam stele căzătoare și flori izbucnind în cascade în lumina palidă a lunii. Era ca o vizită la doctor, nimic mai grav decât un disconfort îndepărtat al minții și al corpului. Aș fi vrut să-i spun să înceteze, dar nu voiam să-l rănesc.

Doamna Biggs, cu papucii și halatul ei, se trezi la viață în mintea mea. Îmi șopti ușor la ureche:

– E egoist... e egoist, ți-am spus doar.

Când ritualul uimitor de lipsit de orice complicație luă sfârșit, nu știui ce să fac. Da, Harriet l-ar fi jignit, l-ar fi făcut să plângă, dar eu nu puteam. Adevărul era că eram foarte legată de el. Era parte din micul grup de suflete de care eram responsabilă, care se bazau pe mine să nu le rănesc: mama, tata, Frances. Nu-mi veni ideea decât mai târziu că și el ar fi trebuit să se simtă responsabil pentru mine.

– Ar fi mai bine să mergem, murmurai eu, cât de blând eram în stare să o fac.

Se ridică în picioare, scuturându-se de nisip, fără să spună nimic. Mă urmă în timp ce urcai înapoi în vârful dealului și, deși nu-l puteam vedea, îmi imaginam cum arată, cu ochii roșii și umerii căzuți, împiedicându-se puțin prin nisipul alunecos.

Eram surprinsă de cât de puțin disconfort simțeam, în afară de un sentiment neclar de vinovăție. În ciuda acestui sentiment, eram destul de veselă. Mării pasul, bucuroasă că eram tânără și nu lipsită de condiție fizică. Aproape că alergam în întuneric, iar el se împleticea după mine, respirând cu greu. O dată, îmi spuse:

– Oprește-te!

Iar apoi mă rugă să nu merg atât de repede. Dar, desigur, mergeam din ce în ce mai repede. Ar fi fost mai bine, îmi spuneam amuzată, dacă ar fi fost împușcat pe duna de nisip și toate acestea ar fi fost evitate. Era minunat să fiu în poziția de care se bucurase până acum doar Harriet– să am pe cineva mai slab, care să mă urmărească peste tot. Aș fi vrut să-i dau ordine, să-l pun să facă diverse lucruri ca să-mi satisfac vanitatea. "Stai în genunchi și imploră-mă!" aș fi vrut să strig. Sau "Dă din cap!". Cât de des în trecut Harriet, cu voce hotărâtă, dar cu o față zâmbitoare, mă făcuse să mă aplec în mijlocul străzii și să-i leg șiretul de la pantof. Iar eu, abia știind ce se ascunde sub rugămintea aparent inocentă, am îngenuncheat în fața ei pe stradă, ridicând privirea doar ca să văd expresia ei de putere și mulțumire. De fiecare dată când mă făcea să îngenunchez, mă așteptam să mă lovească în spate, dezgustată de servitudinea mea.

Nu-mi mai păsa dacă eram văzută împreună cu Țarul. Dacă însăși doamna Biggs ne-ar fi confruntat pe malul mării, i-aș fi urat o seară plăcută și mi-aș fi continuat drumul. La jumătatea drumului îl întâlnirăm pe Perjer, o umbră întunecată la marginea apei. Văzându-l cum stă acolo și fără să știu cine este, încetinii, dându-i voie Țarului să se apropie.

Când ajunsese lângă mine, el spuse cu o voce egală:

– Bună seara.

Perjer se întoarse și-și apropie fața de a mea în întuneric.

– Bună seara. E o noapte calmă și plăcută.

Urmă un moment de tăcere, de parcă cei doi bărbați nu s-ar fi hotărât ce e mai bine să facă.

– Sunteți domnul Biggs, nu-i așa?

– Ne-am plimbat pe malul mării, domnule Perjer. E atât de frumos la această oră.

Perjer nu răspunse nimic. Se apropie mai mult de Țar.

– Nu v-am mai văzut de mult împreună cu drăguța dumneavoastră doamnă. E bine?

Părea comic să aud că doamna Biggs este considerată de cineva "drăguță".

– Oh, da, destul de bine, mulțumesc... dumneavoastră sunteți bine?

Țarul încercase să fie formal, dar Perjer era un suflet pierdut, exact ca el. Simții că fața lui se relaxa în întuneric. Aproape jovial, îl întreabă:

– Urâți în continuare apa de băut?

Pejer izbucni în râs.

– Din când în când.

Conversația părise să ia sfârșit. Țarul mă lovi cu cotul, iar eu îmi dresei vocea, pregătindu-mă să spun un politicos "Noapte bună!".

El spuse cu exasperare:

– La naiba, am rămas fără chibrituri. Perjer, aveți un chibrit?

– În colibă, răspunse bărbatul, făcând un pas spre aceasta. Aveți grijă pe unde mergeți! Să nu vă împiedicați de sârmă!

Dispărură împreună în întuneric. Departe spre mare, lumini străluceau în întuneric, sub cerul lipsit de stele. Vântul bătea deasupra valurilor mării, care se prelingeau încet pe nisip.

Auzii vocea Țarului, răsunând de la o oarecare distanță:

– Haide, ce s-a întâmplat?

Mă îndreptai încet în direcția din care se auzea vocea, înfundându-mi mâinile adânc în buzunare.

Coliba se afla în spatele unei dune care forma un al doilea acoperiș. Ajungând în lumină, clipii des. Un felinar cu ulei era agățat de un cârlig. Coliba se încălzea cu lemne, iar pe tăciunii încinși se vedea un ceainic negru, fără capac. Câinele lui Perjer ridică spre noi o privire obosită, apoi se întinse la loc. Țarul se așeză lângă peretele cel mai îndepărtat, întinzându-și picioarele înainte. Atinse câinele cu un picior, lăsându-și capul în piept. Eram deranjată că Țarul se simțea atât de bine, atât de acasă. Probabil că nu era prima oară când intra în colibă.

Dincolo de ușă era o cutie întoarsă, pe care mă așezai, continuând să-l privesc pe Perjer. Arăta aproape ca o fantomă, de parcă hainele negre pe care le purta erau goale. Palmele păreau să apară direct din mânecile goale. Numai gura cu buze groase părea că trăiește, trecând de la o grimasă la alta. Rupse o pagină dintr-un ziar de pe podea, apoi îl aprinse de la tăciunii din vatra improvizată, întinzându-l spre Țar. Nimeni nu spuse nimic; de afară se auzea șuierul vântului și foșnetul nisipului.

Perjer luă câteva lemne dintr-un colț al colibei, dădu la o parte ceainicul și reaprinsese focul.

– Nu e prea cald, nu-i așa? observă Țarul, urmărind cu privirea mișcările gazdei și observând costumul uzat. Cred că s-a cam subțiat.

Mi se părea o problemă foarte personală și mă temui că Perjer va fi jignit.

– L-am purtat în ziua nunții, continuă el.

Mă privi scurt, apoi fixă flăcările. Perjer se lăsă pe vine lângă câine, apoi aruncă o privire cercetătoare spre țesătura neagră.

– Ni se întâmplă tuturor, ridică el din umeri, de parcă ar fi consolat un copil.

Gazda își mângâie câinele.

– Am stat afară, pe gard, și v-am urat sănătate și fericire.

Ghiuleaua a încercat să scape de mine.

– Da, îmi amintesc.

Cei doi bărbați zâmbiră amintirii, privind flăcărilor.

Perjer fusese și el de față. Doamna Biggs în rochie de mireasă, preotul, mama ei... Acolo pe podea, în fața mea, stătea Perjer îmbrăcat în costumul pe care Țarul îl purtase în urmă cu treizeci de ani.

– A fost o zi pe cinste, murmură el.

Pe drumul spre casă, rămăsei tăcută. Țarul îmi povesti că Perjer e fiul unui medic din Londra.

– Era student la drept, dar nu și-a dat examenele finale. L-a supărat pe bătrân. Pur și simplu nu era interesat. Spunea că s-a născut obosit.

– Un cretin leneș.

– Exact.

Pe drum, erau deja aprinse felinarele. Ferestrele bisericii erau luminate. Sora preotului, pe care nimeni n-o plăcea, cânta la orgă. Mă simțeam ca fereastra aceea oarbă. După cum spusese Perjer, ni se întâmplă tuturor.

Capitolul 10

Nu mai erau decât două săptămâni de vacanță. Așa cum înainte, când eram la școală, număram zilele până la sfârșitul semestrului, dorindu-mi ca orele să treacă mai repede, așa voiam acum să văd vara încheiată. Cearcăne de oboseală mi se desenau sub ochi, deși mă duceam devreme la culcare și dormeam până târziu. Mama îmi spuse la un moment dat că nu arăt foarte bine și că spera că nu sunt bolnavă.

Încercai să stai de vorbă cu Harriet, dar era o barieră între noi. Nu mai spuse nimic despre jurnal și nu ni se dădea voie să ieșim seara. Ar fi fost drăguț să menționez că fusesem în coliba lui Perjer, care este fiul unui medic din Londra. Dacă n-ar fi fost mama lui Harriet, s-ar fi terminat în acest punct. Nu exista nici un motiv să mergă mai departe.

Harriet stătea la masa din bucătărie, scriind în caietul în care nota schimbările naturii. Eu și mama ei stăteam pe o bancă, iar ea tricota.

— Am întâlnit-o pe doamna Biggs în această dimineață, spuse femeia. Copilul surorii ei a fost dus la spital.

Ridică privirea brusc, dându-și seama cui dăduse această veste. Eu continuai să descurc firele care i se încurcaseră, iar Harriet nu spuse nimic. După o vreme, spusei:

— Oare de ce nu s-a inventat o mașină care să descurce firele?

Ușurată, femeia continuă să tricoteze. Părea foarte vulnerabilă, cu capul plecat și gâtul expus. Din senin, mă gândii cât de fragilă este viața

oamenilor și cât de ușor poate fi înfrântă. De fapt, mă gândeam la doamna Biggs. Privind picioarele delicate ale mamei lui Harriet, aproape mă așteptam să le văd devenind picioarele butucănoase încălțate în papuci ale celeilalte femei. Știam că Harriet mă urmărea cu privirea și mă înspăimântai.

Cu vocea ei veselă, spuse repede:

– Ce noroc! Mamă, cum se scrie "faună"?

Era o strategie gândită pentru a-i înșela pe adulți la propriul joc. Prima propoziție era pentru mine, cea de-a doua fiind doar una goală, care să acopere adevăratul mesaj. După ce mama ei îi spuse, Harriet declară:

– Nu mă așteptam să fie atât de ușor... Mulțumesc.

Apoi se întoarse spre mine:

– Trebuie să mergem acolo imediat ce e posibil. Am nevoie de încă o frunză pentru colecție.

Dacă ar fi spus "scalp", ar fi fost mai aproape de adevăr.

– Nu, nu putem, clătina eu din cap.

Surprinsă, mama ei mă privi cu ochi mari, cu sprâncenele ușor încruntate. Harriet își împinse repede scaunul și se apropie de mama ei.

– Îți place desenul meu?

Se așează pe marginea băncii, cuprinzându-și mama cu un braț. Privirea pe care mi-o aruncă parcă voia să spună: "A scăpat puțin de sub control."

Mama ei exclamă, încântată:

– E un desen foarte frumos, draga mea... și scrisul tău s-a îmbunătățit.

Ridicai ghemul pe care îl aveam în mână și îl strânsei la piept.

– Bine, oftai eu. Dar e ultima oară.

Nu mă interesa că mama ei era nedumerită. Nu mai avea nici o importanță.

– În acest caz, am stabilit. Mergem mâine.

Ca data trecută, ne întâlnirăm pe drum; dar nu mai aleserăm să ajungem la ore diferite. Nici nu ne oprirăm să ne uităm în jur, de teamă

că vom fi observate. Era deja întuneric, așa că împinserăm poarta cu hotărâre. Lumina felinarului de la poartă se strecura peste gard, luminând copacii și terenul din spate.

În timp ce bătui la ușă, îmi spusei că o să-mi amintesc toată viața mirosul de vopsea, sunetul respirației grăbite a lui Harriet, sunetul picioarelor noastre care se ștergeau înainte de intrare, ca și cum am fi stat pe frunze uscate.

Țarul părea la capătul unui tunel interminabil, o siluetă mică, având brațele întinse.

– Invitați-ne să intrăm, spuse Harriet.

Fața lui părea îmbătrânită. Zâmbi muștrător, ridicând un deget:

– Copii răi. N-ar fi trebuit să veniți.

– Dar am venit, răspunsei eu.

– Aș putea spune că e o mare plăcere. Chiar aș putea spune așa ceva. Se clătina puțin.

Harriet rămase tăcută. Nu anticipase că va fi beat. Pentru mine, această întâlnire era sortită eșecului.

Vacanța trecută îl văzusem pe Papa, soțul lui Dodie, după o perioadă de câteva luni. Mi s-a părut că îmbătrânise brusc. Stătea în grădină, ocupându-se de flori, până când l-am strigat.

– Papa, spusesem eu, nu-ți mai aduci aminte de mine?

Mă privise peste poartă, ținându-se de baston. Cu mult timp în urmă, eram cei mai buni prieteni din lume: Harriet, Dodie, Papa și cu mine. Spuneam glume și stăteam în grădină, așteptând să se coacă fructele. Acum mă privea cu atenție, străduindu-se să-și aducă aminte sunetul vocii mele.

Privindu-l pe Țar, avusei impresia că el, spre deosebire de Papa, renunța de bunăvoie la tot ce era mai tânăr în el, îndepărtându-se.

Spusei repede:

– Am venit să ne luăm rămas-bun. Ne întoarcem la școală la sfârșitul săptămânii. Nu mai avem timp.

– Ah, aceasta este o adevărată lovitură.

Bărbatul începu să râdă. Râdea cu poftă, îndoit de mijloc.

– Nu mai avem timp, repetă el.

Harriet deschise ușa care ducea spre camera din față.

– Sunt obosită, spuse ea, intrând.

Puteam zări canapeaua de piele pe care o văzusem pe fereastră, în urmă cu ceea ce părea un secol. În timp ce stăteam pe hol, acest obiect de mobilier își recăpătă funcția normală, nemaifiind un altar de sacrificiu, ci o mobilă confortabilă, care poate fi întâlnită în zeci de case.

O urmai pe Harriet și mă așezai deliberat pe canapea. Ea părea să se amuze de minune, privindu-l pe bărbatul care începuse să cânte.

– E mort de beat, murmurai eu.

Mă așezai mai bine pe canapea, urmărindu-l pe Țar care lovea acum ceasul mare de pe hol.

– Încerc să fac rost de mai mult timp, strigă el, începând să râdă.

Râserăm și noi, deși ceea ce spusese era trist.

Intră în cele din urmă în cameră, îndreptându-se direct spre masa pe care se aflau paharele.

– Copilul e foarte bolnav? întrebă Harriet, care se așezase pe un scaun lângă șemineu.

– Copilul? Oh, asta a spus? păru să se mire el, turnându-și de băut. S-a dus să se odihnească, asta a spus. A spus că o îmbolnăvesc.

Ultimele cuvinte le spusese sacadat, de parcă ar fi recitat un poem.

– E la fel de bun ca o piesă de teatru, declară încântată Harriet. Soțul este părăsit de soție și se îmbată. Se pare că rolul vi se potrivește de minune. Dar noi ce suntem?

– Hm, asta e mai dificil, rămase el pe gânduri, sprijinindu-se de marginea șemineului. Îngeri de lumină, sosiți să mă salveze din această situație.

Încântați de ideile lor, râseră împreună. Totul mi se clarificase. Ceea ce descoperisem în colibă nu fusese greșit. Harriet, care planificase totul și care credea că nu mai este timp, nu-și dădea seama că nu mai controlează lucrurile. Secunde care treceau duceau mai departe ceea

ce gândise ea, iar acum numai Dumnezeu ar mai putea opri totul. Dacă aş fi fost credincioasă, m-aş fi rugat, dar Harriet prevăzuse probabil astfel de momente, pentru că-mi repetase de nenumărate ori că Dumnezeu nu mai are nici o putere dacă ți-ai pierdut inocența.

– Țarule, locul acesta trebuie luminat, declară ea brusc. Să rearanjăm mobila.

Se ridică în picioare, privind în jur.

– Cred că asta s-ar potrivi mai bine aici.

Prinse un fotoliu cu brațele ei puternice și îl trase spre centrul camerei. Țarul privea fără nici un cuvânt.

– Nu cred că se potrivește, clătină el din cap, ridicându-se să ducă fotoliul la locul lui.

Dar Harriet începuse deja să se învârtă ca o tornadă prin cameră, trăgând diverse piese de mobilier în locuri neobișnuite. Ridicându-se pe vârfuri, luă statuia cu un sân dezvelit și o flutură pe sub nasul gazdei.

– Aceasta, strigă ea, ar trebui pusă pe un pedestal, ca să aibă doamna Biggs la ce să se roage.

– Nu, nu, pune-o jos, chicoti Țarul, cu o mână pe piept. O s-o spargi, ai grijă.

Încercă să se întindă spre ea, dar era prea departe. Harriet alergă spre șemineu și plasă statuia pe podea, în centrul camerei.

– Așa e mai bine, dădu ea din cap, mulțumită. Acum, doamna Biggs poate să se așeze în genunchi în fața ei.

Îl priveam pe Țar cu atenție, ca să observ clipa în care va ceda nervos. Figura lui, în timp ce măsura cu privirea camera dezordonată, părea aproape plină de speranță. Era ca și cum mișcarea mobilelor din loc deranjase viața lui cu doamna Biggs. Fiecare obiect familiar mutat din loc îi dădea impresia că recuperează anii în care fuseseră împreună, micșorând perioada. Probabil că își simțea soția retrăgându-se încetul cu încetul din casă. Voia să completeze această retragere. Se duse spre dulapul din colț și scoase farfuriile una câte una. Măinile lui se mișcau cu înfrigurare, dar cu stângăcie, și una ateriză pe covor. Nu se sparse, ci

rămase cu fața în jos pe covor. În timp ce Harriet și Țarul se mișcau prin cameră ca niște păsări de pradă, eu rămăsesem nemișcată.

Ea găsi o cutie de chibrituri și aprinse lumânările care se aflau de o parte și de alta a șeminului. Stinse becul și camera rămase luminată doar de lumânări. Era chiar frumos, iar doamna Biggs ar fi trebuit să aprecieze îmbunătățirile.

Ar trebui să se întoarcă acum. Chiar în clipa în care spusei acest lucru, Țarul ridică piciorul și lovi radioul. Harriet, uimită, privi aparatul distrus și spuse încet, ca trezită din somn:

– Asta a fost o prostie. N-ar fi trebuit să o faceți.

Întoarse apoi spre mine o figură uimită.

Țarul stătea în mijlocul camerei, clătinându-se ușor.

– De ce? De ce? repetă el pe un ton acuzator. Ai vrut să fac asta. Ai vrut, nu-i așa?

Ea rămase nemișcată, fără apărare în fața lui, cu buzele tremurând.

– Ei, nu e chiar atât de grav, murmură el cu tandrețe, întinzându-i mâna. Am crezut că e un gest pe placul tău.

Aruncă o privire în jurul lui, mulțumit de camera răvășită și spuse tare, cu veselie:

– Să ne simțim bine, cât mai putem. Să fumăm o țigară.

Își strecură degetele în buzunar, căutând pachetul de țigări. Harriet nu spuse nimic, fixându-l cu privirea.

– Trebuie să mă duc să cumpăr, clătină el din cap, arătându-ne pachetul gol cu disperare. Nu pot să stau fără țigări.

Așteptă câteva secunde, aproape așteptându-se Harriet să-l oprească, apoi se îndreptă spre ușă.

– Nu va dura mult. Bucurați-vă de decor.

Îl auzirăm ieșind pe hol și afară din casă. Pașii lui răsunară încet pe alee, apoi se auzi scârțâitul porții.

Mă întrebai dacă se va mai întoarce. Aș fi vrut să-i spun această idee lui Harriet, dar ea stătea nemișcată, palidă și mută.

– N-ar fi trebuit să facă asta, spuse ea în cele din urmă.

Privi speriată spre resturile aparatului.

– A fost o prostie.

Nu eram de acord cu ea, așa că rămăsei tăcută.

– Ce e în neregulă cu tine? mă întrebă ea, iritată.

– Nimic.

Eram încântată de calmul meu, de abilitatea de a o nedumeri, mai ales că vedeam foarte bine că este speriată. Ea se apropie de mine și mă prinse de braț cu degete ca de oțel.

– De ce ești atât de calmă din senin? Spune-mi!

– Nu există motiv... doar că nu-mi mai pasă.

Îmi dădu drumul la braț și se aruncă pe canapea, înfrântă.

– Vezi, am făcut așa cum ai spus. L-am umilit, așa cum spuneai.

Se întoarse și mă privi cu ochi mari.

– Ce vrei să spui?

Ezitai o clipă, dar nu părea să existe vreun motiv pentru care nu i-aș spune.

– Ei bine, s-a întâmplat... seara trecută pe malul mării. Adică el...

Nu-mi găseam cuvintele.

– Te-a avut?

Mă privea neîncrezătoare. Aștepta un semn că înțelesese greșit, dar când acesta nu veni se lăsă pe spate, privindu-mă de parcă mă vedea pentru prima oară.

– Oh, doamne! Te-a avut!

Se ridică brusc, privind în jur. Îmi venea să râd, pentru că mă făcea să mă jenez. Expresia pe care o folosisese era comică.

– Dar credeam că asta vrei de la mine. Ai spus că trebuie să merg până la capăt. Tu ai spus.

– N-am spus să faci asta, eu niciodată...

– Ai spus să-l umilesc.

– Dar n-am spus să faci asta, clătină ea din cap, dezamăgită. De ce să o faci? Nu suntem pregătite. Nu aveai nici un drept.

– Nu știu de ce te agiți atât.

N-a fost nimic foarte spectaculos, aproape că n-am simțit nimic. Într-un fel, ca o vizită la dentist. . . sau ceva mai bine.

Aveam impresia că o să mă lovească. În loc de asta, se întoarse pe călcâie și ieși în fugă din cameră. Rămăsei pe canapea, în lumina lumânărilor. Nu înțelegeam de ce e atât de supărată. Străduindu-mă să nu râd, mă dusei spre ușă și o strigai. Pentru o clipă, avusei impresia că plecase. Dar șoapta ei veni din întuneric:

– S-a întors. . . e doamna Biggs.

Pași apăsați răsunau deja pe alee. Nu aveam unde să alergăm, unde să ne ascundem. Inima mea bătea atât de tare, încât îmi era teamă că mă va auzi. Rămăsei lângă ușă, iar Harriet era cu mine. În clipa în care soția Țarului puse mâna pe clanță, Harriet îmi strecură ceva în mână.

– Lovește-o, îmi murmură ea la ureche, lovește-o.

Ușa începu să se deschidă, iar eu rămăsei în centrul holului, cu mâna ridicată. Când o lovii, se clătină puțin pe picioare, întorcându-se spre grădină, dar nu căzu. O lovii din nou, cu forța disperării, îndrăzneată pentru că nu putea să-mi vadă fața. În clipa în care alunecă la pământ ca o frunză care cadea de pe ram, Țarul apărui în capul scărilor, privindu-mă lung.

Nu puteam să mă mișc, nici să cobor brațul. În gând, îi strigam disperată pe mama și pe tata, dar nu puteam să mă mișc.

Țarul se apropia încet, ca și cum ar fi fost obosit. Aș fi vrut să se grăbească, ca să pot să-mi cobor brațele și să-i spun că totul e în regulă. Speram că doamna Biggs va rămâne cu fața în jos până când eu și Harriet vom pleca spre casă.

– Intrați în casă, spuse el. Intrați în casă și nu mai ieșiți.

Eram speriată, dar făcui ce-mi ceruse. Făcusem ceva greșit, iar lor le va lua o vreme să se înțeleagă. De data asta, eram sigură că doamna Biggs o va vizita pe mama. Așteptam să fie duri cu mine, deoarece în clipa în care ridicasem arma, simțisem o plăcere nouă, neașteptată. Harriet stinsese lumânările și aprinsese lumina. Mă miram că stă nemișcată, în loc să încerce să mute mobilele înapoi, cum fuseseră.

– N-am lovit-o foarte tare, Harriet. Voiam doar s-o împing.

– Da, răspunse ea neatentă, frecându-și obrazul.

– Dacă se va duce la spital?

– Nu se va duce. . .

Ușa de la cameră se deschise și Țarul păși înăuntru. Rămase o vreme în fața ferestrei, căutându-și țigările.

– E moartă, spuse el.

Mintea mi se întuneacă. Îmi imaginai că tata îmi spune că de data asta chiar am încurcat-o. Încercam să-l conving că se înșală, că doamna Biggs mă rănise, că nu e vina mea. Când mă dezmeticii, Țarul nu mai era în cameră, iar Harriet îmi spunea ceva greu de înțeles. Ceva despre cât e ceasul și că Țarul nu fusese văzut de nimeni, deoarece își luase țigările de la un automat.

– Nimeni nu l-a văzut la gară. Spunea că era pustiu. Nici pe drum n-a zărit nici o persoană.

Îmi vorbea repede la ureche, iar răsuflarea ei caldă îmi mângâia obrazul.

– Nimeni nu ne-a văzut venind aici, continuă ea. Totuși, ar fi mai bine să coborâm pe drumul din spate.

Se aplecă peste mine și mă întoarse cu fața spre ea:

– Vom spune că l-am văzut pe Țar lovind-o pe doamna Biggs. . . ai înțeles?

În acea clipă, o iubii cu adevărat pe Harriet. Era atât de înțeleaptă, de isteată, de bună și capabilă să se descurce în orice situație.

– Da, Harriet, am înțeles.

Acum, că doamna Biggs era într-adevăr moartă, puteam face orice voia Harriet. Nu mă voi mai îndoi vreodată de ea.

Se ridică repede și privi în jur. Scoase batista din buzunar și începu să ștergă șemineul. Țarul intră în cameră și închise ușa după el. O urmări o vreme în tăcere, apoi o întrebă:

– Ce faci?

Mă bucura că fusese el cel care pusese întrebarea, deoarece voiam să înțeleg și eu.

— O să fie amprente, declară ea, iar noi nu vrem acest lucru.

Șterse cu grijă statuia și se ocupă până și de clanță.

— Înțeleg.

Câtă vreme lucra, noi păstrăram tăcerea.

— Acum vom pleca, anunță ea cu autoritate, privindu-l lung, ca și cum ar fi vrut să știe dacă va rezista. Trebuie să așteptați măcar o oră să ajungem acasă și să ne spunem povestea. Apoi va trebui să dați telefon la poliție și să spuneți că doamna Biggs a murit. Ați înțeles?

El dădu din cap, prinzând draperia într-o mână.

— E important să așteptați o oră. Vă dați seama de acest lucru, nu-i așa?

— Da.

— Bine, răspunse ea, îndreptându-se spre mine și făcându-mi semn să mă ridic.

Mă ridicai ascultătoare și o urmai afară.

După ce închise ușa, se sprijini de ea, privind în hol.

— Vătraiul, spuse ea.

Îmi dădui seama că nu vorbea cu mine.

Îl descoperi în suportul pentru umbrele și îl șterse cu grijă cu rochia ei. Ceasul măsură încet secunde. Coborârăm treptele, apoi ieșirăm pe ușa din spate, care dădea în grădină.

Sfârșit.